

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

"Kur'an Kendilerine İlim Verilen İnsanların Kalplerinde Parıldayan Apaşikâr Âyetlerdir." (Ankebut: 49)

"Onlar O Kimselerdir ki, Allah İmanı Kalplerine Yazmış ve Onları Kendinden Bir Ruh ile Takviye Edip Desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

"Sizden Her Biriniz İçin Bir Şeriat ve Bir Yol Tayin Ettik." (Mâide: 48)

"İyi Bilin ki, Allah'ın Veli Kulları İçin Hiçbir Korku Yoktur, Onlar Mahzun da Olmayacaklar." (Yunus: 62)

"Onlar Öyle Kimselerdir ki Görüldüklerinde Allah Zikrolunur, Onları Gören Allah'ı Hatırlar." (Câmiüs-sağîr)

İLİM İRFAN MEKTEBİ TASAVVUF

[İlim-İrfan Mektebi](#)
[Öyle Bir Mektep Ki!..](#)
[Tasavvufun Menşei](#)
[Tasavvufun Lüzumu](#)
[Tasavvufun Önemi](#)
[Mürşid-i Kâmil](#)
[Tasavvuftan Gaye; Güzel Ahlâk](#)

[Büyük Merhaleler Var](#)

[TASAVVUF, RUHU TALİM ve TERBİYE NEFSİ TEZKİYE ETMEK](#)

[DEMEKTİR](#)

[Sırr-ı İlâhî](#)

[İlk Yaratılış](#)

[Tevhid Tohumu](#)

[Zâhirdeki ve Tarikât-ı Âliye'deki Beş Letâif](#)

[Nefse Muhalefet](#)

[Bâtına Geçiş](#)

[Mürşid-i Hakiki Hazret-i Allah'tır](#)

[Mânevî Seyr](#)

[Kelime-i Tevhid'in Mânâsı](#)

[Kalbin Lezzeti Marifetullah'tır](#)

[Gaye Hiç Olabilmek](#)

[Mahviyet](#)

[VAR İLE ÖVÜNÜYORUM! VARLIĞIMDAN UTANIYORUM!..](#)

[Hazret-i Allah'ın Sevdiklerine Muhabbet:](#)

/ İsmail Yavuz

Kur'an-ı Kerim Tefsiri

[İhlâs Sûre-i Şerif'inin Tefsiri \(26\)](#)

[ALLAH-U TEÂLÂ'NIN İLİMDE MUVAFFAK KILDIĞI HAS KULLARI \(3\)](#)

"Allah'ın boyası ile boyanın! Allah'ın boyasından daha güzel boyası olan kimdir?" (Bakara: 138)

Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm

[Hicretin Yedinci Yılı](#)
[Kâbetullah'ı Tavaf](#)

Kimisi yedi sene önce bıraktıkları hısım akrabasını ziyaret ediyor, kimisi evini ocağını dolaşiyor, Ensâr'dan olan kardeşine izahat veriyordu. Hiçbir müessif hadise olmadı. Hepsisi de sükûn ve âsâyîş çerçevesinde hareket ediyordu. Müşrikler müslümanların bütün hallerini uzaktan uzağa seyrediyorlardı.

[Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh-
Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden
İnciler \(70\)](#)

["Menfaat Yolu Değil, Allah Yolu"](#)

[EVLİYÂ-İ KİRÂM -kaddesallahu Esrârehüm-
Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki
Beyan ve İfşaatları \(193\)](#)

[Ahmed el-Kırîmî -kuddise sırruh- \(1\)](#)

Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (126)

[DÂVUD BİN MAHMUD EL-KAYSERÎ -Kuddise Sırruh- \(6\)](#)

Tasavvuf'un Aslı Hakikat ve Marifetullah İncileri

[İbtîlâ ve İmtihan \(4\)](#)

"İçinizden fazilet ve servet sahibi olanlar akrabalarına, yoksullara, Allah yolunda hicret edenlere bir şey vermemeye yemin etmesinler. Kusurlarını affetsinler, aldırmasınlar. Allah'ın sizi bağışlamasını arzulamaz mısınız? Allah çok bağışlayıcı, çok merhamet edicidir." (Nûr: 22)

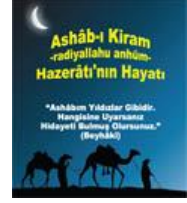
İSLÂM İLMİHALİ

[Hacc \(23\)](#)

[HACC HAKKINDA BİR TATBİKAT \(7\)](#)

ASHÂB-I KİRAM -Radiyahallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

[HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- \(39\)](#)

Siddik-ı Ekber -Radiyahallahu anh- Efendimiz:
"Ben Allah'ımı gördüm, başka bir şey görmedim." buyurmuştur.

GÜNDEM

[-Paralel Yahudi Devleti'nin Güdümündeki- ABD Şansını Zorluyor!](#)

/ Uğur Kara

Bugün gelinen noktada İsrail ve Amerika'nın "PKK Devleti" planını neticelendirmeye çalıştığını ve Türkiye'nin düşmanlığını göze aldıklarını görüyoruz. Bunların bu alçak planları bilindiği için Türkiye en üst perdeden aleni olarak "Musul'a gireriz!" diyor. "Ne yaptığını biliyorum!" demeye getiriyor.

Eğitim

[Kurban Bayramına, Noel Baba Nasıl Geldi?](#) / Canan Büşra Kara

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâna, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Tasavvuf, esrar odasının ilâhi sırlarına insanı mazhar eden bir yoldur.

Asıl mânâ süzülmehtir. Tereyağının süzöldüğü gibi süzölmek, haddelerden geçmek... Bu hâle gelebilmek için tasavvuf elzemdir.

"Koca bir adam olarak girdim, zerre hakîr olduğumu bildim."

Tasavvuftan gaye budur. Bu hale gelebilmek için, **"Fenâ"**ya varmak için tasavvuf elzemdir.

Bütün gaye varlığı ifnâ etmek ve Var'ı bulmaktır. Varlığımız Var'ı bulmaya mânidir. Varlık yok edilip, Var bulunduğu zaman yapılan her iş Allah ile yapılır. Tasavvufun en son sınırı budur ve tasavvufun özüdür. Zira ancak Allah ile yapılan esastır. Bu hâle gelmeyen kimselere nefis müdahale eder, yaptıklarını nefisle yaparlar.

Tasavvuf bir ilim-irfan mektebidir. Esrar odasının ilâhi sırlarına mazhar olabilmek ve hakikatı anlamak için kurulmuş bir mektep. Bu tahsil sayesinde bütün ilimlerin özüne inilir. Altı mektep var, her mektebin de sınıfları var.

Bu ilim ve irfanı tahsil etmek için Mürşid-i kâmil'i bulmak şarttır ve elzemdir. Hakikat yolunun rehberini Allah-u Teâlâ yetiştirmiştir.

Mürşid-i kâmil Allah-u Teâlâ'nın ona bahşettiği tasarruf ile yürütür. Oldukları yerde müridânı tekâmül ettirir. Az dersle çok yol aldırır. İstidatları nispetinde geldikleri makamlara tekrar çıkarır. Yâni misâl âleminden gelmişlerdi, tekrar o âleme kadar çıkarmaya muvaffak olur. Bu bir lütf-u ihsandır. Allah-u Teâlâ o kişiye ihsan edecek ki, Mürşid-i kâmil bunu yapsın. Kalbi bozuk, yani cılk yumurta gibi olan hiçbir şey alamaz. Binaenaleyh bir insanın dünyaya gelerek birinci turu yapmasına anne-baba vesile olduğu gibi, ikinci turu yapıp dâireyi tamamlamasına da Allah-u Teâlâ Mürşid-i kâmil'i vesile kılmıştır.

Dikkat edilirse Mürşid-i kâmil'in anne-babadan çok daha mühim olduğu görülür.

Şeyh Es'ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretleri'mizin:

"Dünyaya gelmekten murad Mürşid-i kâmil'i bulmaktan ibarettir." buyurmaları bu hakikatın bir ifadesidir ve intisab bu bakımdan lüzumludur.

İmam-ı Rabbânî -kuddise sirruh- Hazretleri: "**Şeriat üç şeyle tamamlanır. İlim, amel, ihlâs.**" buyurmuşlardır. İlim okumakla, amel çalışmakla elde edilirse de, ihlâs ve ihlâsta daimi kalmak ancak tasavvufla elde edilir.

Allah-u Teâlâ zâhiri ilimlerin öğrenilmesi için yeryüzünden âlimleri eksik etmediği gibi bâtinî ilimleri öğretmek için tarikat ehlini de eksik etmemiştir.

İlim ve hakikat âleminde imanın kemâlleşmesine büyük bir âmil, zühd ve takvâ ile başlayıp olgun dimağlarda bir felsefe olan tasavvufun; bir takım müfsid telakkiler altında zan, nam ve menfaatler sebebiyle safiyeti ve aslı kaybettirilmeye çalışılmıştır.

Bazı câhilleri marifet ehli zannıyla aldatan, taassub ehli birkaç sahte mürşidin tasavvuf iddiasında bulunmaları, fikirlerde kararsızlık husule getirmiştir.

Her zamanda olduğu gibi bugün de tasavvuf aynen mevcuttur. Asliyetinden hiçbir şey kaybetmemiştir. Ve bu yol kıyamete kadar bâkidir. Hazret-i Allah dilediğinin devrini kapatır, dilediğinin devrini açar.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Yarattıklarımızdan öyle bir topluluk da vardır ki, onlar Hakk'a iletirler ve hak ile hüküm verirler." (A'raf: 181)

Hakk'a varabilmek için, Hakk'a götürülenleri bulmak lâzımdır. Hakk'a iletene bulursan o zaman hakikate vakıf olursun. Hakk'a vardığın zaman, gerçeği öğrendiğinde yalnız "O" olduğunu hem göreceksin hem bileceksin. Zira hep O...

Bugüne kadar bu âlî himmetleriyle Hakk yolunun saliklerini bidatçıların, ehl-i dalâletin iğva ve saptırmalarından korumuşlardır. Allah-u Teâlâ onların doğruluğunu bizzat kendisi rahmetiyle müminlere göstermiş, müminler de bu büyüklerden istifade etmişler, feyz almışlardır.

Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerin nur ışığı altında ilim irfan mektebi olan "**Tasavvuf**" ayrıntılı bir şekilde açıklanmış ve Ümmet-i Muhammed'in istifadesine arz edilmiştir.

Baki esselâmü aleyküm, ve rahmetullah...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

"Kur'an Kendilerine İlim Verilen İnsanların Kalplerinde Parıldayan Apaşikâr Âyetlerdir." (Ankebut: 49)

"Onlar O Kimselerdir ki, Allah İmanı Kalplerine Yazmış ve Onları Kendinden Bir Ruh ile Takviye Edip Desteklemiştir."
(Mücâdele: 22)

"Sizden Her Biriniz İçin Bir Şeriat ve Bir Yol Tayin Ettik."
(Mâide: 48)

"İyi Bilin ki, Allah'ın Veli Kulları İçin Hiçbir Korku Yoktur, Onlar Mahzun da Olmayacaklar." (Yunus: 62)

"Onlar Öyle Kimselerdir ki Görüldüklerinde Allah Zikrolunur, Onları Gören Allah'ı Hatırlar." (Câmiüs-sağîr)

İLİM İRFAN MEKTEBİ TASAVVUF

İsmail Yavuz - Kasım 2016
Başyazı - Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s.3-28

"Tasavvuf Nedir?"

"Bir İlim İrfan Mektebidir. Alınmakla Girilir."

"Hülâsâ Mânâsı Nedir?"

"Koca Bir Adam Olarak Girdim, Zerre Hakir Olduğumu Bildim."

"Sizi Nasıl Tanırız?"

"Var ile Övünürüm, Varlığımdan Utanırım. Bu Hitap Bir Kitaptır..."

"Bu Abd-i Âcize; "Senin Bu Yolda Bir Dahlin Var mı?" Diye Suâl Etseler "Hiç!" Derim. Yalnız Şu Kadar Var ki, Yetmiş Üç Yol Ağzına Gelen Bir Yolcu;

"Hakk Ehli Hangi Yoldan Gidiyor?" Dese, "Şu Yoldan Gidiyorlardı, O Yolda İzlerini Gördüm." Diyebilirim."

(Ömer Öngüt -kuddise sırruh-)

Tasavvuf, İslâmî ilimlerin özü ve kaynağıdır. Esrar odasının ilâhî sırlarına mazhar olabilmek ve hakikati anlamak için kurulmuş ilâhî bir ilim-irfan mektebidir. Bu tahsil sayesinde bütün ilimlerin özüne inilir.

Tasavvuf, insanın süflî hayattan ulvî hayata yükselmesi ve yüksek kemâlâta ulaşabilmesi için; nefsinin kötü duygu ve huylardan, hayvânî sıfatlardan arındırarak ahlâkını düzeltmesini, zâhirini ve bâtınını nurlandırmasını sağlayan mânevî bir disiplindir. Bu bakımdan tasavvuf, İslâm ahlâkının vücut bulmasında en büyük âmidir.

Allah-u Teâlâ zâhiri ilimlerin öğrenilmesi için yeryüzünden âlimleri eksik etmediği gibi bâtinî ilimleri öğretmek için tarikat ehlini de eksik etmemiştir.

Her zamanda olduğu gibi bugün de tasavvuf aynen mevcuttur. Asliyetinden hiçbir şey kaybetmemiştir. Ve bu yol kıyamete kadar bâkidir. Hazret-i Allah dilediğinin devrini kapatır, dilediğinin devrini açar.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Yarattıklarımızdan öyle bir topluluk da vardır ki, onlar Hakk'a iletirler ve hak ile hüküm verirler." (A'raf: 181)

Hakk'a varabilmek için, Hakk'a götürenleri bulmak lâzımdır. Hakk'a iletene bulursan o zaman hakikate vakıf olursun.

Hakk'a vardığın zaman, gerçeği öğrendiğinde yalnız "O" olduğunu hem göreceksin hem bileceksin. Zira hep O...

Bu tertemiz vazife mânevî bir miras olarak nebîlerden âlimlere intikal etmiştir. Buradaki âlimlerden murad, **"Kibâr-ı evliyâullah"**tır.

Bu kalpleri diri hakikat ehilleri Resulullah Aleyhisselâm'ın yolundan; Ashâb-ı kiram'ın, Selef-i sâlih'in yolundan yürümüşler, sırat-ı müstakim'den bir an bile ayrılmamışlardır.

Bugüne kadar bu âlî himmetleriyle Hakk yolunun salıklarını bidatçıların, ehl-i dalâletin iğva ve saptırmalarından korumuşlardır.

Allah-u Teâlâ onların doğruluğunu bizzat kendisi rahmetiyle müminlere göstermiş, müminler de bu büyüklerden istifade etmişler, feyz almışlardır.

Tasavvuf zamanımıza kadar büyük bir saffet ve samimiyet içinde gelmiş, asliyetinden hiçbir şey kaybetmemiştir. Asırlar boyunca İslâm ahlâkının vücut bulmasında, fitne ve fesadın bertaraf edilmesinde, gerçek kardeşliğin tesisinde, birlik ve beraberliğin sağlanmasında, beşeriyetin ruh hastalıklarının tedavisinde, imanın kemâlleşmesinde yine de en büyük âmil o olmuştur.

O sır bereketi ile ahkâm-ı ilâhi kıyamete kadar baki kalacaktır.

Hakikatte tasavvuf; gerçek kardeşliği, müminlere kardeş nazarı ile bakmayı, birlik ve beraberliği sağlar. İman ile küfrü kesin olarak ayırt edebilecek mihengi bahşeder.

Zirâ hakikat ehlinde dâvâ ve gaye olmaz. Onun bütün arzusu rızâ ve mahviyettir. Mahviyet içinde niyaz, niyaz yolu ile rızâdır.

Allah-u Teâlâ marifetullah ehline dilediği kadarını duyurur. Kitap satırları arasında bulunmayan ancak Allah-u Teâlâ'ya yakın olanların sadırlarında kalplerinin derinliklerinde bulunan ilim marifetullah ilmidir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Kur'an kendilerine ilim verilen insanların kalplerinde parıldayan apaşikâr âyetlerdir." (Ankebut: 49)

Hazret-i Kur'an'ın verdiği ilimle, kalplerinde parlayan apaşikâr nûr sayesinde Allah-u Teâlâ dilediği kadar bunlara esrar-ı ilâhi'yi bildirir ve gösterir. O'nun içindir ki bunların

bildiğini başkası bilemez. Zâhir ulemâ bunları bilmez, anlamaz, görmez. Çünkü bu sâdir ilmidir.

Hazret-i Allah işte bu sevdiği ve seçtiği kullara dilediği şekilde tecelli eder ve onları vazifeli kılar. Her biri ayrı ayrı vazifelerle gönderilmiştir. İşte bu tarif edilen taife hakiki mutasavvıflardır.

Gerçek müşid Hazret-i Allah'tır. Hakiki mutasavvıflar ve hakiki vahdet-i vücudçular vücud O, mevcud O olduğunu hem görür, hem bilirler. Her şeyin "O" emri-i şerif'iyle husule geldiğini ve her şeye bir sûret verildiğini, her zerrede uluhiyet sırlarının mevcud olduğunu, kâinâtın vücud nûrunun zerrelerinin zuhur mahallinden husule geldiğini görür ve bilirler.

Râbitaya mezun olanlar da ancak bunlardır. Çünkü o, kendi varlığını var olan Hazret-i Allah'ta ifna etmiş, gerçek müşidin Hazret-i Allah olduğunu bilmıştır.

Onlar Hakk'ı bilir, Hakk'ı görür ve Hakk'ı tarif eder.

"Allah'tan korkar takvâ sahibi olursanız mualliminiz Allah olur." (Bakara: 282)

Bunlar Hazret-i Allah'ın talebesi olduğu için Hazret-i Allah'ı yalnız bunlar bilir. Hazret-i Allah onlara ne öğrettiyse ve ne gösterdiyse onu bilir ve görür, o esrarı ancak onlar çözer ve çözdürmeye çalışır. Onlar Hazret-i Allah'a ulaştırır.

İlim-İrfan Mektebi:

Tasavvuf, esrar odasının ilâhi sırlarına insanı mazhar eden bir yoldur.

Asıl mânâ süzülmezdür. Tereyağının süzülmesi gibi süzülme, haddelerden geçmek... Bu hâle gelebilmek için tasavvuf elzemdir.

Ruhu tâlim ve terbiye, nefsi tezkiye sayesinde insandaki ahlâk-ı zemimeler, kötü huylar gider. Emmâre olan, yani her kötülüğü emreden ve yaptıran nefis "Sâfiye"ye vardığı zaman sâfileşir, övülmeye lâyık olur. Buna da âmil tasavvuftur.

Bütün gaye varlığı ifnâ etmek ve Var'ı bulmaktır. Varlığımız Var'ı bulmaya mânidir. Varlık yok edilip, Var bulunduğu zaman yapılan her iş Allah ile yapılır. Tasavvufun en son sınırı budur ve tasavvufun özüdür. Zira ancak Allah ile yapılan esastır. Bu hâle gelmeyen kimselere nefis müdahale eder, yaptıklarını nefisle yaparlar.

Burada bir sırrı size şöyle arzedelim. Nefsin kalkanı vardır, Kelime-i Tevhid çekildiği zaman kalkan tutar ve o tevhid tohumunu kalbe düşürmez, boşa düşürür. Ve fakat ince yollardan geçse geçse, haddelerden süzüle süzüle varlık yok edilirse, her yapılan iş Allah ile yapılır, nefsin ve şeytanın attığı iğva taşları ona isabet etmez. O yok ki isabet etsin. Erimiş, yok olmuş, varlığını tamamen ifnâ etmiş. Bu ince ayrılığı kavrayabildiniz mi? Yani var olanda nefsin kalkanı var, Kelime-i Tevhid'i içeriye düşürmüyor. Yok olanda ise O var, her yaptığını O'nunla yapıyor. Nefsin ve şeytanın müdahalesi ona tesir edemiyor. Tasavvuf işte onu bu noktaya erdirir.

Tasavvuf bir ilim-irfan mektebidir. Esrar odasının ilâhi sırlarına mazhar olabilmek ve hakikatı anlamak için kurulmuş bir mektep. Bu tahsil sayesinde bütün ilimlerin özüne inilir. Altı mektep var, her mektebin de sınıfları var.

Bu ilim ve irfanı tahsil etmek için Mürşid-i kâmil'i bulmak şarttır ve elzendir. Hakikat yolunun rehberini Allah-u Teâlâ yetiştirmiştir.

Onu mahviyetin en aşağı derecesine indirmiştir. Yalnız Allah ve Resul'ünden bahseder, başka hiçbir şeyden bahsetmez. Hep O'nun varlığını, O'nun verdiğini ortaya koyar. Allah yolunu o tarif eder.

Mürşid-i kâmil Allah-u Teâlâ'nın ona bahsettiği tasarruf ile yürütür. Oldukları yerde müridânı tekâmül ettirir. Az dersle çok yol aldırır. İstidatları nispetinde geldikleri makamlara tekrar çıkarır. Yâni misâl âleminde gelmişlerdi, tekrar o âleme kadar çıkarmaya muvaffak olur. Bu bir lütf-u ihsandır. Allah-u Teâlâ o kişiye ihsan edecek ki, Mürşid-i kâmil bunu yapsın. Kalbi bozuk, yani cılk yumurta gibi olan hiçbir şey alamaz. Binaenaleyh bir insanın dünyaya gelerek birinci turu yapmasına anne-baba vesile olduğu gibi, ikinci turu yapıp dâireyi tamamlamasına da Allah-u Teâlâ Mürşid-i kâmil'i vesile kılmıştır.

Dikkat edilirse Mürşid-i kâmil'in anne-babadan çok daha mühim olduğu görülür.

Şeyh Es'ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretleri'mizin:

"Dünyaya gelmekten murad Mürşid-i kâmil'i bulmaktan ibarettir." buyurmaları bu hakikatın bir ifadesidir ve intisab bu bakımdan lüzumludur.

İmam-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri: **"Şeriat üç şeyle tamamlanır. İlim, amel, ihlâs."** buyurmuşlardır. İlim okumakla, amel çalışmakla elde edilirse de, ihlâs ve ihlâsta daimi kalmak ancak tasavvufla elde edilir. Onlar hıfz-ı himâyede tasarruf-u ilâhî'de oldukları için, o ihlâsı elde ediyorlar.

Tasavvuf, Allah sevgisine yegâne vesiledir.

İntisab etmek istendiği zaman evvelâ istihâre yapılır. *"Eğer bana nasip etmişsen ve kime nasip etmişsen bana göster, bileyim ve ona göre gireyim."* diye Allah-u Teâlâ'dan istimdat edilir. Bir alâmet zuhur ederse ehli bulunup ehline tabir ettirilir. Ehli olmazsa, yanlış bir tabir ile kişiyi dalâlete sevk eder. Ehli bulunacak ve o tabire göre hareket edilecek. Tarikat-ı aliye'ye böyle girilir. Bu kadar lüzumlu bir yol, Ahmed'e Mehmed'e intisab etmek demek değildir. Rehber bulununcaya kadar aramak icabediyor. *"İntisab ettim, bağlandım."* gibi sözler boş sözlüdür.

Allah-u Teâlâ ezelden nasipdar ettiği kimsenin nasibini, yolun hakiki rehberine teslim eder ve kişiyi ona ulaştırır. Mürid günâ gün o nasibi alır ve terakki eder. Mevlâ o nasibi koymasaydı, mürşidde o nasip yoktu. Mürşid O'nun koyduğu nasibi vermiş oluyor. Daha doğrusu o kanaldan almış oluyor. Çünkü veren yalnız Allah-u Teâlâ'dır.

Meselâ çocuk annesini emiyor. Annesi: *"Sütü ben verdim."* diyebilir mi? *"Ben verdim"* dese, peki ona sütü kim verdi? Evet hakikaten çocuğu annesi emzirdi ama, süt ona ait değil. Sütü veren kimse düşünmüyor. Her şeyde Allah-u Teâlâ'nın ikram ve ihsanı vardır.

Mürşid de böyledir, bir ana gibidir. Nasipdar olanlara Allah-u Teâlâ'nın ezelden yerleştirdiği nasiplerini verir. Kendisine ait hiçbir nesnesi yoktur.

Mektebe giden bir talebenin, mektepte sınıf programına göre hareket edip, sınıflarını geçtikçe kitaplarını değiştirdikleri gibi, onun da merhalesinin tablosunu boynuna takarlar. Bu gizlidir. O merhale bitinceye kadar o tablo mucibince harekette bulunur. O tablo vazifesini ifâ edip bitirince, onu kaldırırlar ikincisini koyarlar. Yani sizin anlayacağınız, kitabını değiştirirler. Bu kitaplar Mürşid-i kâmil vasıtası ile değişir. Mürid bunun farkında bile olmaz. Ezeli nasibi günâ-gün iner. Bunu ancak tasarruf sahibi Mürşid-i kâmil yapabilir, mürşid sûret-i katiyyede buraya giremez. Tasarrufu olmadığı için bunu yapamaz. Bütün yükü müridâna yükler. O yalnız yolu gösterir, "Yürü de git." der, gayrıya tecavüz etmez.

Birisi yürütüyor, diğeri yürü diyor. Birisi sütü vereni görüyor, diğeri memede kalıyor. Daha doğrusu birisi O'nun diyor, diğeri benim diyor. Aradaki fark bu kadar büyüktür. Mürşidleri de Mürşid-i kâmil yetiştirir.

Evet Mürşid de vazifelidir. Bir kaymakamın idaresi bir kazayı, bir valinin idaresi bir vilâyeti, bir Reisicumhur'un idaresi de devleti içine alır. Mâneviyat da böyledir. Hepsinin kendilerine göre vazifeleri ve salâhiyetleri vardır. Allah-u Teâlâ nasıl tecelli ederse, nasıl murad ettiyse öyle olur.

Hakikate ulaşmak için merdiven basamaklarından çıkmak gerekiyor. Bu basamaklar üç merhaledir. Mürid Fenâfişşeyh'te varlığını, Fenâfirrasûl'de yokluğunu, Fenâfillâh'ta hiçliğini yok eder. Daha doğrusu hiç olduğunu gözü ile görmeye başlar. Allah-u Teâlâ dilediği zaman hakikati duyurur.

Hep ezeli nasip, başka hiçbir şey değil.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Onlar sözün en güzeline hidayet edilmişler, kendisine çok hamedilen Allah'ın doğru yoluna erştirilmişlerdir." (Hacc: 24)

Bu ilim-irfan mektebinin görünüşte mektebi de hocası da yoktur. Lâkin bilen için çok ince bir disiplin, hâli terbiye mevcuttur. Bu mânevî terbiye onu takvâ kalıplarına sokar, Kur'an-ı kerim ve Sünnet-i seniyye rayları üzerinde yürütür.

Bazı kimse "Kâl"den anlar, bazısı bizzat "Hâl"den anlar, bazısı da "Hâlât"a mazhardır. Hâl, Allah-u Teâlâ'nın duyurduğu, fakat kişinin ifade edemediği şey; hâlât ise hâli kavramak ve karşısakinin anlayabileceği hâli tarif etmeye çalışmak demektir.

Öyle Bir Mektep Ki!..

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyor:

"Kim bildiği ile amel ederse, Allah ona bilmediklerini öğretir." (Keşf-ül Hafâ)

Tasavvuf öyle bir mektep ki kişi bildiği ile amel ederse Allah-u Teâlâ ona bilmediğini öğretir. Bu mektepte edep, takvâ ve taatla terbiye edilir, bu terbiye başka mektepte bulunmaz.

Cenâb-ı Hakk'ın lütuf ve ihsanı, sadece ilk devirlerde bulunan müslümanlara mahsus değildir. Her devirde ilâhî ahkâma tâbi olan bütün müslümanların bu gibi ilâhî inâyetlerden istifade edecekleri açık bir gerçektir.

Hiç şüphe yok ki bu efdâl ümmet içinde, yağmurun toprağa düşmesi ile ölü toprağın nebat fışkırttığı gibi; Hakk'ın izni ile ölmüş kalpleri diriltener de mevcuttur. Bütün engel ve güçlülere rağmen, yalnız Allah için mücâhede ve mücâdele etmektedirler.

Dini, bütün tazeliği ile ayakta tutan onlardır. Her devirde etraf ve muhitlerine nur saçmışlar, insan yetiştirmişler, yol gösterici eserler vermişlerdir. Emin adımlarla gayelerine doğru ağır ağır ilerlemektedirler. Hazret-i Allah'ı tercih edenler bunlardır. Hazret-i Allah'ın da tercih ettiği bunlardır.

Onlar ki; kendi mutluluklarını, mutsuz ve umutsuz insanlara umut, huzur ve teselli aşılamağa aramış ve bulmuşlar, mum gibi kendilerini eriterek etraflarını aydınlatmışlardır.

"Ümmetim yağmur gibidir. Evvelkiler mi daha hayırlıdır, yoksa sonrakiler mi daha hayırlıdır bilinmez." (Tirmizî)

Evvelkilerden murad Asr-ı saadet'tir. Bir defa geldi, bir daha da gelmeyecek. Sonra gelenler, Saâdet asrındaki müslümanlara çok benzedikleri için Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz onlara teşbih buyurmuştur. Dilerse, dilediği zamanlarda Asr-ı saâdet gibi devir yaşatıyor Hazret-i Allah.

Dilerse bütün kâinatın aradığını bir noktada toplar.

Bir Hadis-i şerif'te de şöyle buyuruluyor:

"Ümmetimden bir tâife kıyamet kopuncaya kadar Hakk yolunda muzaffer olmakta devam edecek, muhalefette bulunanlar onlara zarar veremeyecektir." (Buhârî)

Bilindiği gibi hakikat, güneş gibi daima zâhir ise de; dünya muhabbeti ve aşırı meşguliyetler sebebi ile, kalp üzerine baskı yapan perdeler insanı hakikatten uzaklaştırıyor, müşâhededen ayırıyor.

Hâtem-ül Enbiyâ -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'den sonra vahiy kesilmiş, ilham kapısı ise açık kalmıştır. Din kıyamete kadar bâkidir. Bu devrin karanlık günlerinde bile İslâm'ın nuru gönüllerde parıldamaktadır. İnsanların yeni bir dine ihtiyaçları yoktur. Fakat zamanla vesveselere dalıp, arzu ve heveslerine kapıldıkları için; hakikati hatırlatmaya, ruhları kuvvetlendirmeye ihtiyaçları vardır.

•

Onların sohbeti yakınlık makamından doğar ve âlî makamlardan süzülerek gelir. Kalplerinin üzerinde perde yoktur. Allah yolunda köprü mesabesindedirler. Sohbet ve nazarları feyz kaynağıdır, kalp hastalıklarına şifâdir. Söylediklerini görerek, bilerek ve yaşayarak söylemişlerdir.

Tereddütlü kalplerin itminan bulması, gizli şeylerin öğrenilmesi ancak muhabbet ve sohbet ile mümkündür. Mutmain olmayan bir kalp, yürü demekle yürümez.

Muhabbet ve sohbet ile kazanılan feyz ve bereketin, vecd ve istiğrakın birçok şeyle elde edilemeyeceği, ilâhî tecellilerin doğmasına sebep olduğu erbabinca malumdur.

Tasavvufun Menşei:

Tasavvufun başlangıcı Resulullah Aleyhisselâm'ın ve Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm- Hazerâtı'nın yaşayışlarında görülmektedir. Bazılarının zannettiği gibi Resulullah Aleyhisselâm'dan sonra başlamış olmayıp, doğrudan doğruya onun zuhuru ile zâhir olmuştur.

Kaynağı Kur'an-ı kerim ve Hadis-i şerif'lerdir.

Asr-ı saâdet'te tasavvuf adı ve mutasavvıf adı ile anılan zümre yoktu. Sufiliğin hakikati vardı, fakat adı yoktu; yaşanırdı, dâvâsı yoktu.

Saâdet asrında en yüksek mevkiyi, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'le sohbet şerefine eren Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm- Hazerâtı almışlardı. Hepsi değerliydi, amma içlerinde değerlisinin de değerlisi vardı. Her biri ayrı ayrı kabiliyetlere sahip idiler, vazifeleri ayrı ayrıydı. Bir kısmı ilim öğrenmeye, bir kısmı dini tebliğ etmeye, bir kısmı cihada, bir kısmı yöneticiliğe daha fazla ilgi duyarken, bir kısmı da ibadete daha çok önem veriyordu.

Müslümanlar onlar için "**Sahabi**" olmaktan daha üstün bir tâzim ünvanı tasavvur etmiyorlardı. Resulullah Aleyhisselâm'dan sonra Ashâb-ı kiram'a yetişenlere ve ilmi onlardan alanlara "**Tâbiîn**" denilmiştir. Ondan sonra da "Tâbiîn"e erişen "**Tebe-i tâbiîn**" gelmektedir. Bu üç nesil, en hayırlı insanlar olarak kabul edilmişlerdir.

İslâmî ilimler ilk devirlerde bir bütündü. Tefsir, Hadis, Fıkıh, Kelâm, Tasavvuf gibi bölümlere ayrılmış değildi. Bugünkü şekliyle bir Tefsir, bir Hadis ilmi yoktu, itikadî ve fikhî mezhepler de yoktu. Bu tasnifler daha sonraki yıllarda ortaya çıkmıştır.

•

Ashâb-ı kiram Tarikat-ı aliye'nin ne olduğunu bilmiyordu, amma yaşıyordu. Nasıl yaşıyordu? O Nur'un sohbetinde kendilerine icabeden her şey veriliyordu. Herkes nasibi kadar alıyordu. Kimisi çok alıyordu, derya oluyordu; kimisi az alıyordu, havuz oluyordu.

O Nur'un sohbetinde bulunmakla, Allah-u Teâlâ onları lütfu ile dolduruyordu. Şu kadar var ki, Ashâb-ı kiram'ın hepsinin dereceleri aynı değildir. Bu dereceler, onların kendi şahsiyetlerine âit faziletlere, İslâm'a yaptıkları hizmete göre farklılık arz etmektedir.

Ashâb-ı kiram Tarikat-ı aliye ile meşgul olmamıştır, çok az olmuştur. Amma hepsi de Tarikat-ı aliye'nin içinde idiler. Hele bunların arasında bir zümre vardı ki;

"Seninle beraber olanlardan bir tâife de kalkıyorlar." (Müzemmil: 20)

Âyet-i kerime'sinde belirtildiği üzere, fazla ibadetleriyle seçilmişlerdi.

Dikkat edilirse görülür ki, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz zikrullah için çok seyrek halka toplamıştır. Hadis-i şerif'lerde birkaç yerde geçer. Ashâb-ı kiram'ı her yönden yetiştirmeye çalışmıştı. Çünkü herşeyden habersiz bir topluluğun, her yönden eğitime ihtiyacı vardı. Bir yönden, bir noktadan değil, birçok yönlerden onları yönetiyordu.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- Efendimiz, Hazret-i Ali -radiyallahu anh- Efendimiz kendilerine göre bir ders vermişlerdi, fakat yaygın değildi.

Çünkü onlar Hazret-i Kur'an'ın nuru ile nurlanmış, feyzi ile feyizlenmişlerdi. Âyet-i kerime'ler sabah akşam nâzil oluyordu. Resulullah Aleyhisselâm'ın nuru ile, şeref-i sohbeti ile hemhâl oluyorlardı. O Nur'un karşısında bulunuyorlar, o Nur'dan nur alıyorlardı, ilim alıyorlardı, edep alıyorlardı, feyz alıyorlardı. O Nur'un yanında bulunmak, ona bakmak kâfi idi. Baka baka iman ediyorlardı. Hepsisi de Tarikat ehli idi, amma kapalı, meydanda bir şey yok. Öylece yetişiyorlardı.

Bu müridan da aynı şekildedir. Ciddi bir ders almış, terbiye görmüş değil, hususiyetli bir şey yok. Kitaplardan nasibi kadar almış, kimisi derunî noktasına yavaş yavaş inmiş, kimisi cihada eğilmiş, kimisi yolda kalmış, amma o yolun içinde bulunuyor. Herkes nasibi kadar nasibini alıyor. Kimisi açık olarak, kimisi gizli olarak terakki ediyor. Fakat hepsi de kapalı olarak götürülüyor, gizli hallerle terbiye ediliyor. Teslimiyeti, bağlılığı, sadakati ve nasibi nisbetinde hiç farkına varmadan mahviyetle yürütülüyor, Allah-u Teâlâ'nın ilâhî lütfuna nâil oluyorlar.

O yol ile bu yol bu noktada da bitiyor.

Her ne kadar mâneviyat yoluna ağırlık veriyorsa da birçok müridan bunun ciddiyetle farkında değil.

Ashâb-ı kiram da böyle idi. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimizin aralarında bulunması ve sohbeti onları yetiştiriyordu. Ashâb-ı suffa da aynı şekilde yetişiyordu. Ashâb-ı kiram ile her zaman görüşemese de, Ashâb-ı suffa ile her zaman görüşüyordu. Onlar onun talebeleri idi. Onun feyzi ile gıdalanıyorlardı. Onlar onu tercih etmişlerdi.

•

Ashâb-ı kiram ve Tâbiîn devirlerinden sonra muhtelif ilimlerle uğraşanlara, uğraştıkları ilimlere göre isimler verilmişti. Meselâ Tefsir ilmiyle uğraşanlara "**Müfessirûn**", Hadis ilmiyle uğraşanlara "**Muhaddisûn**", Kelâm ilmiyle uğraşanlara "**Mütekellimûn**", Fıkıh ilmiyle uğraşanlara da "**Fukaha**" gibi isimler verilmişti. İşte bu arada rûhî kabiliyetlerini geliştirmeye çalışan ve Allah yoluna sülûk eden zümrenin yoluna da "**Tasavvuf**" adı verildi.

İlk devirlerde zühdî bir hareket tarzında başlayan tasavvuf; İslâm dininin kendi bünyesinde doğmuş, gerçek canlılığının ve tazeliğinin bir devamı niteliğinde gelişmiştir. Tasavvuf ismiyle zuhuru, hicrî ikinci asrın ortalarına rastlamaktadır. Tarikat kelimesi ise tasavvufun sistemleşmesinden sonra kullanılmaya başlamıştır.

Zühd hareketi "**Mutasavvife**" adı ile bir topluluk meydana getirince tasavvuf sistemleşmeye başladı. Fakihler nasıl ki fıkıh ilmini, kelâmcılar kelâm ilmini sonradan

meydana getirdilerse; başlangıçta sadece hareket halinde beliren tasavvuf da öteki, İslâmî ilimler gibi, sonradan bir ilim haline geldi.

Bedenî ameller için hükümler konduğu gibi, kalbî ameller için de hükümler kondu. Böylece "**Tasavvuf ilmi**" doğmuş oldu.

Zâhirî fıkıhın hükümleri Kur'an-ı kerim'de ve Sünnet-i seniyye'de bulunduğu gibi, bâtinî fıkıhın hükümleri de Kur'an-ı kerim'de ve Sünnet-i seniyye'de bulunmaktadır.

İslâm dini ruh ile beden birleşip kemâle erdiği bir dindir. İnsanın ruh ve beden diye iki cephesi olduğu gibi, dinin de zâhir ve bâtin diye iki yönü vardır.

Namaz, oruç ve diğer amellerin zâhirî bir şekli varsa ve bunlar zâhirî fıkıhın mevzusunu teşkil ediyorsa; yine bu ibadetlerin aynı şekilde huzur ve huşû gibi bâtinî bir şekli de vardır. Bu da bâtinî fıkıhın yani tasavvufun mevzusunu teşkil eder.

Fıkıh konularının dört mezhep imamı tarafından toparlanıp sistemleştirildiği ve bu imamların adları ile anılmaya başlandığı gibi; zikrin cehri kısmını Abdülkadir Geylânî - kuddise sirruh- Hazretleri, hafi kısmını ise Muhammed Bahaüddin Şâh-ı Nakşibend - kuddise sirruh- Hazretleri sistemleştirmişlerdir. Bundan dolayı cehri zikir yapanların yoluna "**Kadiri tarikatı**", hafi zikir yapanların yoluna ise "**Nakşibendi tarikatı**" denmiştir.

Bundan sonra çeşitli kollar zuhur etmiş ise de, hepsinin aslı birdir. Tarikat-ı Muhammediye'dir. Gaye, Allah-u Teâlâ'yı en güzel şekilde zikretmek ve O'na kulluk yapmaktır.

Tasavvufun Lüzumu:

Tasavvufun asıl gayesi süzülmeaktır. Tereyağının süzülmesi gibi süzülme, haddelerden geçmeaktır.

"Koca bir adam olarak girdim, zerre hakîr olduğumu bildim."

Tasavvuftan gaye budur. Bu hale gelebilmek için, "**Fenâ**"ya varmak için tasavvuf elzemdir.

Tarikat-ı aliye münevver bir yoldur. Nefsi tezkiye, ruhu tâlim ve terbiye için lüzumlu olan bir yoldur. Kişinin varlığını dağıtması ve Var'ı bulması için yegâne âmildir.

Hiç şüphesiz ki bu da, Fenâfillâh'a ermiş bir Mürşid-i kâmil'in taht-ı terbiyesine girmekle gerçekleşir. Ezeli nasibini aldıkça nefis tezkiye olur, ruh tekâmül eder. Nefis derecelerini aşıkça, perdeleri bir bir kaldırdıkça Hakk'a yaklaşmış olur.

Çünkü Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"İçinizde... Görmüyor musunuz?" buyuruyor ve inananlara duyuruyor. (Zâriyat: 21)

O'nu görünceye kadar bir bir perdeleri kaldırmak gerekiyor, ki O'na vâsıl olmuş olsun.

Her yolun çalışması dıştan olur, fakat hiç şüphesiz ki bu yolun çalışması içten olur.

•

Tarikat kelime mânâsı itibarı ile **"Yol"** demektir. Tasavvuf dilinde ise; **"Allah-u Teâlâ'yı bilmek, bulmak ve O'na yaklaşmak için takip edilecek ibadet yolu"** mânâsına gelir.

"Allah'a ulaşan yollar mahlûkatın nefesleri adedince dir."

Lüzumu ise Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerle ispat edilmiştir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Sizden her biriniz için bir şeriat ve bir yol tayin ettik." buyuruyor. (Mâide: 48)

Fahrüddin-i Râzi -rahmetullahi aleyh- Hazretleri ve diğer bazı müfessirler bu Âyet-i kerime'ye:

"Ey kullarım! Sizin her birinize iki şeyi vâcip ettim. Evvelâ şeriat, sonra da tarikat." mânâsını vermişlerdir. Çünkü **"Minhac"**ın kelime mânâsı **"Münevver bir yol"** demektir.

"Minhac" kelimesinden kastedilen münevver yol **"Şeriatın güzelliklerinin bütünü"** olduğuna göre, şeriat yolun başı, tarikat da devamıdır.

Tarikât-ı âliye'ye intisap etmek ve mürşidin öğretip telkin edeceği zikir ile kalbini ihyâ eylemek her mümin için önemli ve lüzumludur.

Sen O'nu nasıl bilebilirsin? O'nu bilmen için O'nu bileni bulman lâzımdır. O'nu bileni bulmadıkça Hakk'ı nasıl bilirsin, Hakk'a nasıl varırsın?

"Erden Hakk'a varmak gerek,

Varanları bulmak gerek."

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve sâdıklarla beraber olun." (Tevbe: 119)

Şeklindeki ilâhî emre uyararak Tarikat-ı âliye'ye dahil olmak ve o Tarikat-ı âliye'de mevcut olan ümmetin büyüklerinin ruhânî yardımlarıyla kuvvet kazanmak gerekir.

Allah-u Teâlâ bütün ehl-i imanın onlarla birlikte olmasını, onların sohbetlerinden feyz almasını emrediyor.

Bu emr-i şerif'e uyararak bir Mürşid-i kâmil aramak vâciptir.

"Sâdikîn"den murad **"Mürşidûn"** yani mürşidler olduğu **"Bahr-ul Hakâyık"** tefsirinde beyan buyurulmuştur.

Allah-u Teâlâ ehl-i imânı bu Âyet-i kerime ile mükellef kılmış, vâris-i enbiya olan bir Mürşid-i kâmil'in maiyyetinde bulunmalarını emretmiştir.

Allah-u Teâlâ'nın "**Teklif-i mâlâ yutak**" buyurmayacağı yani kuluna güç getiremeyeceği şeyi teklif etmeyeceğini bildiğimiz halde; sâdıklarla beraber olmayı emredince, her zaman için sâdıkları bulundurmamayı hem de bildirmeyi temin etmiş demektir.

Dünyaya geliş sebebin budur. Nasibin varsa Hakk'ı bulursun. Bulamadın, bil ki zannında kaldın.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Ben cinleri ve insanları ancak (beni bilsinler) bana ibadet etsinler diye yarattım." buyuruyor. (Zâriyât: 56)

O'nu bilmek, O'nu bulmak; O'nu bilerek ihlâs ile ibadet etmekle kâimdir.

Allah-u Teâlâ; "**Sâdıklarla beraber olmayı**" emir buyuruyor. Çünkü o kulunun varlığını boşaltmış, kendi lütfu ile doldurmuştur. Ona kendini bildirmiş, mahlûka âit hiçbir şey olmadığını, her şeyin O'nun ve O'ndan olduğunu ona duyurmuştur. Sonra onu irşad için vazifelendirerek mânevî makamından indirmiştir. "**Ben seni gönderiyorum, bildirdiklerimi bildir.**" diye. Bunların muallimi Allah-u Teâlâ'dır. Başkasına o sermayeyi vermediği için, hiç kimse O'nu bilip öğretemez. Vermediği için kimse bilemez. Dolambaçlı yollardan gider. İşte bu hakikati öğrenmek için Allah-u Teâlâ sâdıklarla beraber olmayı emrediyor. Bu sebeptendir ki, onu bulamamak Hakk'ı bulamamak kadar mühim oluyor. Bu mühimliği kavrayabilmek de mühimdir.

•

Bilindiği gibi ümmet-i Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-in havassı derecesinde bulunan kâmil zevât-ı kiram'ın en son arzu ve isteği, Allah-u Teâlâ ile sevgi zinciri kurabilmektir.

Bu ise;

"Resul'üm! Onlara söyle: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana tâbi olun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın." (Âl-i İmran: 31)

Âyet-i kerime'sine göre, ancak Sünnet-i seniye'ye harfiyyen uymakla gerçekleşeceğinden, her hâl-ü kârda bir tarikata başvurmak zaruridir.

Ve buna benzer birçok Âyet-i kerime'ler vardır.

Tasavvufun Önemi:

Tarikat-ı aliye'ye dahil olan bir sâlik:

"Nefsini temizleyen kurtulmuştur." (Şems: 9)

Âyet-i kerime'sinde buyurulduğu üzere kalbini, mâsivânın bataklık ve bulanıklıklarından temizleyerek mârifet evi ve muhabbet yurdu hâline getirir.

Tarikat, şeriat-ı mutahharanın hâdimidir, yardımcısıdır. Abdest, temizlik, taharet, namaza hazırlık olduğu gibi; tarikat da kalbi temizleyip huzura hazırlar.

Kalb temiz olursa, kişiyi ibâdet ve taate sevkeder. Hasta bir insan güzel yemeklerin lezzetini anlayamadığı gibi, mâsivâ bataklığına dönen bir kalb de ibadet ve taatin lezzetini anlayamaz. Hasta olan kalbin temizlenmesi lâzımdır.

Yeryüzünde mevcut bu kadar sular vardır, menbaı birdir. Kimisi çok güzel, gayet tatlıdır. Kimi ise acı ve bulanık olur.

Kalplerinde nur olanlar hikmetli, feyizli ve tesirli olur. Masivâ bataklığına dönen kalpte ise ne olur?

Bir insan zâhirini süslemek için Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-Efendimiz'in şeriatına; bâtınını ziynetlendirmek, iç dünyasını nurlandırmak için de tarikatına ittiba eylemelidir. Şeriatla dış nizam, tarikatla da iç nizam tesis edilir.

İç âleme intikal etmek ancak farz ve nafil ibadetlerle kazanılır. Çünkü farzların edâsı ile mükellef olan beden olduğu gibi, nafilelerle memur olan da ruhâniyettir.

Bir insan söz ve davranışlarına ilâhî hükümler çerçevesinde yön vermezse onun tarikattan feyz alamayacağı açık bir gerçektir. O kimse doktorun verdiği ilaçları kullanıp, perhize riayet etmeyen bir hasta gibi olur.

Şurası çok iyi bilinmelidir ki, tarikatların hepsine Allah-u Teâlâ'nın emr-i şerif'i ile sülûk edilmiştir. Bütün tarikatların hangisi olursa olsun hepsinin de esası ve değeri Şeriat-ı mutahhara'dır. İslâm'a muhalif olan bir tarikat, zaten tarikat da değildir.

Tasavvuf sadece kâl değil, bir hâl ilmidir, bir tatbikattır. Yaşanılmadıkça, tadılmadıkça, hissedilmedikçe nazari bilgilerle anlaşılmaz ve anlatılmaz.

Tarikat-ı aliye'ye dehalet etmekten maksat, şeriatte inanılması gereken şeylere karşı yakîn hâsıl olmasıdır. Hakiki iman da budur.

Mesela Allah'ın varlığını önce işiterek inanan insan; bularak, anlayarak inanmaya başlar, imanı kemâle erer.

Diğer taraftan ibadetleri yapabilmek için nefis-i emmâreden ileri gelen güçlükler ortadan kalkar, ibadetler kolaylıkla ve seve seve yapılır.

İlmi ve ameli elde etmek için şeriatte istifade edilmiştir. İlmin ve amelin ruhu makamında olan ihlâsı elde etmek için ise tasavvuf yolunda ilerlemek lâzımdır.

Tasavvuf yolunda ilerleyenlerin ilimde ve amelde kazançları olur. Başkalarına çalışmakla, öğrenmekle, anlamakla hâsıl olan bilgiler, onlara ilham yolu ile hâsıl olur. Ameller, ibadetler kolayca ve seve seve yapılır. Nefis ve şeytan tarafından gelen gevşeklik kalmaz. Günahlar ve haram olan şeyler çirkin görülür.

İlim ve hakikat âleminde imanın kemâlleşmesine büyük bir âmil, zühd ve takvâ ile başlayıp olgun dimağlarda bir felsefe olan tasavvufun; bir takım müfsid telakkiler altında zan, nam ve menfaatler sebebiyle safiyeti ve aslı kaybettirilmeye çalışılmıştır.

Bazı câhilleri marifet ehli zannıyla aldatan, taassub ehli birkaç sahte mürşidin tasavvuf iddiasında bulunmaları, fikirlerde kararsızlık husule getirmiştir.

İslâm dininin düşmanları çeşitli tertipler kurmuşlar, hakikati insafsızca koparmaya kalkışmışlardır.

Her gülün dikenini, her güzelin bir zıddı ve düşmanı olduğu gibi, hakikat ehlinin de düşmanı çoktur. Herkes yaratılışı üzerine icraatını yapıyor; ağzına bir kemik alıp onu yemeye çalışan kelp gibi, ömürleri böylece hakikati ağızlarına dolamak, koparmaya ve hakikat güneşini söndürmeye çalışmakla geçiyor.

Tarikatın fazilet ve meziyeti, İslâm din düşmanlarının tutum ve davranışlarından daha iyi öğrenilir.

Zira dikkat edilirse nerede Allah ve Resul'üne yakın, doğru-dürüst bir insan görülürse, ister tarikat ehli olsun ister olmasın, hemen tarikatçı damgasını vuruyorlar.

Tarikat-ı münevvere Cenâb-ı Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in söz ve davranışlarından ibarettir. Kaynağı Kur'an-ı kerim ve Hadis-i şerif'lerdir.

Bu münevver yolun hakikat erleri din uğruna malları ile, canları ile, aç-susuz olarak sırf Allah için uğraşmışlar, hem ibâdet, hem de mücadele-mücahede etmişler, bu surette İslâm birliğini bozacak en ufak bir fitnenin dahi meydan bulmamasına gayret sarfetmişlerdir.

Çünkü onlar Allah-u Teâlâ'nın biricik Habib-i Ekrem'i Muhammed Aleyhisselâm'ın ahlâkı ile ahlâklanmışlar, tabiatı ile tabiatlanmışlardır. Tam bir teslimiyet, kuvvetli bir iman ile bağlanmışlar, onun izini ve prensiplerini takip etmektedirler.

Bugünkü bu bunalım içinde hayat bulan yine onlardır. Huzur ve saâdet onlarda vardır.

•

Allah-u Teâlâ, her zaman için mürşid-i kâmil bulunduraktan âciz değildir.

Âyet-i kerime'de:

"Yarattıklarımızdan öyle bir topluluk da vardır ki, onlar Hakk'a iletirler ve Hakk ile hüküm verirler." buyuruluyor. (A'raf: 181)

Bu tertemiz vazife manevî bir miras olarak nebîlerden âlimlere intikal etmiştir. Buradaki âlimlerden murad, kibâr-ı evliyaullahtır.

Her zamanda olduğu gibi bugün de tasavvuf aynen mevcuttur. Bilhassa Tarikat-ı Nakşibendiye'de kıyamete kadar Pîr eksik olmayacaktır. O has oda; odadan odaya, halkadan halkaya geçmiş ve hiç bozulmamıştır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Ebu Bekir'in kapısından başka, mescide açılan bütün kapıları kapatınız."
(Buharî)

Bu Hadis-i şerif'e Şeyh Es'ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretlerimiz:

"Allah'ım! Bütün tarikatların pîri kesildiği zaman Ebu Bekir'in yolunu kıyamete kadar baki kıl." mânâsını vermişlerdir.

Allah-u Teâlâ zâhirî ilimlerin öğrenilmesi için yeryüzünden âlimleri eksik etmediği gibi, bâtinî ilimleri öğretmek için de tarikat ehlini eksik etmemiştir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz diğer bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmaktadır:

"Her asırda benim ümmetimden Sâbikûn (öncüler) vardır." (Nevâdir'ül Usûl)

Bunlar yüz senede bir gönderilirler. Allah-u Teâlâ onları o kadar sever ki, yeryüzü halkına vereceği bütün nimetleri onların yüzü suyu hürmetine verir, bütün beşeriyet ondan istifade eder. Yeryüzüne bir belâ vereceği zaman onların yüzü suyu hürmetine vaz geçer.

Bunlar Resulullah Aleyhisselâm'ın vekilidir. Allah-u Teâlâ onu seçmiş, sevmiş, o dostuna akıtacağını akıtmış.

Akıtılan bu mânevî ve ruhânî feyizlerle kalbinin diriltilmesini arzu edenler, kalplerini evliyâullahın ruhâniyetinin teveccühüne arzetmelidirler.

Mürşid-i Kâmil:

Bedeni hastalıkların teşhis ve tedavisi için hâzık bir tabibe müracaatı emir buyurmuş olan Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, mânevi hastalıklardan kurtulmak için de mânevi bir tabibe, Rabbânî bir âlime başvurmayı dini bir ihtiyaç olarak göstermiştir.

Mühim olan bu mânevi hastalıklardır.

"Onların kalplerinde hastalık vardır." (Bakara: 10)

Âyet-i kerime'si ile işaret buyurulan bu korkunç hastalıklar, tedavi edilmezse insanın ebedî ahiret hayatını öldürdüğü için çok tehlikelidir.

Hasta olan bir insan güzel yemeklerin lezzetini anlayamaz. Ağız tadının geri gelmesi, hastalığının tedavisine bağlıdır. Bunun gibi nefs-i emmâreye mağlup olan masivâ bataklığına dönen bir kimsenin kalbi hastadır, ibadet ve taatlarından lezzet alamaz.

Kin, kibir, gadap, şehvet, hased, riyâ, tamah, ucb... gibi kötü sıfatlar kalp hastalıklarıdır. Kâmil bir mümin olabilmek için kalpten bu sıfatları bir bir izâle etmek gerekmektedir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Kötülüklerin zâhir ve bâtın olanlarından (açığından gizlisinden) uzak bulununuz." buyuruyor. (En'am: 151)

Kalp temiz olursa, kişiyi ibadet ve taate sevkeder.

Nefsin tezkiyesi, ruhun talim ve terbiyesi ile insan, insan olur. Sonra insan-ı kâmil olur, sonra fenâ olur; lâfla değil...

İşte icraatı yapan o nefistir, sıfat-ı hayvanî ile yürüyor, Allah'ım şerrinden korusun.

Tarikât-ı âliye'ye intisap etmekten murad nefsin tezkiyesi, ruhun tekâmüliyeti ve o hayvanî sıfatları bir bir izale etmektir.

Kalp hastadır. Onun için Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyurdular ki:

"Zikrullah kalplerin şifâsıdır." (Münâvî)

Çünkü hastadır, marazlıdır. Bu marazlı kalple ahirete gidersek hayvan olarak, sıfat-ı hayvanî ile gideriz.

İmam-ı Gazâlî -rahmetullahi aleyh- Hazretleri, bu bâtını kötülüklerden sakınabilmek ve korunma yollarını bulmak için bir Mürşid-i kâmil'e intisabın zaruri olduğuna dair **"Adâb-ı zikr"** Risâle'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Terbiye etmek suretiyle kötü ahlâkını atıp onun yerine güzel ahlâkı yerleştirmesi için, sâlikin mürşid ve mürebbi bir şeyhin terbiyesine girmesi şarttır.

Burada sözü edilen terbiye, topraktan diken ve yabancı otları söküp nebâtını güzelleştirmek ve neşv-ü nemâ bulmasını ikmâl etmek için çalışan çiftçinin işine benzer.

Çünkü Allah-u Teâlâ kullarını kendi yoluna irşad edecek peygamberler göndermiştir. Bu mânâdan dolayı Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ahirete irtihal edince mahlûkatı Allah-u Teâlâ'ya irşad ve isâl etmek için hulefâsı onun makamına halef olmuşlardır. Onun için sâlikin, kendisini terbiye ve Hakk Teâlâ'nın yoluna irşad edecek bir şeyhe mutlak ihtiyacı vardır."

İmam-ı Rabbânî -kuddise sirruh- Hazretleri buyururlar ki:

"Onun bir nazarı, kalp hastalıklarını giderir. Bir teveccühü, beğenilmeyen kötü huyları siler süpürür." (285. Mektup)

Medresede müderris ne ise, tarikatta mürşid odur.

Müderris akla hitâb eder, nakli akla tatbik eder, metni açıklar, ilminin derecesine göre tahlile girer, vazifesi bununla biter.

Mürşid-i kâmil ise, ruh ile meşgul olur. Mürebbidir, terbiyecidir. Kendisine intisâb eden müridin bütün hususiyetlerini göz önünde bulundurarak herkese ayrı ayrı yol gösterir. Yaratılıştaki firasetin ve edindiği mârifetin derecesine göre müridin kalbindeki kudreti, micazındaki sertliği, ahlâkındaki fesadı tedricen izâleye çalışır. Mürid tam teslim olduysa çabuk yol alır, olgunlaşır, safây-ı kalbe ulaşır.

Bu yolun terbiye sistemi, siret-i Nebevî ile ahenklidir. Gaye onu numune almaktır.

Bütün bu güzel hâller, ancak kâmil bir mürşidin taht-ı terbiyesi altında bulunmakla husule gelir.

Yolumuzun pîri Muhammed Es'ad Erbilî -kuddise sirruh- Hazretleri bu hususta şöyle buyururlar:

"Tarikat ricâlinden bir zâta müracaattan maksat, sâlikin kabiliyet toprağına ilâhi mârifet tohumlarının ekilmesidir. Yalnız zikir talimi ve telkini değildir. Zira bu cihet, tasavvuf kitaplarını okumakla da müyesser olabilir." (4. Mektup)

"Kulların bilgisizlik ve cehâlet felâketinden kurtulmaları, ilâhi ilim ve irfan ile kendilerini süslemeleri için sadece kitap okumanın kâfi gelmeyeceğı, bildiklerini kemâl derecesinde yaşayan kâmil ve terbiyeci bir mürşidin huzurunda mutlaka diz çöküp onun terbiyesi altında yetişmek zarureti açık bir gerçektir."

"Nefs-i emmârenin duygu ve temayüllerinden sıyrılıp, mânevi yüceliklerle donanma ve ilâhi tecellilerle hemhâl olma gibi yüce bir gaye sadece Allah'ı zikretmekle elde edilemeyeceğinden bu hususta dahi bir yol göstericiye ve uyanık bir gönül sahibi mürşide kalbi bağlamak gerekir." (68. Mektup)

Tasavvuftan Gaye; Güzel Ahlâk:

Tasavvuf, insanın süflî hayattan ulvî hayata yükselmesi ve kendisi için mümkün en yüksek kemâle ulaşması için nefsinin kötü huylardan, hayvânî sıfatlardan kurtararak ahlâkını düzeltmesini, içini ve dışını nurlandırmasını sağlayan bir disiplindir. Bu bakımdan tasavvuf, İslâm ahlâkının vücut bulmasında en büyük âmilidir.

Ahlâk, insan ruhundaki huy dediğimiz bir meleke, bir hassa demektir.

Böyle bir meleke; ya hayırlı bir netice verir veya hayırsız bir netice verir. Bu ahlâki melekelerin güzel neticelerine **"Ahlâk-ı hasene"** veya **"Ahlâk-ı hamide"** adı verilir. Çirkin neticelerine ise **"Ahlâk-ı zemime"** denilir.

Edep, hayâ, tevazu, hilim, cömertlik, kanaat, tevekkül, sabır, şükür, merhamet, af ve müsamaha... gibi güzel huylar, ahlâk-ı hamidenin birer neticesidir.

Kin, kibir, ucb, şehvet, gadap, riyâ, hırs, haset, yalancılık, gıybet, su-i zan, koğuculuk... gibi kötü huylar da, ahlâk-ı zemimenin birer neticesidir.

İnsan dünyaya geldiğinde bu kötü huylardan hiçbirisi üzerinde yoktu. Bunları hep sonradan öğrenir ve itiyat hâline getirir. Fitratta olmayan bu huylardan kurtulmak ve ahlâki güzelleştirmek mümkündür.

Dinimiz ahlâkımızı güzelleştirerek, kötülüklerden ve kötü huylardan kaçınmamızı emretmektedir. Zira din güzel ahlâktan ibarettir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- ini ve onun yüksek ahlâkını överek:

"Doğrusu senin için tükenmeyen bir mükâfat vardır. Şüphesiz ki sen büyük bir ahlâk sahibisin." buyurmuştur. (Kalem: 3-4)

İman ve ibadetten sonra, dinimiz ahlâka büyük ehemmiyet vermiştir. İslâm dininin gayesi güzel ahlâktır.

Güzel ahlâk Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz'in sıfatı, sıddıkların amellerinin en makbulü, en yücesidir. Takvâ sahiplerinin mücâhedelerinin meyvesi, müminlerin ahiret sermayesidir.

Müslümanlıkta insanın mânevî kıymeti, sahip olduğu güzel ahlâk ile mütenasiptir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Müminlerin iman bakımından en olgun ve kâmil olanı ahlâkça en güzel olanıdır." buyurmuşlardır. (Tirmizi)

Bir Hadis-i şerif'lerinde de:

"Ben ancak ahlâkın güzelliklerini tamamlamak için gönderildim." buyurmaktadırlar. (Ahmed bin Hanbel)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz kendisinden evvel gelen Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz'in dinlerinde bulunan ahlâk ve fazilet gibi değerlerin eksikliklerini tamamlayarak kemâle erdirmiştir. Onun ahlâkı Kur'an ahlâkı idi.

Büyük Merhaleler Var:

İnsan; hayvanî sıfatlardan kurtulup insanî sıfatı takınması, Yaratan'ını bilmesi, bulması için gönderilmiştir. Kim ki bunları yaparsa Hakk'ın kulu olur. Kim ki bunları inkâr ederse şeytanın kulu olur ve şeytanla beraber cehennemde olur.

Cenâb-ı Hakk, Âyet-i kerime'sinde yaratılış sebebimizi şöyle beyan ediyor:

"Ben cinleri ve insanları ancak (beni bilsinler) bana ibadet etsinler diye yarattım." (Zâriyat: 56)

Fakir bu Âyet-i kerime'ye mânâ verirken, bilinmeyen Hazret-i Allah'a ibadet edilmez deriz. Bilmen lâzım. Fakat nasıl bileceğiz?

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Nefsini bilen Rabb'ini bilir." buyuruyorlar. (K. Hafâ)

Kendini bilersen Yaratan'ını bilirsin, amma sen kendini bilmezsen Yaratan'ını hiç bilemezsin. O'nu bilen, O'nunla ibadet eder, O'nun has kulu olur.

Seyyid-i Kâinat, Sebeb-i Mevcûdât -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Fakirliğimle övünürüm." (Keşfül-Hafâ)

Fakat buradaki fakirlik, sizin anladığınız mânâda; parası olmayan, elbisesi olmayan fakir demek değildir. "Ruhum, bedenim, ilmim, malım ve bütün her şeyim Sahib'imindir. Hiçbir şeye de sahip değilim. Fakirliğimle de iftihar ederim." demektir.

Biz Allah-u Teâlâ'nın nimetlerini benimsediğimiz için bu ihsân-ı ilâhi'yi bilmiyoruz. Farz-ı muhal ki, ruhu çektiği zaman neyin kalır? Hiç. Mühim olan aldığı zaman bunları bilmek değil, almadan bilmek, vereni tanımak. İşte en üstünü budur. **"Fakirliğimle övünürüm."**

TASAVVUF, RUHU TALİM ve TERBİYE NEFSİ TEZKİYE ETMEK DEMEKTİR

Sırr-ı İlâhî:

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Ben cinleri ve insanları ancak (beni bilsinler) bana ibadet etsinler diye yarattım." buyuruyor. (Zâriyât: 56)

Yaratılışın asıl sebebi, kişinin Yaratan'ını arayıp bulmasıdır. Âyet-i kerime'nin sırrı budur. İnsan yüzünü Hakk'a döndürmezse neyi bulur?

O Allah ki, insanı bir damla kerih sudan yarattı. Bir insanın Yaratan'ını bilmesi, bulması ve hakkıyla ibadet edebilmesi için varlığını ata ata, asıl yaratılışı olan **"Nutfe"**ye inmesi şarttır. O noktaya indikten sonra Allah-u Teâlâ o kulunu **"Kudsî ruh"** ile destekleyerek;

"Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmış ve onları kendinden bir ruh ile takviye edip desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

Âyet-i kerime'sinin tecelliyâtına mazhar eder.

Gerçek ilim, kendini bilimdir.

Hadis-i şerif'te:

"Men arefe nefsehü, fekâd arefe Rabbehü."

"Nefsini bilen Rabb'ini bilir." buyuruluyor. (K. Hafâ)

"Men Arefe"nin sırrına vâkıf olabilmek için insanın küçüle küçüle **"Nutfe"**ye inmesi gerekmektedir. Bu noktaya inip, kendisinin değersiz bir su damlası olan **"Nutfe"** olduğunu gözü ile görünce, Azamet-i ilâhî tecelli etmeye başlar. İşte tasavvufun özü ve aslı budur.

Nutfe hâline gelinceye kadar aslında insan çok terakki etmiştir, birçok merhaleler katetmiştir. Fakat asıl terakki ve yükselme nutfeye indikten sonra başlar ve hakikatta olan terakki de budur.

"Şeriat", dış nizamı sağlayan ahkâm-ı ilâhî'dir. Allah-u Teâlâ'ya vâsıl olmak, bu ahkâmın icrasına bağlıdır.

"Tarikat", Allah-u Teâlâ'ya yaklaşmak maksadı ile sülûk olunacak ibâdet yoludur. Zikrullahın nuru ve ateşi ile seyr-ü sülûk vasıtasıyla muhabbet ve huzur temin edilir, imanın kemâlleşmesi sağlanır.

İman kemâle ermezse, insan Allah-u Teâlâ'nın emirlerini akıl süzgecinden geçirmeye çalışır. Akıl süzgecinden süzünce de takılır kalır. Kâmil iman sahibi aklını emirlere uydurur, hiçbir zaman akıl süzgecinden geçirmez. Hakikat, mânevi zevk ve mânevi hâl ile anlaşılır. Seyr-ü sülûk ve mânevi zevkten nasip alamayanlar hakikatin ne olduğunu bilemezler, ancak ismini bilirler.

"Marifet" ise tarikatten ve hakikatten sonra zuhur eden ve edecek olan hâl ve ahvallerdir.

Bu hâl ve ahvallerle hakikatin özüne inilir. Nutfe demek yaratılışın özü demektir. Allah-u Teâlâ insanı nutfeden yaratmış, onun üzerine de bir beden inşâ etmiştir. Nutfe ile bu beden arasında bir ilgi var mı? Yok. Bedeni yapan kim? Hazret-i Allah... Nutfeyi yaratan, sonra ona ruh veren, o ruh ile hareket ettiren de Hazret-i Allah... İnsan bu temele indikten sonra hakiki terakkiyat başlar. İşte **"Sırr-ı ilâhî"** budur.

İlk Yaratılış:

Allah-u Teâlâ'nın gösterdiği sırlar hakikattir. Sen yoksun ki göreceğin bir şey olsun.

Allah-u Teâlâ'nın insanı nutfeden yarattığının hikmetini insan bir düşünse kâfidir. Gerçekten âciz, âdi, kerih bir şeydir. Kişinin daima aslına nazar etmesi gerektiği için ondan yaratmıştır.

"İnsan, bizim kendisini kerih bir nutfeden yarattığımızı görmez mi ki, şimdi o apaçık hasım kesilmektedir." (Yâsin: 77)

Sonra onu kan, kemik, et... gibi çeşitli merhalelerden geçirdi. Daha sonra ona ruh verdi. Bu ilk yaratılış.

Allah-u Teâlâ Âdem Aleyhisselâm'ı topraktan yarattığı gibi, insanları da nutfe, yani sperma haline gelene kadar topraktan yaratmış, bundan sonra ise nutfeden vâretmiştir.

"Biz insanı erkek ve dişi suları ile karışık bir nutfeden yarattık." (İnsan: 2)

İnsan kendi kendine var olmuş ve kemâle ermiş bir varlık olmadığı gibi, bir anda yaratılmış basit bir yaratık da değildir.

"O, akıtılan meniden bir nutfe değil miydi?" (Kiyame: 37)

İnsan sulplerden rahimlere akıtılan değersiz suyun güçsüz ve kerih bir damlası idi.

Bütün bunlar:

"O her an yeni bir iştendir." (Rahman: 29)

Âyet-i kerime'sinde beyan buyurulduğu üzere, her an yeni bir yaratma halinde olan Allah-u Teâlâ'nın tecelliyatlarıdır. Her an tekerrür ediyor da O'nu kimseler göremiyor.

İnsanın yaratılışındaki değişik merhalelerin olması, Allah-u Teâlâ'nın tek gerçek olması dolayısıyladır.

Âyet-i kerime'sinde:

"Biz insanı en güzel bir biçimde yarattık." buyuruyor. (Tin: 4)

İnsanı ne güzel yarattı ve onu nâmütenâhi nimetlerle donattı. Kâinatta ne ki varsa insanda o var.

Âlemleri insanda yine O dürdü. İnsanda kendine âit hiçbir zerre yoktur. Bütün nimetler O'nundur.

İnsan üzerinde öyle nimetleri var ki, saymaya akıl ermez. O bize ihsan ve ikram ederken hiçbir karşılık da talep etmedi. Sadece kendisini tanımamızı ve kulluk yapmamızı istedi. En güzel rızıklarla da merzuk etti. Bu nimetlerle o mahlûkun hiçbir ilgisi var mı? Hiç yok. Nasıl yok? O bir damla kerih su olan nutfeyi Allah-u Teâlâ ne ile düerse o olur.

İnsan kendi âcizliğini öğrenmedikçe, Azamet-i ilâhî'yi bilmesi mümkün değildir.

Şayet bir kimsenin birinci turu zâhiri ilimlerle tamamlayarak ikinci tura çıkması murad edilmişse, Allah-u Teâlâ onu bir mürebbiye bağlar. Mürebbi elinde yavaş yavaş terakki ettikçe, ruh ile nefis birbirinden ayrılmaya ve nefis küçülmeye başlar. Varlıklar bir bir düşer. Bu tahsil o kadar devam eder ki, bütün varlıkları ve benimsenenleri Allah-u Teâlâ düşürürse, o kişi sonunda yaratılışı olan **"Nutfe"**ye iner. Tasavvur buyurun ki bütün bu varlıklar zerre zerre düşecekler ve yok olacaklar.

"Nutfe"nin önceki durumu ne ise, ikinci durumu da aynıdır. O kendisini çok iyi bilir ki bir nutfeden ibarettir ve hiç hükmü yoktur. Onun kıymeti, Sahibinin ona bahşettiği kıymetten başkası değildir. O ne kadar yürütürse o kadar yürütür. İster yürütür, ister durdurur. Zaten O'nun hükmünden başka hiçbir zerrede hüküm yoktur. Fakat bunun böyle olduğunu görmeye en büyük mâni kişinin kendi varlığıdır. Var olan Var'ı göremez, bilemez, bulamaz.

"Nutfe"ye indikten sonra Var olan görülmeye başladığı gibi, ulvi varlıklar da ondan sonra görülmeye başlar. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ve diğer nebiler o zaman görülür. Çünkü Allah-u Teâlâ onları seçmiş, sevdiklerinden onları donatmış.

İnsan Resulullah Aleyhisselâm'ı o zamana kadar kendi zannı, kendi gözlüğü ile ölçerken, **"Nutfe"**ye indikten sonra; onun nurundan bütün mükevvenâtın yaratıldığını düşünmeye,

onu Allah-u Teâlâ'nın seçtiğini, bütün tasavvurların fevkinde onu donattığını görmeye başlar.

Allah-u Teâlâ'nın varlığı apaçık meydanda. Eseri ve âsârı ile var olduğu biliniyor. Fakat Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin varlığı meydanda değil. O'nun varlık nurundan mükevvenâtı halkettiğini bilen azdır. O olmasaydı hiçbir varlık olmayacaktı.

Allah-u Teâlâ'nın ona bahsettiği lütuf, insan havsalasının haricindedir. Öyle murad etmiş, onu öyle halketmiş.

"Nutfe"ye inmedikçe Sebeb-i mevcûdat olan Resulullah Aleyhisselâm'ın nuru görülmez, muhabbeti ele geçmez. **"Nutfe"**ye inince kendisini yok edeni, yoktan var edeni görür. Orada Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin nurunu görür, muhabbetini kazanır. Bu noktaya inildiği zaman yine görür ki, nurdan başkası zaten yok. Böylece gerçek var eden, kendiliğinden ortaya çıkar.

Muhabbet nispetinde kişinin borusu genişletilir ve o borudan o nisbette feyz-i ilâhî gelir. Bundan sonra Allah-u Teâlâ dilerse onu **"Nutfe"**de tutar, dilerse lütfu ile destekleyerek onu hususiyetine alır. Hususiyetine aldıkları veli kullardır. Onları Resulullah Aleyhisselâm'ın deryâsına bırakır. Onlara hayat-ı hakikiyi veren o deryâda bulunmalarıdır. Bir an alınsalar hükümsüz kalırlar. Bu deryâyâya herkes giremez, kimi koyarsa o girer.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Biz Âdemoğlunu mükerrem kıldık." buyuruyor. (İsrâ: 70)

Allah-u Teâlâ kimi lütfu ile donatmışsa, nuru ile desteklemişse o mükerremdir. Kimi ki nutfeye indirip deryâyâya koymuşsa mükerrem odur. Bir an çıkarılırsa hemen ölür. Hani sen büyük balıktın?

"Nutfe"nin hiç hükmü yok. Hüküm Allah'ındır. Benim varlığım bir damla kerih sudur. Vallahi Rabb'immin lütfuna muhtacım.

Tevhid Tohumu:

Allah-u Teâlâ bir kulunun hayrını dilerse, onu dilediği bir rehberine ulaştırır. O vasıta ile kalbine Tevhid tohumu düşürür ve ruhu kendisine çağırır. Çok sevdiği o kararmış nefse uymamasını ona duyurur.

Nasipdar olan ruh, böyle bir dâvetçinin dâvetini duyar ve hemen icâbet eder. Ona Râbita verilerek ders tarif edilir. Bu dersler Allah-u Teâlâ'nın nasıl zikredileceğini, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e nasıl ve ne zaman salât-ü selâm getirileceğini ihtiva eder. Bir saat kurmak mesabesindedir, asıl hakikat dersi Kur'an-ı kerim'den alınır. İlâhî emirler öğrenilir ve tatbik edilir. Ahkâma uymayan işler terkedilir. Kişinin dış âlemi düzene girer.

Bu arada ruh, vücudu nefsin işgaliyetinden kurtarmak ve iç düzeni sağlamak için teşebbüse geçer. Kişi üstadının tarifi üzerine lâfza-i celâl çektikçe, ruh kuvvet bulmaya başlar ve nefisle mücadeleyle girişilir.

Badem çekirdeği mengeneyle girince bir tarafa posa, bir tarafa yağ olarak ayrıldığı gibi, mânevi mengene ile de ruh ve nefis birbirinden ayrılırlar. Nefsin karanlığı ve cehâleti ruha tesir etmez olur. Birbirine tamamen düşman oldukları anlaşılır. Ruh ulvî olduğu için daima ulvîyat üzerinde bulunur. Zikir-fikirle meşgul oldukça, iyi insanlarla ünsiyet edildikçe takviye görür, günâ gün terâkki eder. Nefis ise zayıflamaya, kuvvetten düşmeye başlar. Ruh tekâmül ettikçe duygu ayrılıyor.

Lafza-i celâl'de nur vardır, her bir Lafza-i celâl bir ok mesabesindedir, bir darbedir. Nefis bu darbelere, zikrullahın verdiği hararete, nura tahammül edemez. Kalbi boşaltmak zorunda kalır ve ruh odasına kaçar. Artık kalp işgalden kurtulmuş, asliyetine dönüp nurlanmıştır. Zikrullahı çoğalttıkça, yani yüz çekiyorsa iki yüze, beş yüze artırdıkça ateşi de kuvvetlenir. Ruhun esiri olmamak için bütün gücü ile direnmesine rağmen nefsin mukavemeti azalır. Ruh, sır, hafâ ve ahfâ odalarını da terkeder. Oralar da kalp gibi asliyetine döner, her bıraktığı oda kendi nuruyla nurlanır. Yoksa mecbur kalmaya kolay kolay işgal ettiği odaları bırakmak istemez. En son olarak nefis-i kül odasına kaçar ve burada en büyük direnmeyi yapar. Burası secde mahallidir, oradan da çıkarılırsa hâkimiyeti ruh ele geçirir, nefsi esâreti altına alır, onun süflî arzularını dinlemez. Letâif ampulleri yanar. Letâifi bitirenler, sıfat-ı hayvaniyeden sıyrılmış insan olurlar.

Her bir letâif nurunun rengi vardır.

Sırasıyla:

"Kalp" kırmızı,

"Ruh" sarı,

"Sır" beyaz,

"Hafâ" yeşil,

"Ahfâ" siyah,

"Nefs-i kül"ün rengi ise mavidir.

Kişi artık bütün kötülüklerden nedâmet eder. Bir daha yapmadığı gibi düşünmekten de sıyrılır. Kemâl yollarını bulur. Ona hiç söz söylemeden o vücut değişir ve bütün âzâlar ahkâm mucibince hareket etmeye başlar. Takvâ elbisesi geçirilir. İmanlı bir göz kötülüğe bakmaz, imanlı bir kulak kötülüğü işitmez.

Meselâ bir hayvanı ahırdan çıkardın. O ahır temizlersen, tebdil edersen, dayayıp döşersen, orası oda haline gelir. Biraz evvel ahır idi, şimdi oda oldu. Ahıra padişah girmez amma, odaya padişah girer.

Sen kalbini ahıra çevirdin, pis ise orada her an pisliyor. Pisi atmadıkça, orayı dayayıp döşemedikçe, ibadet ve taatla nurlandırmadıkça, hiçbir zaman oraya padişah gelmez.

"Kalp sarayın eyle pak,

Şayet gele Sultan sana."

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Allah hiç kimsenin göğsünde iki kalp yaratmamıştır." (Ahzâb: 4)

O'nun bulunduğu kalpte nefis ve mâsiva yaşamaz, O'nun bulunmadığı bir kalpte her şey bulunur amma O bulunmaz.

Ahır haline getirdiğin kalpten pisi çıkar ki orası nurlansın. Bütün letâfatını bu şekilde nurlandırırsan için de nur olur.

Mücadele ile Sultânî zikre de erersin, murad ederse nefes zikrine dahi ulaştırır.

Zâhirdeki ve Tarikat-ı Âliye'deki Beş Letâif:

Allah-u Teâlâ'nın yarattığı şeylerin hepsine birden "**Âlem**" denir. Çünkü herşey O'nun varlığını gösteren bir alâmet, bir işarettir.

Âlem ikiye ayrılır:

1. Âlem-i halk: Madde ve ölçü bulunan şeylerdir. Arşın içinde bulunan her şey, canlılar, gökler ve yer, cennet, cehennem, melekler... hep âlem-i halktır.

2. Âlem-i emir: "Ol!" emri ile bir anda yaratılan, maddesiz, zamansız, ölçsüz şeylerdir.

Âlem-i emir, maddesiz ve müddetsiz birdenbire; âlem-i halk ise zaman içinde tedrici olarak yaratılmışlardır. Akıl, ruh ve nefis âlem-i emirden; maddi şeyler ise âlem-i halktandır.

İnsan beşi "**Âlem-i halk**"tan, beşi de "**Âlem-i emir**"den olmak üzere on letâiften teşekkül etmiştir.

Zâhirdeki beş letâif: "**Toprak**", "**Su**", "**Hava**", "**Ateş**", "**Nefis**"dir. Bunlar âlem-i halktandır, cismanî farzlarla mükelleftir, tek kanatlı kuş gibidir.

Tarikat-ı âliye'deki beş letâif: "**Kalp**", "**Ruh**", "**Sır**", "**Hafâ**" ve "**Ahfâ**"dır. Bunlar âlem-i emirdendir. Hem cismânî farzlarla mükelleftir, hem de nfilelerle vazifelidir, çift kanatlı kuş gibidir.

Âlem-i emrin birinci basamağı "**Kalp**"tir. Kalp, göğüsteki et parçası değildir, bu et parçasına yürek denir. Kalp, bu yürekle alâkası bulunan bir kuvvettir. Kalbin yürekte bulunması, elektriğin ampulde bulunmasına benzer. İkinci mertebesi "**Ruh**", ruhun üstü "**Sır**", sırrın üstü "**Hafâ**", hafânın üstü ise "**Ahfâ**" mertebesidir.

Nefis, hilkat itibariyle "**Âlem-i halk**"ın kaynaşmasından meydana gelen zulmânî buhar ise de nispet itibariyle "**Âlem-i emir**"e tâbi tutulmuştur.

Âlem-i halktan olan lâtifelerin temizlenmesine tezkiye, âlem-i emirden olan lâtifelerin temizlenmesine ise tasfiye denir.

Eğer Allah-u Teâlâ ona ezelden istidat ihsan buyurmuşsa ve "**Ene**" kabuğunu delerse, misal âlemine kadar uçar. Yani Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz'in, sıddıkların, şehidlerin makamına kadar ulaşabilir.

Çünkü Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Mümin-i kâmil olanlar Allah katında bazı meleklerden de efdaldır." (İbn-i Mâce)

Bu fazilet, kişinin nefesine galebe çalması ile mümkündür.

"Huşu", "Huzur", "Muhabbet", "Maiyyet", "Kurbiyet" gibi birçok beşerî meziyetlere hâiz olan âlem-i emirdir.

Bu on letâifin zikrullah ile uyanması ve bütün vücudun ahkâm-ı ilâhî'ye uyması için, Fenâfillah'a çıkmış bir Mürşid-i kâmil'e ihtiyaç vardır. Zira mürşidsiz vuslat olamaz.

Mürşid "Yürü!" der, Mürşid-i kâmil ise tasarrufu ile yürütür.

Nefse Muhalefet:

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Kim inanır, nefisini ıslah ederse, onlara hiç korku yoktur ve onlar mahzun da olmayacaklardır." (En'âm: 48)

İnsanın terakki edip yükselebilmesi ancak nefse muhalefet etmesiyle kâimdir. Ruhun esâreti nefsin hürriyetidir, nefis esir alınmadıkça ruh hürriyete kavuşamaz.

Bir insan nefsi öldürmedikçe ruhen yükselemez. Dünya puttur, nefsin arzuları puttur, onlara tapmaktan kendisini alamaz. Dinin hakikatine, imanın kemâliyetine varamaz. Şu halde ölmeden evvel ölmek, yani nefsi öldürmek lâzım ki ruh dirilsin.

Nefsin işgali altında kalan ruh ya hastadır, ya da ölü mesabesinde, yani canlı cenazedir.

Ulvî olan ruh, bu karanlık cesetle birleşince yedi perde ile aslî hâlimden perdelenmiştir. Bu perdelerden her birine nefsin dereceleri veya makamları denir.

Tam yedi perdeli hâli **"Nefs-i emmâre"**dir. Bir perdenin kalkmasıyla **"Levvâme"**, iki perdenin kalkmasıyla **"Mülhime"**, üç perdenin kalkmasıyla **"Mutmainne"** gibi isimler alır. Daha sonra **"Râziye"**, **"Mardiyye"**, **"Sâfiye"** gibi dereceler gelir.

Birinci nefisten yedinci nefse doğru gelindikçe ve her perde kalktıkça; cismâniyet, zulmâniyet, kesafet azalırken, derece derece ruhâniyet, nûrâniyet ve letâfet artar, ruha mânevî âlemden ışıklar sızar. Tam perdeli hâlinde ise hiç ışık sızmaz. Perde sayısı azaldığı nispette nefis saflaşır.

Farz-ı muhal ki bir şeyin üzerine örtü örtülmüş. Bu örtüyü yağmur, rüzgâr, güneş yıkıp yakıp yıpratıyor. Perde zayıfladıkça örtülen şey yavaş yavaş belirmeye başlıyor.

İşte kişinin kalbi de yedi kalın perde ile örtülüdür. Bütün perdelerin kalkması hâlinde ise tamamen nur kesilir. Bu makam, Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in makamıdır.

Altı derecenin ismi Kur'an-ı kerim'de açık olarak zikrediliyorsa da, "**Nefs-i sâfiye**" Âyet-i kerime'lerin işaretlerinden anlaşılmaktadır.

Her nefsin bir âlemi, bir seyri, bir hâli, bir vâridi, bir yeri, bir müşâhedesi, bir ismi, bir nuru vardır.

Nefsin çeşitli hayvânî sıfatları vardır. Mücadele ve mücahede yapıldıkça, bu sıfatlar bir bir küçülür. Bundan sonra her sıfat değiştikçe kuvvetten düşer. Sonraki sıfat daha zayıftır.

Burada çok ince bir nokta vardır. Nefis ne kadar zayıflarsa zayıflasın, ancak sıfatını değiştirir. Meselâ arslansa kedi olur, sinek olur. Her zaman korunmak lâzımdır. Nefis öyle bir mahlûktur ki, ne kadar küçülürse küçülsün icraatını yapmak ister. Her ne kadar sessiz duruyorsa da silahları yanbaşındadır. Hiç tahmin edilmeyen bir zamanda derhal silahlarını kullanır ve ruhu esir eder. Nefse hiç güvenilmez, uslu durmasına hiçbir zaman itimat edilmez.

Her zaman için Allah-u Teâlâ'ya sığınan kimse, O'nun hıfz-u himâyesine girer ve şerrinden korunur.

Nefis hâkim olursa, ruhu hükümsüz hale getirir, vücut arabasını istediği tarafa götürür. Artık o, şeytanla arkadaş olur, şeytanlaşmış insanlara yoldaş olur, Hakk ve hakikatle ilgisi kalmaz. Niçin geldiğini, nereye gideceğini de düşünmez. Yiyeyim içeyim, giyeyim gezeyim derken, zevk ve sefâsının içinde iken kuyusuna düşer.

İkinci bir incelik ise; ruh ne kadar kuvvet bulursa bulsun, kişi bu tecelliyâtı Allah-u Teâlâ'nın lütfundan olduğunu bildikçe muhafazadadır. Kendisinden bilirse helâk olur, yahut o an için bırakılır. Allah-u Teâlâ nefisine ve şeytana ruhsat verir ve musallat eder. Kişi Hakk'tan ayrıldığı için, Allah-u Teâlâ da ona düşmanı bağlar, artık düşmanla beraber çalışır.

Hakk ile olmayan, o binayı nefis ve şeytana tahsis etmiştir, Hakk'ın ihsan ve ikrâm ettiği lâtifeleri ifsat etmiştir. Bir düşman bir eve girdiği zaman evi tahrip ettiği gibi, bu iki düşman da kalbi ve bütün vücudu ifsat ederler.

Nitekim Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Her kim Rahman olan Allah'ın zikrinden göz yumarsa, biz ona şeytanı musallat ederiz. Artık o onun ayrılmaz bir arkadaşıdır." (Zuhruf: 36)

Nefis ve şeytan ruhsat nisbetinde musallat olurlar, müsaade edilmezse yine bir şey yapamazlar, insana zarar veremezler. Hüküm ve irade Allah-u Teâlâ'nındır. Bu noktada size Mevlâ ile nasıl bir merbûdiyet kurulması gerektiğini, insan bırakıldığı anda düşmanın istilâyâ hazır olduğunu anlatmak istiyoruz. Azmi ve gayreti nispetinde kulunu destekliyor, gevşekliği nispetinde nefse ve şeytana yol veriyor. Bu böyledir.

Mesela iki şey birbirine bitişik olursa araya başka bir şey giremez, ara açılırsa herşey girer.

Bâtına Geçiş:

Bu ameliyelerle, bu çalışmalarla Tarikat-ı aliye'nin altı mektebinden bir tanesi tahsil edilmiş olur. Geride beş mektep daha kalır. Bu bir mektebi bitirmeye birçok kimsenin ömrü dahi kâfi değildir.

Bu kadar derin yollara girince insan kendisinin hep mânevî yolun bâtinî kısmında olduğunu kabul eder. Halbuki buraya kadarki seyir, mânevî yolun zâhirî kısmıdır. Evi düşmandan kurtarmaya muvaffak olmuştur, herşey olmuş değildir. Bu birinci merhaleye Fenâfişşeyh denir. Şeyhin yardımı, müridin çalışması ile husule gelir. Artık şeyh vazifesini bitirmiş olur. Onu bizzat Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in terbiyesine teslim eder ve murakaba ettirir. İşte şimdi bâtinî kısımdan içeri girilir. İçeri girmesine rağmen, yine de şeyhe muhtaçtır.

Şâh-ı Nakşibend -kuddise sırruh- Hazretlerimiz:

"Biz nihayeti bidayete yerleştirdik." buyurmuşlardır.

Yani diğer yolların nihayetinde elde edilen, Tarikat-ı Nakşibendiye'de başlangıçta elde edilir.

Size bu sırrı şöyle arz edelim:

Fenâfillâh'a ermiş bir Mürşid-i kâmil, müridin ruhunu bizzat tasarrufa alır ve birkaç ay gibi kısa bir zaman içinde; Allah-u Teâlâ'nın izni kadar, varması mukadder olan makama kadar mânen çıkarır. Ruhâniyet nefisten o an için ayrılmıştır, nefisten ayrı olarak çıkar ve o çıkışta büyük bir kuvvet kazanır. Müridin bundan haberi olmaz. Nefsi de o zaman tezkiye ettirir, onu harekete geçirmez. O anda hakikaten yürüyor, yürüdüğünü de görüyor, mânevî bir haz içindedir. Fakat istidâdı olan son noktaya kadar çıktıktan sonra bırakılır, orada tutunamaz, tekrar eski makamına düşer. Çünkü çıktığı o yer o anda onun makamı değildir. Oraya rûhen çıkmıştı, nefisle mücadele etmeden çıkmıştı. Fakat oraya nefisle çıkması icap etmektedir.

O güzel yerleri gördüğü için, bundan sonra artık çocuğun yeni yürümeye başladığı gibi, o da düşe kalka o noktaları yeniden tırmanmaya çabalar. Çıktığı yer çok güzel olduğu için, bütün gücü ile oraya çıkmaya azmeder. O iki aylık çıkışı şimdi kimbilir kaç senede çıkabilecek? O zaman çıkarılmıştı; şimdi ise nefis var, şeytan var, dünya meşgaleleri, maişet derdi var. O mânevî haz ona güç verir, artık ruhâniyet ile cismâniyet ciddi bir mücadeleye başlar. Çünkü nefis bütün gücüyle engel olmak ister. Fakat mücadele ederse, o nisbette muvaffak olur. Ruh kuvvet bulunca, nefis ister istemez ruha tâbi olmak mecburiyetinde kalır. Ruh kuvvet bulduğu için, nefisle mücâdele kolaylaşır.

İstidadı olduğu için, çalışırsa nasibi olan yere kadar çıkabilir. Amma bir sene, amma on sene, amma yirmi sene, amma elli sene sonra... Nasipdar olan mürid nasibini aldıkça gider. Nasibi varsa bir gün "Murad" bile olur.

Tarikat-ı Nakşibendiye'nin, yolu kestirmeden alışı buradan doğuyor. Mürşid müridin merdiveni olduğu için, nefis terbiyesine girmeden önce ruhu yükseltiyorlar. Diğer yollarda ise evvela nefsi tezkiyeden başlanıyor, hayli tezkiyeden sonra ruha geçiliyor. Fakat kuvvet bulmayan bir ruhun yanında nefsi tezkiye etmek çok zordur. Bir ömür bile kâfi değildir. Yani nefsi tezkiye edeceğim derken kimisi de ömrünü tüketmiş oluyor. Eğer nasibi varsa sonra ruha geçiyor. Mürşid müridin merdiveni olduğu için ve Tarikat-ı Nakşibendiye'de doğrudan doğruya ruhtan çıkış yapıldığı için, bir mürid onların seneler

sonra ulaşacağı menzile bir anda yetişmiş oluyor. O mesafeyi kestirmeden katediyor. Nefis ile ruh yollarının ayrıldığı nokta burasıdır.

Mürşid-i Hakiki Hazret-i Allah'tır:

Her şeyin bir özü vardır. Dağların özünde elmas var. Kâbe-i Muazzama'nın özünde Hacer-i esved var. İnsan-ı kâmil'in özünde de Hazret-i Allah var.

İnsan-ı kâmil kendisine bakar; nasıl ki bir insan yumurtanın kabuğunu bir hiç olarak gördüğü gibi, inanın ve itimat edin, kendisinin hiçbir hükmü olmadığını hem gözü ile görür, hem bilir.

Âyân-ı sâbite bir zerredir, o zerre parçalandığı zaman ne oluyor? Vahdet-i vücudun en son merhalesine ulaşıldığında;

"Allah göklerin ve yerin nûrudur." (Nûr: 35)

Âyet-i kerime'sinin tecelliyatına mazhar olan da, bu zerre de, bu atom da parçalanır. Atom, yani zerre de parçalanırsa onda hiçbir şey yoktur artık. Onda hiçbir şey kalmamış, Âlem-i ekber olmuştur. Niçin? Hazret-i Allah'tan gayri bir şey kalmadığı için. Fakat zerre kadar da kalmış olsa o varlıktır. Hülâsa Âlem-i ekber oluşu hiçliktendir. Zerre bile varlık olduğuna göre, hiç olmak gerekiyor. İşte o zaman insan-ı kâmil Âlem-i ekber olmuştur.

O'ndan başka ne vücud var, ne de mevcud var.

Bunlar bu Âyet-i kerime'nin tecelliyatına mazhar olanlardır. Vücud O, mevcud O olduğunu hem görür, hem bilirler. Her şeyin **"Ol"** emriyle husule geldiğini ve herşeye bir suret verildiğini, her zerrede ulûhiyet sırlarının olduğunu, kâinâtın vücud nûrunun zerrelere zuhur mahallinden husule geldiğini görür ve bilirler.

Hadis-i kudsi'de şöyle buyuruluyor:

"Yere göğe sığmadım, mümin kulunun kalbine sığdım." (K. Hafâ: 2256)

Hakiki Vahdet-i vücudçular yalnız bunlardır. Çünkü o Hakk'ı görüyor, kendisini görmüyor. Her zerrede ulûhiyet sırları mevcut olduğundan O her şeyi çepeçevre kuşatmıştır. Her şey her şeyi kuşatmış, O ise her şeyi kuşatmıştır.

"Allah her şeyi çepeçevre kuşatandır." (Nisa: 126)

Allah-u Teâlâ her şeyi çepeçevre kuşattığından dolaydır ki nereye baksan yalnız O'nu göreceksin.

"Yüzünüzü hangi cihete çevirirseniz çevirin, vech-i ilâhi oradadır." (Bakara: 115)

Bunlar Allah-u Teâlâ'nın has ve hususi kullarıdır. Bunlar kendisi için yarattığı, seçtiği, huzuruna aldığı kullardır.

Bunlar insan-ı kâmil olanlardır. Hazret-i Allah'ın huzur-u ilâhisine kabul edilenlerdir.

"Onlar sıdk makamında, kudret ve kuvvet sahibi hükümdarın huzurundadırlar."
(Kamer: 55)

•

Şükredenler bilir, O Sübhani...

Sonsuz nimetleri ikram eden O Sultanı.

Yalnız O'nun yaratıcı olduğunu

Yalnız O'nun rızıklandırıcı olduğunu

Lütfu sonsuz, ikramı bol, O yaratıcı Sultanın...

•

Bunlar kendini görmez, Hakk'ı görür. Her şeyin Hakk'tan olduğunu hem görür, hem bilir. Ona bahsettiği nimetlerin bir zerresinin idrakinden aciz olduğunu bilir. Çünkü O'ndan görür ve O'nu görür.

İşte bunlar kendilerinin paçavra olduğunu da bilir. Hazret-i Allah o paçavrayı dilediği şekilde kullanır. Murad ettiği yerin silinmesini temin eder.

Bu hakiki mutasavvıflar ve hakiki Vahdet-i vücudçular bu bahsedilenleri daha dünyada iken bilir, görür ve söyler. Neyi? Kendisinin bir resimden, bir maskeden, bir paçavradan ibaret olduğunu bilirler. Hülâsa bunlar Hakk'ın paçavrasıdır.

Gerçek müşid Hazret-i Allah'tır. Hakiki mutasavvıflar ve hakiki Vahdet-i vücud'tan bahsedilenler hem kendisinin ve hem de bütün kâinâtın **"O"** emriyle olduğunu, kendisinin bir çerçeveden ibaret olduğunu görür. O çerçeve içinde Hazret-i Allah'ın tecelliyatını, mevcudiyetini görür ve bilir. Artık onun içinde Hakk var. O Hakk'ı görüyor. Ve bir çerçeveden ibaret olduğunu biliyor. Râbita ancak onlara yapılır.

Zira Cenâb-ı Hakk:

"İçinizde... Görmüyor musunuz?" (Zâriyat: 21)

Âyet-i kerime'sinin tecelliyatına, sır ve esrarına yalnız bunları mazhar etmiştir. Bunlar esrar odasının sahipleridirler.

Bunlara râbita yapan kimse bizzat Hazret-i Allah ile merbuyetini kurar. Zira o kişi Hakk'ta fani olmuştur. Onda Hakk'tan gayrisi bulunmaz. Bu, bu hale gelenlere mahsustur.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Sâdıklarla beraber olunuz." (Tevbe: 119)

Bu bir emr-i ilâhî'dir. Bu emr-i ilâhîye kimler muhataptır, kimlere mahsustur? Râbita kime yapılır?

Mürşid-i kâmil'i bulmak ilâhî bir lütuf ve bağış, büyük bir kolaylıktır.

Mürşid "Yürü!" der, Mürşid-i kâmil ise bizzat Allah-u Teâlâ'nın tasarrufu ile, ihsanı ile yürütür. Fakat şunu unutmamalı ki, Mürşid-i hakiki Hazret-i Allah'tır. Bu noktayı biraz daha açalım. Mürşid-i kâmil, Allah ve Resul'de tamamen fânî olduğu için Allah-u Teâlâ'nın lütfuyla yürütür. Allah-u Teâlâ'nın lütfuyla yürüttüğü için halkı Hakk'a davet eder. En kestirme yol ile, en az sözle Hakk'a ulaştırmaya gayret eder.

Mürşid-i kâmil'i Allah-u Teâlâ ileriye sürdüğü için, ona o makamı verdiği için; o çok iyi bilir ki kendisi hükümsüz bir resimden ibarettir. Allah-u Teâlâ onun varlığını almıştır, kendi varlığını duyurmuştur.

Mürşid-i kâmil Hazret-i Allah'ın malını pazara koyar, onun gönlündedir Hazret-i Allah.

Mürşid ise oraya eremediği için, Hakk'ta fânî olamadığı için, hep kendini görür, kendi malını pazara koyar, onun ağzındadır Hazret-i Allah.

Mânevî Seyr:

Mürid "**Seyr minallah**"da yola çıkar, altı mektepten birincisi burada tamamlanır. Sonra "**Seyr ilâllah**", "**Seyr fillâh**", "**Seyr billâh**", "**Seyr anillâh**" gibi Hakk'a tekarrubiyet seyirleri başlar.

Nefis kalpten, ruhtan, sırdan, hafâ ve ahfâdan çıkarıldığı gibi, murakabalar da tıpkı bunun gibidir, sıra ile gider. Murakabalardan geçtikçe iman tekâmül eder.

Tarikat ilmi tahsil edilmediği müddetçe, iç âlemine hiç kimse vâkîf olamaz. Nefsin ayrı duygulara, ruhun ayrı duygulara sahip olduğu anlaşılmaz. Kişi nefsin sefâsını ruhun sefâsı zanneder. Nefis onu istiyor, o da nefsinin arzusuna uygun iş ve icraat istiyor. Nefsin hoşuna giden şeyler Allah-u Teâlâ'nın hoşuna gitmez, nefsin hoşuna gitmeyen şeyler O'nun hoşuna gider. Ona hâkim olabilmek, dizginini tutabilmek için nefsin hoşlandığı şeyleri yapmayacaksın, hoşlanmadığı şeyleri yapacaksın. Esas budur.

Dolayısıyla şeriattan sonra tarikatı da bitirmeye muvaffak olunursa marifetullah mektebine girilir. Fenâfişseyh tahsili bitmiş, bizzat Seyyid-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in taht-ı terbiyesine mânevî olarak alınmış olur. Bu noktada müride Kelime-i tevhid verilir. Lâfza-i celâl "**Cezbe-i zâtiye**", Kelime-i tevhid ise "**Cezbe-i kâyyûmiye**" husule getirir.

Lâfza-i celâl dersini çekerken Râbita ile muhakkak meşgul olmak lâzımdır ki, şeyhin tasarrufu ile letâfâtı geçmiş olsun. Kelime-i tevhid dersine geçince de murakaba ile meşgul olmak lâzım ki, erişemediği yerlere eriştilsin.

Kalbin vüs'at bulması için Kelime-i tevhid, nefesi hapsetmek suretiyle bir nefeste yirmibir defa çekilir. İç âleme o nisbette nüfuz etmeyi, birçok hakikatlerin doğmasını kolaylaştırır.

Kelime-i Tevhid'in Mânâsı:

Bir taş, bir leş, bir insan ilâh olabilir mi?

Hâşâ olamaz.

Şu halde Kelime-i Tevhid çekilirken "**Lâ**" deyince bunların hiçbirinin tapınılacak şey olmadığı tefekkür edilecek. Tapınılacak şeyler olmadığı gibi, bunların hükmü de kıymeti de yoktur. Çünkü "**Ol!**" emri ile olmuştur. "**Var**" onları yaratmış, var olarak gösteriyor.

"**Lâ**" denince insan bunları yok edecek ve hiçbir teferruâtı düşünmeyecek.

"**İlâhe**" derken kendi varlığını da oraya katacak. Cenâb-ı Hakk'ın lütfuyla, zerresine varıncaya kadar gerek kendi varlığını gerekse mevcudâtın varlığını silmiş olacak.

"**İlâllah**" deyince de; *"Allah'ım senden başka hiçbir şey yok. Görünen şeyleri sen var ettin, var gibi görünüyor. Amma senden başka bir var yok."* diye düşünecek.

Böylece Hazret-i Allah'ın varlığı kendiliğinden meydana çıkmış olur.

"**Muhammed'ür-Resulullah**" Cenâb-ı Hakk kendi nurundan Habib'ini yarattı ve bütün mükevvenâtı O'nun nuruyla donattı. Yani mevcûdat demek O demek. Çünkü bütün varlıklar Habib'inin nurundan husule geldi.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Hadis-i kudsî'de:

"**Seni yaratmayacak olsaydım, mükevvenâtı yaratmazdım.**" buyuruyor.

Habib'inin nuru kendi nurundan olduğu için, bütün mükevvenâtı o nurla donattı. Nereye bakarsan hep o nur.

Cenâb-ı Hakk cümlemize kavratsın bu noktayı.

Kalbin Lezzeti Marifetullah'tır:

Her âzânın hoşlandığı, zevk ve lezzet aldığı şeyler vardır. Gözün lezzeti güzel şeyleri görmek, kulağın lezzeti istediği şeyleri duymak, şehvetinki yemek-içmek, mukarenet, düşmanına galip gelmek gibi şeylerdir.

Kalbin lezzeti ise her şeyin hakikatini bilmektir, bu da marifetullahtır. Marifetullah yolunda ne kadar ilerlerse o nispette lezzet alır. Kâinatın Hâlik'ı ve mutasarrıfı olan Allah-u Teâlâ'nın zât ve sıfatına, esrar ve hikmetine, âsâr ve sanatına, izzet ve kudretine taalluk eden marifetten daha lezzetli; O'na yakın olmak, O'nu tanımak şeref ve saâdetinden daha büyük ne olabilir?

Kalp, Allah-u Teâlâ'nın cemâlini müşâhede için halkolunmuştur. Bunun içindir ki kalbin saâdeti muhabbet ve marifetullahtır. En güzel ve en devamlı olan budur. Marifetullah ehli Allah-u Teâlâ'yı canlarından, mallarından, uzuvlarından, evlâd-ü iyâlinden ziyade severler. Çünkü dünya hayaldir, ne ki varsa seriüz-zevâldir, muhabbet etmeye değmez.

Kalp ölümle fenâ bulmadığı için ebedîdir. Ölümden sonra kınından çıkan kılıç gibi daha da kuvvetlenir. Karanlıktan ışığa çıkar ve Cemâlullah'ı müşâhede imkânı daha ziyade olur. Bunun içindir ki, tasavvuf yolu insanı ebedî saâdete eriştiren en kestirme ve en doğru yoldur.

•

İnsan kendi varlığını yok ederse Hakk'a ulaşır. Yani kişi kendini yok etmekle, zaten içinde var olan Hazret-i Allah ortaya çıkmış olur.

Sen varsın O yok, O var sen yoksun.

Misafirin gelmesi kalp sarayının temizlenmesine bağlıdır. Fuad gözü yani kalp kapısı aralanırsa bazı sırlar tecelli eder.

Nimet-i ilâhiye temiz kalplerde tecelli eder. Kalpler kaplara benzer. Kap su ile dolu buldukça hava giremez. Kalpler de mâsiva ile meşgul oldukça marifet hâsıl olmaz. Kalpte iki kapı vardır. Birisi dahile yani melekût âlemine, diğeri harice yani beş hislere açılır.

Kalbin dış âlemlerle temasını sağlayan ve dış âleme tanıtan beş duyu organıdır. Bu dünyaya ait tad ve lezzetler kalpten çıkarıldığı anda kalbe doğru gayb âlemi açılır ve hakikat görülür. Çünkü kalbin her iki âleme yönelip ikisini birlikte bilmesi mümkün değildir. Bir tarafı kapalı olduğu için aynada görüntü meydana geldiği gibi, kalp de Hakk'tan gayri olan şeylere kapalı olduğu zaman ona gayb âlemi açılır. Esrar-ı ilâhiye zuhur eder. Çünkü bu görülen âlem değersizdir ve Allah-u Teâlâ'dan çok uzaktır. Eğer gönül bu âleme tamamen çevrilip gayb âlemi terkedilirse, o kimse insan suretinde hayvan olur. Böyle insanların çok yiyip-içtiklerini, çok uyuduklarını, öfke ve şehvetlerinin esiri olduklarını görürsünüz.

Gönül gayb âlemine dönüp ona bağlanırsa, o kimse Allah yoluna sülûk eder, meleklerin vasıflarını kazanır, emaneti taşımaya yaraşır bir kimse olur.

•

Kalpten murad, marifetullah ve ruhtur. Kalp, ilim ve irade ile teşhiz edilmiştir.

Bir kalp vardır, et parçasıdır, maddi hastalıklara dūçar olur. Mânevi kalpte ise ahlâk-ı zemime ile hastalık hasıl olur.

Kalp bir et parçası olmasına rağmen, içi ilâhidir. Allah'ı bilme ve sevme makamıdır. Kalbin büyük şânı ve fazileti bu özelliğindedir.

İrfan ehlinin kalbi, Allah-u Teâlâ'nın evidir, feyz ve keremin yeşerip geliştiği bir bahçedir. İlâhi güzelliği aksettiren bir ayna, O'nun ilim ve irfanının bir hazinesi, lütuf ve ihsanının bir denizidir.

Kalbin bu özelliğini bilen kişi, nefsinin ve Allah'ını bilmesi için zikrullah ve ibadetlerle gönlünü temizler ve cilâlar. Böylece ilâhi güzelliğin aksetmesini sağlar.

İşte bundan sonradır ki:

1. Gönül açıklığı Allah-u Teâlâ'nın kudretini duyup güzelliğini seyreder.
2. Kalp, sevinç ve elemi unutarak görünmez âlemde uçmaya başlar.
3. Allah-u Teâlâ'nın lütfuna kavuşan kalp gözü, sevinç ve aşkı ile dolar, cemâlini görür. Zaman ve mekândan çıkarak gerçek makama yükselir. Peygamberler meclisine girer, ebedî huzur ve saâdete erişir.

Allah-u Teâlâ'nın öyle veli kulları vardır ki, bedenleri dünyadadır amma, kalpleri arşın altındadır. Kalpleri Arşurrahman'ın altında olması, dünyada Allah-u Teâlâ'nın sırlarının kalbe tecelli etmesindedir.

Nitekim Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- Efendimiz:

"Kalbim, Rabb'immin nuru ile Rabb'imni gördü." buyurmuştur.

Kalp, Cemâl sıfatının tecellisine bir aynadır. Sıfatların tecellisi, fuad yani kalp gözü ile görülür.

"Fuad yani kalp, gördüğünü yalanlamadı." Âyet-i kerime'si bu mânâyı teyid etmektedir. (Necm: 11)

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- Efendimiz de: **"Görmediğim Allah'a ibadet etmem."** buyuruyor.

Bunlar hep ayrı tecelliyattır. Bunların cümlesi Allah-u Teâlâ'nın sıfatlarının müşahedesindedir. Cama güneşin vurması gibidir.

Gaye Hiç Olabilmek:

Kul olabilmek demek, Allah'ta hiç olabilmek demektir. Kul olabilmek için kişide varlığın zerresi kalmayacak.

"Allah'ta hiç olabilmek" noktası çok gizlidir, mahlûka âit olan bir husus değildir. Allah-u Teâlâ tecelli ettiği zaman ve o Allah-u Teâlâ'yı gördüğü zaman, O'na ulaştığı zaman; ateşte yanıp giden küçük bir kâğıt gibi hükümsüzdür, üflesen gider. Gerçek hüküm Hazret-i Allah'tadır. O'nun tecelli ettiği yerde mahlûkun hiç hükmü olmadığı gibi, değil varlık, varlığının eseri bile olmaz.

Meselâ bir ateşte kül var. Külü üflediğin zaman bir şey kalır mı? Kalmaz.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde buyurmuyor mu?

"Yeryüzünde bulunan her şey fenâ bulacaktır."

Ancak azamet ve ikram sahibi olan Rabb'inin veçhi (zâtı) bâki kalacaktır."
(Rahman: 26-27)

Bütün mevzuyu bu sır açar. Demek ki mahlûk diye hiçbir şey yokmuş.

Ama sen kendinin bir kül olduğunu, kâinatın külden ibaret olduğunu görmedikçe O'nu nasıl görürsün?

O'nu anlamak mümkün değildir. Herkes kendi zannını ortaya koyar, orada kalır.

Fakir elhamdülillâh bunu görüyorum ve biliyorum. Siz işitirsiniz, bu böyledir dersiniz, amma kül olmak, yok olmak o ayrı bir iştir.

"Hamd, âlemlerin Rabb'i Allah'a mahsustur." diyorum. (Fâtiha: 1)

O'nun varlığını kendimde hissettiğim, kendimi kaldırdığım zaman O çıkıyor.

Ben zerre bir hakirim. O da O'nun. Ben yokum O var. Kâinat da bilsin böyle olduğunu, kâinat da bulsun O olduğunu.

Benim hamdim O'na mahsus. O yarattı, O donattı. O bildiriyor, O gösteriyor.

O yaratıyor, O yaşatıyor, aynı zamanda O yönetiyor.

"Gökten yere kadar her işi O düzenler." (Secde: 5)

İman nedir? Kendini inkâr ettiğin zaman, O'nu tasdik ettiğin zaman iman etmiş olursun. Gerçek iman da budur. Bunu böyle kabul edin. Vaktâki kendini inkâr ettiğin zaman, **"Lâ!"** dediğin zaman kendini de kâinatı da inkâr ettiği zaman, Var olan husule gelir. Açık söylüyorum, iman budur diyorum. İmanın hakikisi budur, külün hakikisi budur.

"Lâ ilâhe" Şimdi bir pehlivan hasmını yendiği, devirdiği zaman pehlivan oluyor. Fakat asıl pehlivanlık, âlemleri bir anda devirdiği zaman, yaratılanları değil de, Yaratan'ı bulduğun zaman olur.

Âlim-i billâh olanlar **"Elhamdü lillâhi Rabbil-âlemîn"** dedikleri zaman kendilerinden zerre kalmaz, **"Rabbil-âlemîn"** husule gelir. O öyle bir Allah ki, âlemlerin yaratıcısı ve mürebbisidir. Âlemler maske gibi hükümsüzdür. Çünkü **"Ö!"** emriyle oluyor, **"Ö!"** emriyle ölüyor.

Mülkü O yarattı, sen ise O'nu mülkün içinde zannediyorsun, hem de **"Elhamdü lillâhi Rabbil-âlemîn."** diyorsun. Bu ne biçim iman, ne biçim zan? Halbuki sizin gördüğünüz bu mülk en küçüğüdür, Allah-u Teâlâ'nın yarattığını yalnız O bilir.

Şeyh Es'ad Erbilî -kuddise sırruh- Hazretlerimiz'de şöyle buyuruyorlar:

"Yok olmayan Var olamaz,

Varlığı dağıtmak gerek."

Var olmak için bir insanın Fenâfillah'a çıkması lâzımdır. Fenâfillah'a çıktığı zaman da ayan-ı sabite olarak düşer ve Hazret-i Allah'da onu orada idare eder. Orada hiç olur, zerre olur. Yok olmuş, mahvolmuştur ama O'nun takdiri, tecelliyatı, hükmüne bağlıdır. Oraya inen bir zerrenin ne hükmü var? Anne karnındaki çocuğun ne hükmü var? Oraya çıkan bir kimse aynı anne karnındaki çocuk mesabesindedir. Ve o hep oradan alır. Çocuk kordondan nasıl alıyor, tekâmül ediyorsa o da oradan alır. Çocuk tekâmül ettiğini bilmez, o da aynı şekilde tekamül ettiğini bilmez.

Mahviyet:

Mahviyet mevzuları sık sık geçiyor. Nefsin acizliğinden, insanın değersiz bir mahlûk olduğundan bahsediliyor.

Bu sizin tuhafınıza gitmesin. İşleyen bir motor toz tutmadığı gibi, bunları daima mevzu etmekle, gönül ister ki nefsin üzerine toz konmasın. Toz konsa tozu bile benimsemeye çalışır. Acizliğimizi unutmama, varlıktan benlikten uzaklaşma hâli üzerimizde devamlı kalsın istiyoruz. Toz kadar bir nesne dahi varlık verir. Bir toz konar, onu kaldırmazsan bir toz daha, bir toz daha konar, derken kalp örtülür ve hakikatin kapanmasına sebep olur.

Allah-u Teâlâ bu kölesine mahviyeti sevdirdiği için, bütün kardeşlere mahviyet basamağından yol vermeye çalışıyoruz. Başkalarında bu basamak olmadığından, bu işlerle alâkası da olmuyor. Allah-u Teâlâ'nın ihsan ettiği kullara âittir. Verilme iledir, öğrenmekle değildir.

İnsan kendisini boş bir kutudan farksız olarak görmedikçe hiçbir zaman hakikata ulaşamaz.

Mevlâ ne ki sermaye koyarsa kişide o vardır. O'nun koyduğu sermaye cevherdir, o cevherle çok şeyler satın alınır, sermaye kadar icraat yapılır. Biz koyarsak mangırdır, mangırla hiçbir şey satın alınmaz.

"Mahviyet, mahviyet..." demenin asıl sırrı şudur ki; Allah-u Teâlâ bir kulunu sevip, kendisine yaklaştırmışsa, o kul Allah-u Teâlâ'dan çok korkar. O kadar korkar ki, mahlûkatın en aşağı derecesine inmek ister. Orada mahvolmuştur. Mahviyetin ismi oradan geliyor.

O korkunun tarifine imkân yoktur. Hadd-i zâtında o da O'nun, oraya indiren de O.

Bir insanın Allah-u Teâlâ'ya çok sığınması ve nefisinden de çok korkması lâzımdır. Nefsin kendini beğenmesi en büyük tehlikedir. Kişiyi uçurumun kenarına getiren kendi varlığıdır.

Şah-ı Nakşibend -kuddise sırruh- Hazretlerimiz:

"Ben değersiz bir mahlûkum." buyururlar.

Bu öyle ince bir sırdır ki, iniş hâllerine göre beyan etmişlerdir. Bunlar hep Hazret-i Allah'ın azametine karşı iniş hâllerinin icraatıdır.

Varlık peşinde koşan Var'a ulaşamaz. Bir insan hayatının o anına kadar topladığı varlıkları dağıtıp, kendisinin hiç olduğunu öğrenecek ki var edeni bulabilsin.

Bize en çok sevdiren mahviyettir. En çok kaçırdığımız şey de varlıktır.

Herkes yukarıya çıkmaya çalışırken, bir gaye ve bir maksat peşinde koşarken, biz ise fenâ üzerinde iniş yapıyoruz. Pirân-ı izam Efendilerimiz'in bulunduğu ve yürüdüğü yol bu oluyor. Hep bu yoldan yürümüşler ve aynı hedefe varmışlar. Hepsi orada bulunurlar. O nokta varlık yeri, post makamı değildir, kulluk makamıdır. Orada hiçbir dâvâ yoktur, onlarda başka arzu yaşamaz. O hedef yalnız O'nu arzu edenlerin hedefidir.

Bâtinî yönden illâ terakki etmek lâzım ki, nefis kendini beğenmesin.

Allah-u Teâlâ'nın lütfettiği kimselere; varlık taslamak, üzerinde fazilet toplamak çok abes gelir. O'nun malı ile O'na karşı övünmek çok gülünçtür. Bu muazzam varlık sahibimizin. Her lütuf O'nun, her lütuf O'ndan. O verdi, daha sonra da alacak.

İnsan her şeyin O'nun ve O'ndan olduğunu bildikten sonra kendisinin basit ve değersiz bir mahlûk olduğunu görmeye başlar. Bunu böyle gördükten sonra Rabbimize o nispette sığınmamız icabeder. Kendisine sığınanı Allah-u Teâlâ çok sever. Nefisine pâyeye verenleri de hiç sevmez.

Fakir der ki:

"Allah'ım! Beni hükümsüz ve değersiz olarak bulundur."

Hükümsüz ne demek? Hiç hükmü olmayan demek. Hiç hükmü olmayan şey zaten değersiz olur. Hüküm olmadığı zaman O'nun hükmü geçiyor. İlik O oluyor. Aslında hep O. Eğer kişide zerre kadar varlık husule gelirse, bunu söyleyemez ve bunu yapamaz, söylediği zaman riyâ olur. O kadar da incedir.

Hükümsüz; senin bir varlığın vardı, varlığını attın. Artık ikinci bir mevzu orada yaşamaz. İlik O'dur, varlığın zerresi atıldığı zaman, kül olduğu zaman O kalır. Amma bu sözle olmaz. Bu Hakk ile olan bir iştir, ancak ehline mahsustur. Ehli kimdir? Allah-u Teâlâ kimi sevip seçtiyse ve kimde tecelli ettiyse ehli odur. Kişiyi mahviyete sürükleyen işte o tecelliyâttır. Çünkü bir şey görecektir, ötekisinin hükümsüz olduğu anlaşılacak. Allah-u Teâlâ'nın varlığı başka varlık kabul etmez.

Allah öyle bir Allah ki, hayatım boyunca bir nimetine bile şükrümü ifa edemem. Nimetlerinin birinin dahi suâlüne cevap veremem. Meğer ki hesapsız kerem edip bağışlasın.

Allah-u Teâlâ'yı anamadığımı, ibadet edemediğimi, bilmeye de imkân olmadığını ifade etmek istiyorum.

İtimat edin Allah-u Teâlâ'ya lâıyk-ı veçhile sığınamadığımı, Azamet-i ilâhî'si karşısında korkmadığımı biliyorum. Bunu kalben söylüyorum. Çünkü korksam erimem lâzım. Sığınsam başka hâle bürünmem lâzım. Hiç güvencem yok. Eğer zerre kadar bir güvencem varsa, gözyaşları ile onun erimesini niyaz ederim.

şu hususu da hemen ilâve edelim ki, kendimden daha bıçare bir âciz de bilemiyor ve göremiyorum. Bunu sakın bir tevazu kabul etmeyin, bir hakikattir. Çünkü nefsim bakıyorum, bir tehlikeye düşmezden evvel kurtuluşunu arıyor. Bir ibtilâ karşısında, gelmesinden evvel kalkmasını istiyor.

Bu büyük gerçekleri ne duyuyoruz, ne de duymak istiyoruz. Var olan Allah-u Teâlâ'dır. Sen âcizsin, Allah-u Teâlâ'yı bilemezsin, anlayamazsın. Bir zerre toz seni ölçebilir mi? Sen zerre kadar toz bile değilsin. Çünkü seni de O yarattı.

Allah-u Teâlâ bilinmedikçe ibadet edilmez. Bilmek için de intisab edip sülûk etmek gerekiyor. Daha sonra Azamet-i ilâhî ortaya çıkar.

Gözün; "Bakar göz", "şaşı göz", "Kör göz" diye üçe ayrılması bu noktadadır. Birisi Allah-u Teâlâ'yı görerek ibadet eder, birisi kendi varlığı ile ibadet eder, diğerisi ise hiç görmez.

İnsan "**Nutfe**"ye indikten sonra bile, şeytan ve nefis hücum ederek ona varlık katmaya çalışırlar. Bu iki düşman zorlamaktan hiç geri kalmazlar. Hazret-i Allah'a sığınılmadıkça kurtuluş mümkün değildir. "*Allah'ım bu düşmanlardan sana sığınırım.*" diye niyaz ve ilticâ edilirse, Allah-u Teâlâ da lütfedip onu şeytanın ve nefsin hücumlarından korursa ancak kurtulmuş olur. Kurtuldum diye bir şey yok.

Bunun temsilini şöyle arzedelim:

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Sizden hiç kimse amel ve ibadeti ile kurtulamaz." buyurdu.

Sahâbe-i kiram -radiyallahu anhüm-:

"Sen de mi yâ Resulellah?" diye sordukları zaman ise şöyle buyurdu:

"Evet ben de. Meğer Allah-u Teâlâ rahmeti ve fazlı ile beni koruya." (Müslim: 2816)

VAR İLE ÖVÜNÜYÜRUM!

VARLIĞIMDAN UTANIYORUM!..

Var ile övünüyorum. Varlığımdan utanıyorum. Çünkü hep O...

Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri vardır ve birdir. O Ehad'dır. O'ndan başka bir mevcut yoktur.

Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

"Allah var idi ve Allah'tan başka birşey mevcut değildi." (Buhari)

Herkes O'nu bu mülkün içinde, mekanların içinde arıyor. Halbuki bütün mekanlar O'nda mekândır. O'nun mekânı yoktur.

"Yüzünüzü hangi cihete çevirerseniz çevirin, vech-i ilâhi oradadır." (Bakara: 115)

Hazret-i Allah herşeyden herşeye yakındır. Bu bilinmediği için herşey biliniyor, O bilinmiyor. Herşey görülüyor, O görülmüyor. O ise her şeye her şeyden yakındır.

Halbuki gören için O var, başka birşey yok. O **"Var"** dedi göründüler, **"Yok"** dediği zaman hiçbir şey yok. Yine O'ndan başka hiçbir şey yok.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Yeryüzünde bulunan herşey fena bulacak. Ancak azamet ve ikram sahibi olan Rabb'inin vechi baki kalacak." (Rahman: 26-27)

Var olan Hazret-i Allah'tır.

Var ile övünüyorum; Bunların sırrı ise bir zerrenin sırrında saklıdır. O sır çözülsürse her şeyin sırrı meydana çıkacak. Evvel O, Âhir O, Zâhir O, Bâtın O, hep O'dur. O vahdâniyeti ile zâhir, vahdâniyeti ile bâtın oldu. Yani hem açığa çıktı, hem gizlendi. O'nun varlığı vahdâniyeti ile gizlidir. Amma şekilsiz, keyfiyetsiz.

"O'nun benzeri birşey yoktur." (Şûrâ: 11)

Evvel harflerin varlığı O'dur. Âhir harflerin varlığı O'dur. Zâhir ve bâtın da öyle. İsim ve müsemması ile anlatılan hep O...

Var olan Hazret-i Allah ile övünürüm.

Gaye Yaratıcı'yı bilmektir.

Bir zerreden mükerrem bir insan yaratıyor. O ne güzel yaratıcıdır! Onun için O'nunla övünüyorum. Ama kerih suyun övünülecek hiçbir şeyi yok. O'nu yürüten yöneten hep Allah.

Benim yanlış işlerim hep nefsimdendir. Ondandır utanıyorum. Bu nimetleri bahşeden bunca iyilikler veren Allah'ım ile övünüyorum.

İçte O, dışta O... Her zerrede ulûhiyet sırları mevcut... Zâhire gelince; zâhir de ben diyor. Fakat insan O'nu görmüyor da perdeyi görüyor.

Hülâsa; gerçek mürşid O. Çünkü hep O.

O Allah ki nutfeyi yarattı.

"Biz insanı erkek ve dişi suları ile karışık bir nutfeden yarattık." (İnsan: 2)

İşte o nutfeye, suya baktığım zaman utanıyorum. Yalnız var olan Hazret-i Allah ile iftihar ediyorum.

Aslım bir damla kerih su iken nasıl varlığımdan utanmayayım.

"İnsan neden yaratıldığına bir baksın! Atılıp dökülen bir sudan yaratıldı. O su erkeğin sulbü ile kadının göğüs kemikleri arasından çıkar." (Târik: 5-6-7)

İnsanların herbiri Âdem Aleyhisselâm'dan meydana geldiği halde herbirinin karar yerleri ve emanet yerleri vardır. Baba sulbünden ana rahmine, rahimden dünyaya, dünyadan kabre, bazen yerleşme bazen de emanet olarak bırakılmaktadır. Kimisi henüz çıkış yeri olan sulbden ayrılmamış orada duruyor. Kimisi de rahime tevdi edilmiş doğmak üzere bulunuyor.

"O her an yeni bir iştedir." (Rahman: 29)

Âyet-i kerime'sinde beyan buyurulduğu üzere bütün bunlar her an yeni bir yaratma halinde olan Allah-u Teâlâ'nın tecelliyatlarıdır.

"Ey inkar edenler! Sizi biz yarattık. Hâlâ tasdik etmeyecek misiniz? Gördünüz mü rahimlere akıttığınız meniye? Onu siz mi düzgün bir insan suretine getiriyorsunuz, yoksa biz mi onu yaratıyoruz?" (Vâkıa: 57-58-59)

Hücrelerin içinde bulunan ve gen dediğimiz, mikroskopla bile zor görülebilen varlıklar, gelecek olan insanın karakter ve kabiliyetlerini, bütün hususiyetlerini üzerlerinde taşımaktadırlar.

Erkek veya dişi olacağı, güzelliği, çirkinliği, boyunun kısalığı veya uzunluğu aklî ve ruhî yapısı, duygu ve emelleri kabiliyet ve anormallikleri... Hepsi bu bir zerrede gizli bulunuyor.

Yeryüzüne gelmiş ve geçmiş iki insanı asla birbirine benzetmeyen hususiyetler güçsüz bir cisimcikte mevcut. Bir zerre nerede bir insan nerede?

O zerrinin içerisine bütün mukadderatını da koymuş. Sonra o kerih suyu dilediği şekilde şekillendirmiş ve şekilden şekile koymuş.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Seni topraktan, sonra nutfeden yaratıp sonunda da seni bir insan şekline getiren Rabb'ini inkâr mı ediyorsun?" (Kehf: 37)

Düşünmeli ki bir nutfe ne kadar değersiz bir sıvı, ne kadar güçsüz ve zayıf bir şeydir. Bu değersiz şeyden çok değerli bir insan yaratmak ne büyük bir kudrettir!

Her şeyi nizam ve intizam içinde yoktan var eden O'dur. Her güzelliğin her tekamülün ilk numunesi O'nundur.

Allah-u Teâlâ; zürriyetini kerih bir sudan meydana gelen nutfeden yarattığını, sonra onu düzeltip tamamladığını, içine ruh üfürdüğünü ve sonradan kulaklar, gözler, gönüller verdiğini Secde suresi'nin 7, 8, ve 9. Âyet-i kerime'lerinde beyan buyuruyor.

Allah-u Teâlâ kulağı, gözleri ve kalbi tertip üzere zikretmiştir ki önce Hakk'ı işitsin, sonra işittiğini gözü ile görsün, gördüğü şeyleri kalbi ile tefekkür etsin.

"Sizin için kulaklar, gözler, gönüller verdi. Ne az şükredersiniz!" (Secde: 9)

Nihayet günü gelince 280 gün sonra fevkalâde bir bebek olarak dünyaya gelir.

"Sonra sizi bir bebek olarak çıkarırız." (Hacc: 5)

Artık bu merhaleden itibaren daha önce cansız iken canlı, konuşmaz iken konuşan, duymaz iken duyan, görmez iken gören bir varlık olmuştur.

İnsanın aslı olan bir damla kerih suyu Cenâb-ı Hakk takdir toprağı ile karıştırdı. Hüküm tohumunu attı, hayat suyu ile fırlattı **"O!"** dedi ve oldu. Diğerleri hep teferruattan ibarettir. Biz ise çocuk oldu deyip geçiyoruz. Herkes kabuğı görür, özü gören çok azdır.

İnsan yaratana bilmezse, yaratılanı unuttur. Sen ne idin, ne hale kondun?

İnsan bunu daima göz önünde bulunduracak. Nefis "Ene" dediği zaman kişi helak olur. Nasıl oldun? Bir damla kerih sudan oldun. İşte o kerih suya bakıyorum, varlığımdan utanıyorum.

Binaenaleyh gerçek var olan O'dur. Senin aslın bir damla kerih sudur. Ona bak ki, o suyu ne halden ne hâle getirdi. Seni o kerih sudan yarattı, bunca nimetlerle donattı. İşte bu var ile övünüyorum.

Hülâsa-i kelim;

Var ile övünürüm,

Varlığımdan utanırım.

Niçin varlığımdan utanıyorum?

Nutfeyi O yarattı.

Beni de o nutfeden yarattı, benim varlığım o nutfeden ibarettir.

Nutfeye baktığım zaman utanıyorum,

Yaratana düşündüğüm zaman övünüyorum,

Ne güzel yaratıcıdır Hazret-i Allah!

"Şekil verenlerin en güzeli olan Allah'ın şanı ne yücedir." (Müminun: 14)

Allah'ım sensiz kuvvet olmaz.

Allah'ım sensiz vücud olmaz.

Allah'ım sensiz mevcud olmaz.

Lâ mevcude illâllah.

Sen Sübhan'sın,

Sen Sultan'sın,

Sen Hâlik'sın,

Sen Râzık'sın.

Sen engin kerem sahibi olan Allah'ımsın!

Hazret-i Allah'ın Sevdiklerine Muhabbet:

Allah-u Teâlâ'nın veli kullarının cümlesine hürmet edip sevgi beslemelidir. Zira onlar Hakk'ın sevdiği ve muhabbet için seçtiği kullarıdır.

Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Biz kimi dilersek onu derece derece yükseltiriz." (En'am: 83)

İşte bunlar bu derecelere yükselttiği kullardır. Gerçek bahtiyar insan bunlardır.

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Bize kendi katından bir veli ver, bize kendi katından bir yardımcı ver." (Nisâ: 75)

Bazı zevât-ı kiram bu Âyet-i kerime'yi:

"Bize senden sana gitmemizi gösterecek, bize kılavuzluk edecek bir veli ver." şeklinde mânâlandırmışlardır.

Duâlarında Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimizin:

"Ey Allah'ım! Bana kendi sevgini, seni sevenlerin sevgisini ve beni sana yaklaştıracak olanların sevgisini nasip eyle." (Tirmizi)

Buyurmaları, bu sevginin çok mühim olduğunu ifade etmektedir.

Allah-u Teâlâ bir kulu hayra yöneltirse, o hep iyileri sever. Bu, hukuk-u peygamberiye gereğidir. Hakk'ın dostlarını sevmek ve onların sevgisini kazanmak büyük bir nimet, dünya ve ahiret sermayesidir. Onlara Allah için gönülden bağlı olanlar, ahirette de onlarla beraberdiler. Onların gönüllerine girenler onlarla ilhak olurlar.

Şeyh Es'ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretleri:

"Sâdât-ı kiram ve Pirân-ı izam Efendilerimiz hakkında besleyebildiğim cüz'i bir muhabbetten başka bir sermayem yoktur." buyurmuşlardır. (31. Mektup)

Bu yol Hazret-i Allah'ın ve Resulullah Aleyhisselâm'ın yoludur.

İbrahim Ethem -kuddise sırruh- Hazretleri buyuruyorlar ki;

"Rüyâmda Cebrâil Aleyhisselâm'ı gördüm, gökten iniyordu, elinde divit kalem vardı. Sordum:

– Yâ Cebrail, nereye gidiyorsun?

- **Yeryüzüne geliyorum.**

- *Ne yapacaksın?*

- **Hazret-i Allah'ın sevgili kullarını yazacağım.**

- *Beni de yazacak mısın?*

- **Hayır! Senin için emir almadım.**

- *Evet, ben biliyorum, ben onlardan değilim amma onları çok seviyorum, dedim.*

Cebrâil Aleyhisselâm durakladı, sonra;

"Evet seni yazacağım, hem de en başa yazacağım" diye cevap verdi."

Hazret-i Allah'ın sevgililerini sevmekte, cidden büyük esrar vardır. Sevmediğini sevmek ise son derece zararlıdır.

Meselâ bir dostumuzu hiç sevmediğimiz bir düşmanımızın yanında görürsek ona buğzederiz. Fakat hiç görmediğimiz, tanımadığımız bir insanı sevdiğimiz bir kimsenin yanında gördüğümüz zaman onu da severiz.

Binaenaleyh Mevlâ'nın dostunu Mevlâ için seversek, belki de hiç beğenilecek tarafımız olmadığı halde, Mevlâ bizi onun yüzü suyu hürmetine sever. Lâkin belki ufak-tefek küçük amellerimiz de olsa, Hazret-i Allah'ın sevmediği bir kimse ile ünsiyet edip muhabbet edersek, muhakkak ki muhabbetini bizden kesiverir.

"Hamd olsun Allah'a, selâm olsun O'nun beğenip seçtiği kullarına." (Neml: 59)

Gerçek fenâyı bulabilmemiz için Tarikât-ı âliye'ye intisap etmemiz lâzımdır.

Var olan ancak Hazret-i Allah'tır, başka hiçbir varlık yoktur. Bir mahlûk Hazret-i Allah'ta fâni olursa artık onda ne tasarruf ediliyorsa o odur ve şu Kudsî Hadis-i şerif'in tecelliyatına mazhar olur.

"Velilerimden birisine düşmanlık eden kimseye ben harp ilân ederim.

Kulumu bana en çok yaklaştıran şey, farz kıldığım ibâdetleri yapmasıdır. Nâfile ibadetlerle de bana o kadar yaklaşır ki, nihayet ben o kulumu severim. Sevince de artık onun duyan kulağı olurum, o benimle işitir. Gören gözü olurum, o benimle görür. Eli olurum, o benimle dokunur. Ayağı olurum, o benimle yürür, (Kalbi olurum, o benimle anlar. Söyleyen dili olurum, o benimle konuşur.) Ne dilerse onu yerine getiririm. Herhangi bir şeyden bana sığırırsa ben onu muhafaza ederim." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 2042)

Allah'ımız gerçekten fâni olduğumuzu bize bildirsin. Biz insanlar bir çöpten farksızız. Hatta ruh çıkınca cesedin bir an evvel kaldırılması isteniyor. Çünkü kalırsa kokar. Amma çöp kokmaz hiç olmazsa.

Demek ki onda bir şey vardı. Konulan o şey alındığı için, ceset hükümsüz kaldı. Şu halde o bir şeyi kendimize bağlamayalım. Bizim olmayan bir malı kendimize bağlamayalım. Bizim onunla hiçbir ilgimiz yok. O bir emr-i İlâhi'dir.

Âyet-i kerime'de:

"Resul'üm! Sana ruhtan sorarlar. Onlara de ki; Ruh Rabb'immin emrindedir." buyuruluyor. (İsrâ: 85)

Madem ki bu böyle, O'nun emanetini bilmemiz gerekiyor. O'nun emanetini kendimize mâledersek, hem yalancı, hem riyâkâr, hem de sahtekâr oluruz. Kâr bu mudur?

Malın sahibinin olduğunu bilmemiz lâzım. Bilelim ki bu filânın malıdır.

Bize verilenler ise hep O'nun, hep O'ndan. Kendimizde bir şey aramamız cidden çok yersiz. O'nda fâni olursak, O vardır başka hiçbir şey yoktur.

İntisabın gayesi de budur zaten.

Şâh-ı Nakşibend -kuddise sırruh- Hazretlerimiz buyuruyorlar ki:

"Ben Hakk'a ulaşmayı istedim. Hakk Celle ve Alâ Hazretleri beni bu yolda rehberlik yapanlara ulaştırdı. Onlar da beni Hakk'a kavuşturdu. Şimdiki zamanda birçok insanlar kendi kendilerine Hakk'ı bulmak istiyorlar. Gerçekten yolcuları Hazret-i Allah bize gönderir. Biz de ezeli nasibi varsa, Hakk'ın ihsan nasibini veririz ve onu Hakk'a ulaştırırız. Mürşid-i Hakiki Hazret-i Allah'tır."

Bu yolun sırlarından bir tanesi de budur.

Bu âli yolu Muhammed Es'ad Erbilî -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle tarif buyuruyorlar:

"Sünnet-i seniyye ve Pâk Muhammedî nizama kıl kadar muhalif olmayan Nakşibendiyye evliyâsının büyükleri vasıtasıyla, her türlü münakaşadan uzak bulunan Hâlidîyye tarikatına kalplerini rapteden sâdık ihvanımız için fevkalâde müjdelerin vaki olacağı inkâr olunamaz." (27. Mektup)

Dikkat ederseniz sizi her yönü ile Hakk'a bağlamaya, Hakk'a istinat ettirmeye çalışıyoruz. Efendilerimiz'in yolundan, izlerinden yürütmeye gayret ediyoruz.

Hazret-i Allah, Efendilerimiz'e karşı sonsuz bir muhabbet bahşetmiş, Allah'ıma sonsuz şükürler olsun.

Hazret-i Allah her şeyi onlardan gösteriyor, bütün icraatlarımızı onlara bağlıyoruz.

Onları tarif ederken öyle haz duyuyoruz ki... Allah'ım onlarda tecelli etmiş, O'nun tecelliyatı ile yürümüşler. Öyle nurlu bir yol bırakmışlar ki, izlerinden yürüdükçe sırât-ı müstakimden gitmiş olacağız. Onun için **"Böyle yaptılar, böyle gittiler..."** diye daima onları öne koyuyoruz. Allah'ıma şükürler olsun ki, bu kölesine hiçbir şey benimsetmedi, buradan çok istifadeniz oluyor.

Arzumuz bütün ihvanın Hazret-i Allah'ın kulu, Sebeb-i Mevcudat Efendimiz'in ümmeti ve yolumuzun büyüklerinin evlâdı olarak yetişmelerine çalışmaktır. Başka hiçbir şeye bağlanmıyor. O'nun gayrisına bağlananları bir hayalât olarak kabul ediyoruz.

En güzel şey ne? En parlak makam, en yüksek rütbe Efendilerimiz'in yürüdükleri yolda yürümek ve Fenâfillah'a ermektir.

Bu cevher sizin cebinizde kalsın, bununla önünüzü daha iyi görebileceksiniz..

İhlâs Sûre-i Şerif'i (26)

ALLAH-U TEÂLÂ'NIN İLİMDE MUVAFFAK KILDIĞI HAS KULLARI (3)

Kasım 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 29

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Eğer siz Allah'tan korkar, takvâ sahibi olursanız, O size furkan (iyi ile kötüyü ayırt edecek bir mârifet bir nur) verir. Kötülüklerinizi örter ve sizi bağışlar. Çünkü Allah büyük lütuf sahibidir." (Enfâl: 29)

Allah-u Teâlâ'nın nur verdiği kimseler Hakk'tan korkar, halktan korkmaz. Hakk'tan korktuğu için, bütün hayatını takvâ üzerinde, O'nun rızâsını kazanmak için yürütür. Öğretmek için bir hoca talebesini karşısına aldığı gibi, Allah-u Teâlâ da kendi talebesini karşısına alır, anlayacağı şekilde ona bir bir hakikatleri duyurur, bildirir ve gösterir.

"Onlar sıdk makamında, kudret ve kuvvet sahibi hükümdarın huzurundadırlar." (Kamer: 55)

Âyet-i kerime'si de bunu gösteriyor. Muktedir olan Allah-u Teâlâ onu huzuruna alıyor ve ona bir bir öğretiyor. Âlem olanın âlemi başkadır. O Allah-u Teâlâ'yı birlerken **"Kulhüvellâhu Ehad"** dediği zaman Allah'tan başka bir mevcut olmadığını hem görür, hem bilir. Zira O'ndan başka bir mevcut yok zaten. Âlem-i billah olduğu için her zerrede ulûhiyet sırlarının mevcut olduğunu bilir. Bu sırlardan haberi olmayanın onlardan hiç haberi olmaz.

"Bir elçi gönderdi, kendisiyle kendisine."

Fâil-i mutlak o insanı nasıl murad ederse öyle yöneltir. Yani o insan fâil-i mutlak'ın fiillerini icra eder. Hadd-i zatında kendisine kendisinden daha yakındır.

"Biz ona sizden daha yakınız, fakat siz görmezsiniz." (Vâkıa: 85)

Mahlûkun hiç hükmü yoktur. Fâil-i mutlak O'dur. O nasıl murad ederse öyle olur ve öyle tecelli eder. Bu tecelli Hass-ül has'a aittir. Fenâfillah'a çıkanların işidir. Daha doğrusu vazifedar olanların işidir.

"Allah'ın boyası ile boyanın! Allah'ın boyasından daha güzel boyası olan kimdir?" (Bakara: 138)

Bu Âyet-i kerime de insan-ı kâmil'e aittir.

Allah-u Teâlâ'nın ahkâmı ile ahkâmlanmış olduğu için, daha doğrusu Hazret-i Allah'ta yok olduğu için, o mânevi elbise kendisine giydirildiği için o boya ile boyanmış oluyor...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

HAZRET-İ MUHAMMED ***Aleyhisselâm***

-Hicretin Yedinci Yılı-

Kâbetullah'ı Tavaf

Kasım 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 30-31

Kâbe-i muazzama tavaf edildi. Safâ ve Merve tepeleri arasında Sa'y edildi. Bu merasim yapılırken iki yeşil direk arasından sür'atle geçildi.

Resulullah Aleyhisselâm, Sa'y emriyle müslümanların müşriklere karşı kuvvetli görünmelerini arzulamıştı.

"Bugün kendisini onlara kuvvetli gösteren kişiye Allah rahmet etsin!" buyurmuşlardı.

Daha sonra kurbanlarını kesip tıraş oldular ve ihramdan çıktılar.

Bir gün sonra Resulullah Aleyhisselâm Kâbe-i muazzama'ya girdi. Öğle vaktine kadar kaldı. Kâbe putlarla doluydu. Bilâl-i Habeşî -radiyallahu anh- Kâbe'nin damına çıktı.

"Ezan-ı Muhammedî"yi okudu, öğle namazı kılındı. Müslümanlar Hudeybiye'de kararlaştırılan üç günü Mekke-i muazzama'da geçirdiler.

Kimisi yedi sene önce bıraktıkları hısım akrabasını ziyaret ediyor, kimisi evini ocağını dolaşiyor, Ensâr'dan olan kardeşine izahat veriyordu. Hiçbir müessif hadise olmadı. Hepsi de sükûn ve âsâyiş çerçevesinde hareket ediyordu. Müşrikler müslümanların bütün hallerini uzaktan uzağa seyrediyorlardı.

Müslümanların kemâl-i edeb ve nezaketine hayran kalmışlardı. Bu emsalsiz ahlâkî üstünlük ve yüksek meziyetleri gözlerinden kaçmadı. İçlerinde İslâmiyet'e karşı arzu uyanmaya başladı.

Mekke-i mükerreme'nin fethinden önce Mekkeliler'in kalpleri fethedilmiş oldu.

Hazret-i Meymune -Radiyahallahu Anhâ- İle İzdivaç:

Asıl ismi Berre olan Hazret-i Meymune -radiyallahu anhâ- Resulullah Aleyhisselâm'ın amcası Abbas -radiyallahu anh-in baldızı idi. Kocasının ölümüyle dul kalmıştı. Müslümanların yüksek ahlâkını görünce, kalbinde İslâm'a karşı bir sevgi uyandı ve müslüman oldu. Ezvâc-ı tâhirat arasında bulunmak en büyük emeliydi. Hazret-i Abbas - radiyallahu anh- baldızının bu isteğini Resulullah Aleyhisselâm'a duyurdu. Resulullah Aleyhisselâm Hazret-i Meymune -radiyallahu anhâ-nın bu teklifini kabul buyurdu ve dört yüz dirhem mehir mukabilinde nikâhı altına aldı.

Kaza umresi esnasında ihramlı iken nikâh edip, ihramdan çıktıktan sonra evlendiler.

Resulullah Aleyhisselâm'ın en son evlendiği hanım olan Hazret-i Meymune -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz'in sekiz kızkardeşi daha vardı. Her biri muhtelif kabilelerin yüksek şahsiyetleri ile evli idiler. Resulullah Aleyhisselâm İslâmiyet'in Mekke ile olan münâsebetlerinde gerginliği ortadan kaldırmak, düşmanlarının kalplerini İslâm'a ısındırmak istiyordu.

Medine'ye Dönüş:

Üç gün sonra müslümanlar Medine-i münevvere'ye dönmek üzere Mekke'den ayrıldılar. Resulullah Aleyhisselâm'ın Medine devrinde, Kâbe'yi ilk olarak ziyareti, işte bu kaza umresi idi. Hudeybiye'den önce görmüş oldukları rüyâları aynıyle çıkmış oldu. Bu ziyarete, Kaza umresi mânâsına gelen "Umre'tül-kazâ" denildi.

YEDİNCİ YILDAKİ DİĞER BAZI HADİSELER

Hazret-i Ömer -R. Anh-in Türebe'ye Gönderilmesi:

Resulullah Aleyhisselâm Hevazin kabilesi'nden dört oymağın Medine civarında bulunan Türebe vâdisinde bir araya geldiklerini haber aldı.

Bu oymaklardan Sa'd bin Bekir oğulları, Hayber yahudilerinin hicretin altıncı yılında Medine'ye yapmayı plânladıkları baskında kendilerine yardım edeceklerine dair söz vermişlerdi.

Resulullah Aleyhisselâm Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-i, otuz kişilik bir birliğin başına geçirerek Türebe'ye gönderdi. Müslümanların kendilerine doğru gelmekte olduğunu haber alan Hevazınliler kaçtılar. Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- orada kimseye rastlayamadı. Deve, sığır ve diğer bazı mallardan ele geçirilebilenler ganimet olarak alınıp Medine'ye dönüldü.

Hazret-i Ebu Bekir -R. Anh'in Hevazınliler'e Gönderilmesi:

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-in Türebe'ye yaptığı seferin hemen arkasından Resulullah Aleyhisselâm Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-i Necid bölgesine gönderdi. Mücâhidler Hevazınliler'in yurduna ansızın baskın yaptılar. Bazıları öldürüldü, bazıları esir alındı. Bir kısım ganimet de ele geçirilerek Medine'ye dönüldü.

Beşir Bin Sa'd -R. Anh-in Mürre Oğulları'na Gönderilmesi:

Hicretin beşinci yılında müşriklerin on bin kişilik ordusunun Medine'yi kuşatmaları sırasında, ordunun dört yüz kişisini Mürre oğulları teşkil ediyordu.

Resulullah Aleyhisselâm Beşir bin Sa'd -radiyallahu anh-in kumandasında otuz kişilik bir birliği Medine'ye iki günlük mesafedeki Fedek yakınlarında oturan Mürre oğulları üzerine gönderdi. O sırada kışlık vâdilerine çekilmiş olan Mürre oğulları'nın koyun ve deve sürülerini ele geçiren bu askeri birlik, hayvanları Medine'ye götürürken durumu öğrenen kabile mensupları çıkageldiler ve mücâhidlerle çetin bir savaşa tutuştular. Çoğu şehit düşen İslâm birliğinden sağ kalanlar çekilmeye mecbur oldular.

Ayağından ağır yaralanan ve bayıldığı için öldüğü sanılıp bırakılan Beşir bin Sa'd - radiyallahu anh- çatışma bittikten sonra kendine geldi. Geceleyin civarda bulunan bir yahudi âilesine sığındı ve yarası iyileştikten sonra Medine'ye döndü.

Beşir Bin Sa'd -R. Anh-ın Cinab'a Gönderilmesi:

Aynı yıl Şevval ayında Gatafân oğulları'nın Medine'ye saldırmayı plânladıkları haber alınca, hazırlanan üç yüz kişilik İslâm birliğine Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- ile Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-in tavsiyesi üzerine yine Beşir bin Sa'd -radiyallahu anh- tayin edildi.

Resulullah Aleyhisselâm'ın kendisine verdiği sancağı alan Beşir -radiyallahu anh- Fedek ile Vâdil-kurâ arasında bulunan Cinab ve Yümn'e doğru yola çıktı. Uyeyne bin Hısn ile işbirliği yapan Gatafânlılar müslümanlarla savaşmayı göze alamayıp dağıldılar. Müslümanlar da birçok ganimetle geri döndüler.

Ahrem Bin Ebu'l-Avcâ -R. Anh-in Süleym Oğulları'na Gönderilmesi:

Resulullah Aleyhisselâm Umre seferinden Zilhicce ayında Medine'ye döndükten sonra Ahrem bin Ebul-Avcâ -radiyallahu anh-i elli kişilik askeri bir birliğin başına geçirerek Süleym oğulları'nı İslâmiyet'e dâvet etmek üzere yola çıkardı.

Müslümanların geldiğini haber alan Süleym oğulları çok sayıda asker toplayıp karşılarna çıktılar. Ahrem -radiyallahu anh- onları İslâmiyet'e dâvet etti. Süleym oğulları: "*Senin dâvet ettiğin şey bize gerekmez!*" dediler ve müslümanların üzerine ok yağdırmaya başladılar. Kendilerine yeni yardımcıları gelince Süleym oğulları müslümanları her yandan kuşattılar. Mücâhidlerin hemen hepsi şehit oldu. Ahrem -radiyallahu anh- da ağır yaralar alarak şehitler arasına düştü. Süleym oğulları onu öldü sanarak bıraktılar. Ayılıp kendine gelince şehitler arasından kalktı, yavaş yavaş Medine yolunu tuttu. Arkadaşlarından sağ kalabilenler de onunla birlikte Medine-i münevvere'ye geldiler.

Muhterem Ömer Öngüt **-kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin** **Hayat-ı Saadetlerinden İnciler ve Hatıralar** **(70)**

Kasım 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 32-33

Borç Almak:

Kardeşlerimizden devamlı borç isteyen bir kardeşin durumu Efendi Hazretlerimiz'e arz edilir. Mübarekler mevzu üzerine çok kızarlar ve akâbinde şöyle buyururlar:

"Borçlarını hemen ödesin ve bu huyundan vaz geçsin, yoksa yolu terk etsin!"

Yolun üslûbu, yolun edebi ve ahlâkı...

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretlerimiz'in hususi ve umumî olarak yaptıkları bazı sohbetlerinde borç konusuna çok önem vermişler ve bu hassas konuda uyarılarda bulunarak şöyle buyurmuşlardı:

"Onun için çok tedbirli olun. Yalnız borçlu olmayalım, borçlu ölmeyelim. Buna çok dikkat edin. Biz öteden beri kardeşleri her bakımdan tedbirli olmaya alıştırdık, hazırladık..."

Borçlu Olmayın, Borçlu Ölmeyin!

"Şunu unutmayın! Borçlu olmayın, borçlu ölmeyin, emanet üzerinizde olarak ahirete geçmeyin. Kapıda kalırsınız, haber veriyorum. Kul hakkı olan, Allah-u Teâlâ'nın yasaklarından kaçmayan, ana-babaya isyan eden geçemez. Bütün bunlar nefse uymaktan gelir. Nefsine uymasaydı Cenâb-ı Hakk'ın emrine uyacaktı."

•

"Onun için çok dikkat edin. İnce bir hadde var süzülme, kul hakkıyla giden, borçlu giden geçemez. Onun için üzerinizde borç olmasın. Kul hakkı hiç olmasın. Emanete riayet hassas bir nokta, emanete riayet etmeyeceksin de sen geçeceksin, yok öyle!"

Aklınızdan geçmesin. Emanet. Ve çok dikkat edin, birisinin kuruşu size geçmesin. İnan ki o kuruşu sonra boynunuza asarlar."

Borçlu Olarak Vefat Eden, Kabirde Mahpustur:

"Onun için kul hakkı üzerinizdeyken ahirete iyi göçeceğinizi sanmayın. Katiyetle bunu bilin. Burası emanet. Değil emanet, borçlu bir kimse dahi borcunu vermemiş, Cennet-i alâ'ya giremez.

Hadis-i şerif'te:

"Borçlu, kabirde mahpustur." buyurulmuştur. (Camiü's-sağir)

Cennetlik olsa da giremez, elleri boynuna bağlanır. Borcu ödeyinceye kadar öyle kalır. Âlemin emaneti üzerinde olacak da sen ahirete göçeceksin, yok öyle!

Hadis-i şerif'te:

"Kimin ruhu şu üç şeyden uzak olarak bedenini terk ederse, ölürse cennete girer; kibir, hainlik, borç." buyuruluyor. (Tirmizî - İbn-i Mâce)"

•

"Ana-babaya, eşine isyan edenin, borcu olanın, emaneti olanın, kul hakkı olanın geçemeyeceğini bilin."

•

"Borçlu olmayın, borçlu ölmeyin! Kul hakkından temizlenmeden gitmeyin."

Menfaat Yolu Değil, Allah Yolu:

"Bu yol leke kabul etmez. Vasiyetteki beyanımızı unutmayın:

"Yolun haricine çıkan bizden değildir!"

Kim ki çığır açmaya kalkarsa o yoldan sapmıştır.

Bir insan menfaatine işi çevirdiği zaman manen düşer. Allah yolu, menfaat yolu olmayacak. Bizim çok ciddi disiplinimiz vardır. Şeytan sizi aldatmasın, sonra sizi kimse kurtaramaz. Herkesin korkması lâzım. Dikkat edin bu yol Allah yoludur; öne geçmeyin, helâkınıza vesiledir.

Mümin lâiftir, konuştuğunuz yerden hemen kalkın. Taş gibi, leş gibi olmayın. Beşeriyete hizmet edin, fakat yük olmayın. Mümin odur ki; geceleri Hakk'ın beğendiği işi yapar, gündüzleri halkın beğendiği işi yapar.

Dikkat edin, menfaat yılan gibidir zehirlenirsiniz, farkına varamazsınız.

Kalp kırmayalım. Borçlu olmayalım. Hakka geçmeyelim. Siyah bayraklıların içine dahil olalım. Sizdeki olan hakikati Allah-u Teâlâ kimseye vermemiş. Bu hakikatleri görüyorsunuz da "Ahmet ne diyor?" "Mehmet ne diyor?" ona kulak veriyorsunuz. İnanın bu kitaplar şeyhleri irşad eder. Kitaplar müride ait değil zaten."

Gençliğin Kıymeti Bilinmeli:

"Gençsiniz, gayret edin. İhtiyarlıkta her ne kadar gayret edilirse de güç oluyor. Cenâb-ı Hakk gayretine göre insanın nurunu artırıyor, hidayetini çoğaltıyor, rızâsına mucip işleri önüne çıkarıyor.

Hakikaten gençliğin kıymetini bilmeli, eldeki fırsatı, dildeki ruhsatı kaçırmamalı.

Boşa harcadığımız zamanlara çok nedamet edeceğiz. Zaten nedamet etmeyecek hiç fert yok. Fakat az nedamet etmek için çok gayret lâzımdır."

Her Emrine İncelikle Riâyet Etmek:

"Takdir karşısında kula düşen nedir efendim?" diye soran bir misafire şöyle buyurdular:

"Kula düşen her emrine incelikle dikkat ve nehyinden içtinap. Kula başka hiçbir şey düşmez. Çünkü kul ötesini göremiyor. Hazret-i Allah ona bir çizgi çizmiştir. Kul o istikametten giderse; onun nurunu artırır, hidayetini çoğaltır, yollarını açar, tasarrufuna alarak bizzat kendisi yürütür."

•

"Hazret-i Allah'ın sevgisini kazanabilmek için her emrine incelikle riâyet edilmelidir.

Hepimiz arzu peşindeyiz, zevk, tad peşindeyiz. Bunlardan geçip Sâhib-i hakiki tercih edilmedikçe, sevgi iddiâsında bulunmak yersizdir."

•

"Nefis hep icraatını yapacak, o hep icraat peşinde. Allah'ım muhafaza buyursun. Zikrullahı hiç bırakmamak gerekiyor. Zikrullah silâhtir. Bir gün gelir zikrullahın nuru, onun kalkanını deler ve tevhid tohumunu içeriye düşürür. İman ağacı içeride filiz verir. Büyüdükçe, dalları bütün vücuda yayılmaya başlar. O suretle imanlı bir vücut meydana gelir."

•

"İnsan çok şeylerle imtihan edilir, azim ve imanı nispetinde Hazret-i Allah ayaklarını hakikatte sabit kılar. Gevşeklik nispetinde tâviz verilir, ayakları kayar."

•

"Bir insan nefisini öldürmedikçe, ruhen yükselemez. Dünya bir puttur, ona tapmaktan; nefsin arzuları birer puttur, onlara tapmaktan kendisini alamaz. Dinin hakikatine, imanın kemâliyetine de varamaz. Şu halde ölmeden evvel ölmek, yani nefsi öldürmek lâzım ki, ruh dirilsin."

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

EVLIYÂ-İ KİRAM -Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN "HÂTEMÜ'L-EVLIYÂ" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI (193)

Ahmed el-Kırîmî -kuddise sırruh- (1)

Kasım 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 34-35

HAYATI ve ESERLERİ

On beşinci asrın meşhur âlim ve velilerinden olan Abdullah el-Kırîmî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin babasının adı Abdullah'tır. Kırım'da dünyaya gelmiş olup, hangi tarihte doğduğu bilinmemektedir.

Zâhirî ilim tahsilini ve medrese eğitimini Kırım'da, Hâfızüddîn Muhammed Bezzâzî ve Mevlânâ Şerefeddîn Kırîmî gibi zâtların eliyle tamamladıktan sonra Sultan II. Murad zamanında Osmanlı topraklarına gelip yerleşti. Sultan Murad kendisini büyük bir saygı ve hürmetle karşılayıp, Merzifon'da bulunan bir medreseye müderris olarak tâyin etti. Fethi müteâkip İstanbul'a gelen Hazret, Fâtih'ten büyük bir ilgi ve taltif görek önce Edirne, sonra 879/1474'ten vefâtına kadar İstanbul medreselerinde tedris vazifesine devam etti.

Zâhirî ilimler alanında büyük bir istidâda sahip olan Ahmed el-Kırîmî -kuddise sirruh- Hazretleri, çeşitli ilim dallarında çok sayıda eser telif etmiş olup, Abdullah el-Beyzâvî'nin *Tefsîr*'ine *Misbâhu't-Tadîl* adıyla bir hâşiyeye ve *Akâ'id-i Neseîyye* adlı eserle Sadeddîn Taftazânî'nin *Mutavvel*'i üzerine ayrı ayrı hâşiyeler yazmıştır. Ayrıca *Hâşiyetü alet-Telvîh*, *Şerh-i Miftâhü'l-Gayb*, *Hâşiyetü alâ Lübbü'l-Lübâb* ve *Gülzâr-ı Demsâz der Şerh-i Gülşen-i Râz*; onun Tefsîr, Hadis ve Tasavvuf alanında telif ettiği, önde gelen meşhur eserleri arasındadır.

"HÂTEMÜ'L-VELÂYE" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI

Osmanlı âlim ve mutasavvıfları arasında müstesnâ bir yere sahip olan Ahmed el-Kırîmî -kuddise sirruh- Hazretleri, Şeyh Mahmud Şebüsterî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin manzum *Gülşen-i Râz*'i üzerine yazdığı *Gülzâr-ı Demsâz der Şerh-i Gülşen-i Râz* adlı eserinde, Hâtemü'n-nübüvve ve Hâtemü'l-velâye makamlarının mâhiyet ve keyfiyeti hakkında mühim sırlara yer vermiştir.

Velâyet ve Nübüvvet Dâiresinde Hâtemü'n-Nübüvve ile Hatemü'l-Velâye'nin Birleştiği Nokta:

Kendisinden önceki velilerden Fahrüddîn Irâkî ve Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arabî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin Hâtemü'l-velâye hakkındaki ifşaatlarına vâkif olan Ahmed el-Kırîmî -kuddise sirruh- Hazretleri, *Gülzâr-ı Demsâz der Şerh-i Gülşen-i Râz* adlı eserinin "**Nebî ile Velî arasındaki farkı beyan eden kâide**" adlı bölümünde, "**Nübüvvet**" ile "**Velâyet**"i zâhir ve bâtını temsil eden iki daireye benzeterek, ilk dairenin Hâtemü'l-enbiyâ olan Muhammed Aleyhisselâm, ikinci dairenin ise onun has velâyetine varis olan Hâtemü'l-evliyâ tarafından tamamlanacağını haber vermiştir:

"Nübüvvet Âdem'in gelişiyle zâhir oldu, Hâtem'in vücûdu (varlığı) ile kemâlini buldu... Yâni peygamberlik dairesinin zuhûrunun bidâyeti (başlangıcı) Âdem'le -salât ü selâm ona ve bizim Peygamber'imizin üzerine olsun- meydana geldi. Gerçi Nübüvvet'in başlangıcı mânâ yönüyle Hakikat-i Muhammediyye -sallallahu aleyhi ve sellem-dir.

Nitekim buyurulmuştur:

'Âdem henüz su ile toprak arasında iken ben peygamberdim.' (Ahmed bin Hanbel)

Şeyh [Fahrü'd-dîn] Irâkî ise şöyle buyurdu:

'Biz Âdemoğulları olarak sûret bulduk; Onun mertebesi ise, onların hâlinin rütbesine göredir.'

O Ebû'l-beşer'dir, Ebû'l-enbiyâ'dır; yâni hem insanoğlunun, hem de peygamberlerin babasıdır. Sûret âleminin ilk peygamberliği onunla gerçekleşti. Devirler içinde Hakk Sübhânehû ve Teâlâ'nın Tevhîd'ine ilk o dâvet etti. Enbiyâ ismiyle ilk onun vücûdu ve varlığı isimlendirildi.

Dairenin nihâyete ve Nübüvvet'in kemâl bulup tamama ermesi ise O Seyyid-i Enbiyâ (Peygamberlerin Efendisi), Mirâc sâhibi, 'İki yay kadar yâhut daha da yakın' olan Muhammed Mustafâ ve Resûl-i Müctebâ -salâvâtullâhi ve aleyhim ecmaîn- ile oldu; Nübüvvet (peygamberlik)te 'Âhir' (Son) lâfzı, 'Evvel' (ilk) lâfzı ile birbirine mutâbık olup yegâne oldu.

Nitekim:

'Benden sonra peygamber yoktur.' buyurdu.

Velâyet dairelerinin ilk zuhuru Âdem Aleyhisselâm'la meydana geldi ve nihayete kadar bâkî kaldı, kıyamet gününe dek yürürlükte bırakıldı. O dairenin nihayete ermesi ise Hâtem-i evliyâ ile gerçekleşecektir.

Şu hâle göre malûm oldu ki, Velâyet dairesi Nübüvvet dairesinden daha büyük ve daha geniştir. Zira nübüvvet dairesi Enbiyâ Aleyhimüsselâm'ın Seyyid'i ile nihâyet bulmuştur; velâyet dairesi ise, Fütûhât'ın yüz altmış altıncı bâbında Hâtemü'l-evliyâ hakkında muhtelif beyanlarda bulunan; Şeyh-i kâmil-i mükemmel, Kutbu'l-muhakkıkîn, Şeyh Muhyî'l-milleti ve'd-dîn -kuddise sirruh- Hazretleri'nin ibarelerine göre âhir zamandaki Hâtem-i evliyâ ile son bulacaktır." (Gülzâr-ı Demsâz der Şerh-i Gülşen-i Râz, Süleymâniye Ktp. Ayasofya, nr.: 1913, beyit: 369-374.)

Velâyet-i Hâssa-i Muhammediyye'yi Hatmedecek Olan Zâtın Alâmetleri:

Ahmed el-Kırîmî -kuddise sirruh- Hazretleri Gülzâr-ı Demsâz der Şerh-i Gülşen-i Râz'ın daha sonraki satırlarında; **"Velâyet-i hâssa-i Muhammediyye"**yi Hatm edecek olan zâtın bu velâyete kâmil varis olacak biri olduğuna işaret ederek, Muhyiddîn İbnü'l-Arabî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin onun üstün vasıflarını beyan eden bir şiirine yer vermiştir:

"Tüm devirleri cem etmiş olan 'Hatm' bambaşka bir şahıstır ki; Velâyet-i hâssa-i Muhammediyye'yi der-dest hatm etmiş olan odur. Velâyet-i hâssa-i Muhammediyye'den sirâyet edenlerin tümünü şâmil olup, hepsini kendisinde toplayan kâmil ve mükemmel biridir. Şeyh-i muhakkık, Muhyî'l-milleti ve'd-dîn -

kuddise sırruh- müşâhede ettiği sayısız çokluktaki bazı hâlleri kelimelere döküp, cümlesini esaslı ifâdelere büründürerek şöyle demiştir:

'Bir vakit Hakk'ın bana gelişi müyesser oldu

Ayın başında Hitâm olacak iş kurulmuştu

Nitekim kişiye: 'Vaktinde hâzır ol!' denildi

'Âlemü'l-emr işi Mele-i A'lâ elindeydi

Göstereceğim alâmete dikkatle bak şimdi

Nazar kıl ki hangi mevzi de onu Hatm etmişti?

Muhammed ilmine vâris olduğu şüphesizdir

Veliyyü'l-Habîr'in benden sakladığı kişidir

Muhammed velîlerini Hatm eyleyen rehberdir

Huzurdaki sayılı seçkinleri Hatm edendir.'...' (Gülzâr-ı Demsâz der Şerh-i Gülşen-i Râz, Süleymâniye Ktp. Ayasofya, nr.: 1913, beyit: 369-374.)

عاتق کل کلماته الا برسول تابع له علم غده ختم الملک و ختم الولا
 بعد ازین در بابا جادی و ثمانون و ثمانون نیز فرموده و ما قاله الولا
 بعد الطامرة فیدخله حکم حسیه عیسی و غیره کالیس کفر
 عیسی و ان کان خما فهو محتوم حکمت ختم هذا الکلام المحمدی
 با آ که واقع است که مهدی بعد ختم اولیا است در ولایت علی
 و ختم ختم ولایت عاتق و ختم دوح مرد و جامع است و سخن
 رکعت است ان کامل و مکمل است که جمع کلی دارد مثل
 که است شرح محقق علی الملک و الدین قدس سره بسیار جا دارد
 در بعضی مشاهد فرموده است از ان جمله است این است
 لیسنا بشیرا بانی خاتم الامری غره السمر
 فی الوقت حاضر من اللذی الاطی و سن عالم الام
 فان علامتی علی حتم فی موضع التفریق
 علم محمد و عالی فی السمرنی و فی الجبر فرموده است
 یسیر محمد عنام اخصاص فی التعداد الکفر
 است که ولایت حدیث هزار کلام المحمدی بیخس من بلاد
 سانه عرفیه اکتی و اعطانی علامته و لا اسمیه و منزهه من رسول
 اعلم و ازین کلمات و اشارت که خاتم ولایت خاصه محمد صبر
 عالی الیا انجا اضا کرد و دلیل بر او ما سانه است و این است که در
 الله اکبر و الکبر ردانی و النور بدری و الضیاء و کانی
 خفا کلک الکبیر امانی و الیاری عینی و اکیان نهادنی
 و از اوردت ترمذی در ترمذی - بصیرت کل کلک فی حراسیه
 - اعدا خلیفه کمون در ترمذی - و قولش ظهور کل او باشد حکام نسبت
 که سید انجا است و ظهور کل او یا کاتم ولایت باشد زیرا

که شامل جمیع کلمات است که در انبیا و اولیا ظاهر شد - است حکام مات و سخن شود حکام
 حضرت شیخ عراقی فرموده - از عرض ما برش هم فرغ بوده در نور آفتاب ضمیر منورم
 و سید ان معنی است است در عقب او فرمود وجود اولیا او را جو عهدند معنی وجود
 اولیا نسبت حکام نبوت و ولایت جو عضو است از مجموع انی صدق سوت و ولایت
 و وجود خاتم نبوت و ولایت که از ان سید انجا است که کل و مجموع است باعتبار
 نسبت جو وجود انبیا و اولیا و جامع جمیع سوات و ولایت است اولیا و انجا که
 عراقی قدس سره فرمود ارواح قدس حسیه نبودار منیم و اشراج انس حسیه که دار یکم
 و قوله جواد از خواجه نامه نسبت نام البت اشارت که مردی علی امرنی نصیب از حضرت
 خواجه عالم صلیم رسیده است و بهی از او که فدا از حضرت ان که تراج لولاکی بر سر او نهادند
 و از و رحمت عام بر عالم و عالمیان رسیده است چنانکه حق سبحانه فرمود و ما رسلا کل
 للعالمین رحمت رحمانی که رحمت انجا است و رحمت انسانی که فصل کلمات بهی از خاندان
 او کشند است چنانکه حضرت خواجه عطاء قدس سره فرمود - محمد صادق السؤل الایمنی
 جهان رارحه للعالمینی - محمد کافرینش بر انان است - سرافرازی که تاج کسان
 محمد بهترین مرد و عالم - نظام دین و دنیا فر آدم - بعنصر که مرد در ج نبوت
 منغنی اختر بربح فوت - و قوم آموز سر لاری - جهان افروز اقلیم عالی -
 منی چون انسان کامل و مکمل از حضرت خواجه صلیم نسبت است و ان نیز محبت کلی
 بواسطه ان حضرت منظر تمام و آینه کلی شد بحال حضرت احدیت و لکنه یکا یکی و وجد
 سیو می رسیده و از و بواسطه ان حضرت رحمت عام بظهور آمد چنانکه از حضرت خواجه
 شد پس ان انسان بزرگ در مرتبه میبوی حاصل کند و مقدر ای جمله عالم شود و خلیفه حق کرد
 و این چنین انسان کامل از نسل آدم و اراسان هر عالم است و در مصف عام و در تمام او مجید
 سید الکوین صلیم جمله عالم رسد قولش میسئل در دنیای حال و جو و مجاز از اصحاب کمال و سید
 چون از اسرار شریف جدا شد - نه اسبج و طلوع و استخواند - ذکر باره زرد و جوخ دوار
 زوال و عنصر منسوب شد بدیوار بود ترمذی فرسید عظیم - که از موسی بدید و که ز آدم

Ahmed el-Kırımı -kuddise sırruh- Hazretleri'nin Gülzâr-ı Demsâz der Şerh-i Gülşen-i Râz'da, Velâyet-i Muhammediyye'yi Hatm edecek olan zâtin vasıflarına ve Şeyhü'l-Ekber -kuddise sırruh- Hazretleri'nin onun hakkındaki şiirine yer verdiği satırlar.

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (126)

DÂVUD BİN MAHMUD EL-KAYSERÎ -Kuddise Sırruh- (6)

Kasım 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 36-37

Hâtemü'l-Rusul'ün Velâyeti'nin Kâmil Mazharı:

Dâvud el-Kayserî -kuddise sırruh- Hazretleri Hâtemü'l-evliyâ'ya nispet edilen "**Hasene**"nin, Hâtemü'l-enbiyâ Aleyhisselâm'a vaadedilen "**Makâm-ı Mahmûd**"dan ve "**Vesîle**"den ibâret olduğunu ifşâ ederek şöyle buyurmuştur:

"Velâyet'in Hâtem'i, Hâtemü'r-rusul'ün hasenâtıyla ilgili derecelerden bir derecenin sûreti ve onun mazharlarından bir mazhardır. Bu hasene ise, 'Vesîle' diye isimlendirilen cennet mertebelerinin en yükseği ve Peygamber Aleyhisselâm'a vaadedilen 'Makâm-ı Mahmûd'dur." ("I-Matlâ'u Husûsi'l-Kilem fî Meânî Fusûsu'l-Hikem" Şehid Ali Paşa, nr.: 1242; 30^b vr.)

Bütün bu lütuflar hep ezelde konulan iki kandil sebebiyledir.

Allah-u Teâlâ ezelden öyle yaptığı için ebedî de öyle olacak demek istiyor. Bu bir mahlûkun idrakinin haricindedir.

Nitekim Abdülkerim-i Cîlî -kuddise sırruh- Hazretleri "**El-İnsanü'l-kâmil**" isimli eserinde Hâtemü'l-evliya'nın makâmının, Resulullah Aleyhisselâm'a ihsan buyurulan Makâm-ı mahmud'dan başka bir şey olmadığını ve bu makama ondan başka hiçbir velinin erişemeyeceğini ifâde ederek şöyle buyuruyorlar:

"Her kim bu yakınlık makâmına vâsıl olursa, o kimse Hâtemü'l-evliya olup, hitam (hatemiyet) makâmında Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-in vârisidir. Çünkü bu yakınlık makamı, 'Makâm-ı Mahmud' ve 'Vesîle makamı'dır. Oraya kadar vâsıl olan velinin vardığı yer, kimsenin erişemeyeceği bir makamdır." (El-İnsanü'l-kâmil, sh. 455. çeviren: A. Mecdi Tolun)

İşte ispatı bu!

Bu zât-ı muhterem en ince sırlardan bahsetmiş; gerçek vuslattan, Hakk'a yakınlığın, Resulullah Aleyhisselâm'a ihsan ettiğini ihsan etmekle mümkün olacağını, yani ona ne bildirirse ona da onu bildirmekle mümkün olacağını ifşâ etmiştir.

"Kimsenin erişemeyeceği bir makam." buyuruyor.

Hâtem-i veli'ye ezelden neler ihsan edeceğini Allah-u Teâlâ ona duyurmuş.

Şeyh Sadreddin Konevî -kuddise sırruh- Hazretleri de; **"O kul gibi cem edici kimse yoktur ve kendisinden sonra hiç kimse onun vâris olduğu şeyi elde edemeyecektir."** buyurarak, ona verdiği ilmi bir daha da kimseye vermeyeceğini ifşâ etmektedir. Ona vereceğini başkasına verecek değil. Halkı Hakk'a dâvet edecek onun gibisi olmayacak. Onunla bitiyor. Yani Allah-u Teâlâ ona öyle bir tecellî etmiştir ki; artık bundan sonra o tecelliyâtı kimseye vermeyecek, Tecelliyât-ı ilâhî onda sona erecek.

•

Dâvud el-Kayserî -kuddise sırruh- Hazretleri Hâtemü'l-velâye'nin ilâhî isimler hususunda herhangi bir istimdâda muhtaç olmadığını, onun mânevî kemâlâtını tümüyle Allah'tan aldığını beyan buyurmaktadır:

"İlâhî vergilerin kendisine tertip edildiği ilâhî isimler, nebilerin ve velilerin dem'inin evlâtlarından bir oğul olan Şit Aleyhisselâm'a tahsis edilmiştir. Ancak, Hâtemü'l-velâye bundan müstesnâdır; zira o, kemâlâttan yana zuhur eden şeylerin tümünü Allah'tan alır." ("el-Matlâ'u Husûsi'l-Kilem fî Meânî Fusûsu'l-Hikem", Şehid Ali Paşa, nr.: 1242; 34^a vr.)

Allah-u Teâlâ bu zevât-ı kiram'a neler duyurmuş, neler bildirmiş! Onları çok büyük sırlara vâkıf ettirmiş, olmuş ve olacıklara mazhar etmiş.

Kemâlâttan yana zuhur eden şeylerin tümünü Allah-u Teâlâ'dan almasının mânâsı; ona O karışır, ona başka kimse karışamaz. Ona Allah-u Teâlâ veriyor, başkasına muhtaç değil.

Nitekim Mahmud Şebüsterî -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle buyurmaktadır:

"Veliliğin tam zuhuru da 'Velilerin sonuncusu' ile olacak. İki âlem de onunla tamamlanacak, onunla kemâl bulacak. Bütün velilerin varlıkları, son velinin âzâsına benzer. O küldür, öbürleri cüz. Onun 'Peygamberlerin sonuncusu'yla tam bir münâsebeti vardır. Bu yüzden umumî rahmet de onunla zuhur eder. İki âlem de ona uyar, Âdemoğulları içinde Allah'ın halifesi odur." (Gülşen-i Râz)

O da bir **"Sirâc-ı münir"**dir. Dünyaya değil âlemlere şâmildir. Maskede hüküm yok, hüküm Hazret-i Allah'ındır.

•

Seyyid Abdülkâdir Geylânî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin selis bir beyanını arz edeceğiz.

"Sırru'l-Esrâr" isimli eserinin 8. kısmında **"Zikrin şartları"**nı izah ederken şöyle buyurmaktadır:

"Mârifet üzerine şu Hadis-i şerif'i anlatmak yerinde olur:

'İlim tahsili içinde iken ölen kimseye, Allah kabrinde iki melek memur eder. Onlar tâ kıyamet gününe kadar mârifet ilmini öğretirler. O kimse kabrinden kalkarken âlim ârif olarak kalkar.'

Burada iki melekten maksat, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in rûhâniyeti ile velâyet nûrâniyetidir. Çünkü melek mârifet âlemine giremez.

Bu hususta bir Hadis-i şerif yine zikredelim:

'Birçok kimseler ölürken câhil ölür, amma kabrinden âlim ve ârif olarak kalkar. Birçok kimseler de âlim olarak ölür amma, kabrinden câhil ve müflis olarak kalkar.'

Bu durumu şu Âyet-i kerime bize daha iyi anlatır:

'Siz bütün zevklerinizi, lezzetlerinizi, sizin için güzel olan her şeyinizi dünya hayatınızda yaşayıp bitirdiniz. Artık bugün yeryüzünde haksız yere büyüklük taslamanız ve yoldan çıkmanızın karşılığında alçaltıcı bir azapla cezalandırılacaksınız.' (Ahkâf: 20)

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz yukarıdaki mânâyı bir Hadis-i şerif ile şöyle anlatır:

'Ameller niyete bağlıdır. Müminin niyeti amelinden hayırlıdır. Fâsıkın niyeti amelinden şerlidir.'

Niyet amelin binasıdır. Bunu da Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle anlatır:

'İyi işin, iyi bir şey üzerine yapılması iyi olur. Kötü şeyin kötü şey üzerine yapılması fesat olur.'

Yeri gelmişken bir Âyet-i kerime daha anlatalım:

'Kim ahiret ekimini dilerse, onun ekimini artırırız. Kim de sadece dünya ekimini isterse, ona da yalnız bundan veririz. Ahirette ise onun hiçbir nasibi yoktur.' (Şûrâ: 20)

Gerekli olan telkin ehlini bulup uhrevî hayatını kazandıracak kalbi ondan almaktır. Bunu vakit kaybetmeden dünyada iken yapmalıdır. Çünkü dünya ahiretin ekim yeridir. Burada ekim yapamayan öbür âlemde bir şey toplayamaz.

Burada ekim yerinden murad, âfâkî ve enfüsî varlık olarak anlatılabilir. ("Sırrü'l-Esrâr" s. 64,65 trc. Abdülkadir Akççek)

Münâfiğın niyetinin amelinden şerli olması, niyetinin bozuk olmasından dolayıdır. Amelini işleyebildiği kadar işler, fakat niyeti bozuktur, her niyeti icraata tatbik edemez. Niyete riyâ girmez, amele girer.

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

İbtilâ ve İmtihan (4)

Kasım 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 38-39

PEYGAMBERLERİN İMTİHANI (3)

İfk Hadisesi:

Beni Mustalık seferinden dönüşte Medine'ye yakın bir yerde mola verilmişti. Gecenin bir kısmı orada geçirildi, daha sonra yola devam edildi.

Bu arada Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz def-i hacet için kafileden dışarı çıkıp biraz uzaklaşmıştı. Geri geldiğinde Yemen'in göz boncuğundan dizilmiş gerdanlığının koptuğunu ve düştüğünü farketti. Aramaya çıktığı sırada onun hevdeçte olduğu düşünülerek orduya hareket emri verilmişti. Konak yerine geri dönünce orada kimseyi bulamadı. Nasıl olsa aramak için dönerler diye düşünerek orada bekledi ve uyuyakaldı.

Safvan bin Muattal -radiyallahu anh- isminde bir zât ordunun ardından gelir, yolda bir şey düşmüşse onu alır sahibine iâde ederdi. Sabaha karşı konak yerine geldi. Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz'i görür görmez tanıdı ve:

"İnnâ lillâhi ve innâ ileyhî râciûn." dedi.

Başka bir şey söylemedi. Devesini çöktürdü. Bu ses üzerine uyanan Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz elbisesi ile yüzünü örttü, deveye bindi. Hızla oradan uzaklaştılar ve bir yerde konakladıkları bir sırada öğle sicağında kabileye yetiştiler.

Durumu öğrenen münâfıkların reisi Abdullah bin Ubeyy: *"Demek Peygamberinizin âilesi bir adamla gecelemiştir."* diyerek yaygara koparmaya başladı.

Allah-u Teâlâ onları bu hadise ile büyük bir imtihana tabi tuttu. Bazı müslümanlar münâfıkların çirkin iftiralarına âlet oldular. Bazıları ise hemen kendilerine geldiler, kalplerine danıştılar, bu haberin apaçık bir iftira olduğuna daha ilk anda karar verdiler.

Meselâ Ebu Eyyûb Ensârî -radiyallahu anh- Hazretleri ile hanımının ilk andaki tutumları ne kadar arza şâyandır:

Eve geldi ve hanımına:

"Halkın Âişe -radiyallahu anhâ- hakkında söylediklerini duyuyor musun?" buyurdu.

O da: "Evet, fakat bu yalandır." dedi ve akabinde:

"Sen Safvan'ın yerinde olsaydın Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in mahremiyetine sû-i zanda bulunur muydun?" diye sordu.

Ebu Eyyûb -radiyallahu anh- Hazretleri "Hayır!" cevabını verince hanımı şu sözü söyledi.

"Ben Âişe -radiyallahu anhâ-nın yerinde olsaydım, vallahi Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-e hiyanet etmezdim. Âişe -radiyallahu anhâ- benden hayırlı, Safvan -radiyallahu anh- ise senden hayırlıdır."

Resulullah Aleyhisselâm ve Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz'in ebeveyni dedikodular sebebiyle çok üzüldüler.

Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz dönüşte bir ay kadar hastalandığı için hadiseden haberi yoktu. Yirmi gün sonra tesadüfen haberi oldu, üzüntüsünden günlerce ağlayıp ıstırap çekti. Ne gözünün yaşı diniyordu, ne de gözüne uyku giriyordu. Bu ibtilâ ile ilgili olarak der ki:

"Yemin olsun ki ben o zaman suçsuz olduğumu biliyordum ve Allah'ın benim suçsuzluğumu teyit edeceğine inanıyordum. Fakat kesinlikle Allah'ın benim hakkımda bir vahiy indireceğini, bunun (kıyamete kadar) okunacağını hiç aklımdan geçirmezdim. Ben şahsımı ilgilendiren bir iş için Kur'an'da Allah tarafından dile getirilmekten kendimi çok uzak ve aşağı görüyordum. Şu kadar var ki Resulullah Aleyhisselâm'ın bir rüyâ göreceğini ve o rüyâ yoluyla Allah'ın beni isnatlardan uzak tutacağını ümit ediyordum.

Vallahi Resulullah Aleyhisselâm daha oturmuş olduğu yerden kalkmamış ve ev halkından hiç kimse dışarı çıkmamıştı ki ona vahiy geldi. Kendisini vahiy sırasında her zaman gelen hâlet istilâ etti. Vahyin ağırlığı üzerinden kalktığı zaman Resulullah Aleyhisselâm tebessüm içindeydi.

Bana ilk söylediği söz şu oldu:

'Yâ Âişe! Allah'a hamdet. Zira seni yapılan iftiradan uzak kıldı?' Annem de bana:

'Kalk Resulullah Aleyhisselâm'a teşekkür et!' dedi. Ben ise:

'Vallahi hayır! Ona teşekkür etmeyeceğim, sadece Allah'ıma hamdediyorum. Benim suçsuzluğumu Rabb'im vahiy buyurdu.' dedim." (Buhârî - Müslim - Tirmizî)

Allah-u Teâlâ Hazret-i Âîşe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz hakkında indirdiği Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurdu:

"Allah'ın size nimet ve rahmeti bulunmasa ve Allah tevbeleri kabul eden ve Hakîm olmasaydı suçlunun hemen cezâsını verirdi." (Nûr: 10)

"O uydurma haberi getirip ortaya atanlar, içinizden belirli bir zümredir. Siz, onu sizin için bir şer sanmayın. Bilakis o, sizin için hayırdır. Onlardan her kişiye, kazandığı günah(ın cezası) vardır. Onlardan o yalanın en büyüğüne elebaşılık yapana da büyük bir azap vardır." (Nûr: 11)

"Onu işittiğiniz vakit erkek ve kadın müminlerin kendiliklerinden hüsn-ü zanda bulunup: 'Bu apaçık bir iftiradır.' demeleri lâzım değil miydi?" (Nûr: 12)

"Buna karşılık dört şahit getirmeleri gerekmez miydi? Madem ki onlar bu şahitleri getiremediler, öyle ise onlar Allah katında yalancıların tâ kendileridir." (Nûr: 13)

"Eğer dünya ve ahirette size lütuf ve merhameti olmasaydı, içine daldığınız bu yaygaradan dolayı büyük bir azaba uğradınız." (Nûr: 14)

"O zaman siz o iftirayı dillerinize dolamıştınız, bilmediğiniz şeyleri ağızlarınıza alıyordunuz. Mühim bir şey değil sanıyordunuz, amma Allah katında önemi çok büyüktü." (Nûr: 15)

"Onu duyduğunuz zaman: 'Bunu söylemek bize yakışmaz. Hâşâ bu büyük bir iftiradır.' demeniz gerekmez miydi?" (Nûr: 16)

"Eğer siz mümin kimseler iseniz, böyle bir şeye bir daha dönmemeniz için Allah size öğüt veriyor." (Nûr: 17)

"Ve işte size âyetlerini açık açık bildiriyor. Allah her şeyi hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Nûr: 18)

"Müminler arasında hayâsızlığın yayılmasını arzu edenlere, işte onlara dünya ve ahirette can yakıcı azap vardır. Allah bilir siz ise bilmezsiniz." (Nûr: 19)

"Allah'ın size lütuf ve merhameti bulunmasaydı, Allah şefkatli ve merhametli olmasaydı hemen cezânızı verirdi." (Nûr: 20)

Bu Âyet-i kerime'lerin nüzûlünden sonra hakikat ortaya çıktı ve münâfıklara uyup iftirayı tasrih edenlere de hadd-i şer'i tatbik edildi. İftirayı dilleriyle yaymakta en ileri giden Mıstah bin Üsâse -radiyallahu anh-, Hassan bin Sâbit -radiyallahu anh- ve Hamne bint-i Cahş -radiyallahu anhâ-ya seksener kamçı vuruldu. Vurulan bu haddler iftiracıların dünyadaki cezaları idi.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- fakirliği ve akrabalığından dolayı Mıstah bin Üsâse - radiyallahu anh-e yardım ederdi. Hakkında Şer'î ceza tatbik edildikten sonra ona hiçbir Şekilde yardım etmemeye yemin etti.

Bunun üzerine Allah-u Teâlâ indirdiği Âyet-i kerime'sinde Şöyle buyurdu:

"İçinizden fazilet ve servet sahibi olanlar akrabalarına, yoksullara, Allah yolunda hicret edenlere bir Şey vermemeye yemin etmesinler. Kusurlarını affetsinler, aldırmasınlar. Allah'ın sizi bağışlamasını arzulamaz mısınız?"

Allah çok bağışlayıcı, çok merhamet edicidir." (Nûr: 22)

Bu ilâhî beyanı duyan Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-: **"Vallahi ben, Allah'ın beni bağışlamasını elbette isterim!"** dedi ve Mıstah -radiyallahu anh-e daha önce yapmakta olduğu yardımı tekrar devam ettirdi.

"Vallahi bu yardımı artık ondan hiçbir zaman kesmem!" buyurdu. (Buhârî - Müslim)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İSLÂM İLMİHALİ

HACC (23)

Kasım 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 40

HACC HAKKINDA BİR TATBİKAT (7)

6. Mekke-i Mükەرreme'ye Geliş (2)

- Mekke-i Mükەرreme'ye girerken de Şu duâ okunur:

"Allah'ım! Bu mübarek belde senin beldendir. Şu beyt senin evindir. Emrine uyararak, takdirine râzı olarak, fermanına boyun eğerek, rahmetini talep etmek ve taatına yönelmek için geldim.

Azabından korkup sana sığınan kişinin isteği gibi, beni affınla mağfiretinle karşılamayı, rahmetinle günahlarımdan vazgeçivermeni ve beni cennetine koymayı senden niyaz ediyorum.

Allah'ım! Sen öyle bir Allah'sın ki, kendisinden başka ilâh bulunmayan, Rahman ve Rahim olan Allah'sın! Senden duâlarımıza icabet etmeni, hayırlı arzularımızı gerçekleştirmeni, yaratıklarından kendilerini bizden müstağni kıldığı kimselere bizi muhtaç etmemeni ve Efendimiz Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-in dünya ve âhirette şerefini, makam ve mertebesini yüceltmeni niyaz ediyoruz."

Bu mübarek nûr beldesine Beytullah'a müteveccih ve ona ta'zim ifadesi ile Mualla kapısından gündüz girmelidir. Müstehap olan gusül abdesti almaktır veya abdest alınır. İlk iş Kâbe-i muazzama'ya gitmek olmalıdır.

Beytullah'ın heybetini mânevî yüceliğini göz önünde bulundurarak ve Azamet-i İlâhi'yi tefekkür ederek, yaşlı gözlerle Tekbir, Tehlil ve Salâvat getirerek "**Babüsselam**"dan içeri girilir. Telbiye kesilir.

- Mescid-i Haram kapısından ayağını atarken şu duâ okunur:

"Allah'ın ismiyle O'nunla giriyorum. Allah yolu ve Resulullah Aleyhisselâm'ın milleti üzerinde bulunuyorum."

7. Kâbe-i Muazzama'yı Görünce Üç Defa Tekbir ve Tehlil Getirip Duâ Edilir:

"Allah'ım! Şu Beyt'in şeref, hürmet, azamet ve heybetini, iyiliğini artır.

Ey Rabb'im! Ona hürmet ve ta'zimde bulunan, Hacc ve Umre yaparak onu ziyaret edenlerin de şeref, mertebe ve iyiliğini artır.

Allah'ım! Sen Selâm'sın, esenlik ancak sendendir. Bizi de esenlikle yaşat ve senin esenlik yurdun olan cennete koy. Ey celâl ve ikram sahibi Allah'ım! Sen her şeyden yüce, her şeyden üstünsün."

Beytullah görülünce yapılan duâların kabul olacağı umulduğundan "Allah'ım! Yapacağım duâlarımı kabul buyur!" diye duâ edilebilir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde:

"Kâbe-i Muazzama'ya nazar etmek ibâdettir." buyurmuşlardır. (Camii's-sağır)

•

• Kâbe-i Muazzama ilk görüldüğünde, azameti gönülde hazır bulundurulmalı; ona karşı yapılan hürmet ve tâzimin, sahibine karşı yapılan tâzim olduğunu tefekkür etmelidir. Beytullah'ın şerefi Allah-u Teala'nın zât-ı ulûhiyetine izafe edilmesinden ileri gelmektedir. Muhabbet ve iştiyâkla hem Kâbe-i muazzama'ya hem de onun Rabb'ine şiddetle tâlip olduğunu göstermiş oluyorsun.

Hacc yolculuğundan maksat Kâbe-i muazzama'dır, âhiret yolculuğundan maksat ise onun Sahib'idir.

Allah-u Teâlâ'nın Beyt-i muazzaması'na, gayesi orası değil de başka şey için giden bir kimsenin bu hareketinden daha çirkin ne olabilir? Onun Hazret-i Allah ile ne ilgisi olabilir?

•

Yeri gelmişken bu hususu bir temsil ile arz edelim:

Bir zât Hacc'a gitmek için hazırlığa başlar. Evde sık sık "Beytullah" yani "Allah'ın evi" ismi geçince çocuğunu da bir merak sarar. Allah'ın evi olduğuna göre, demek ki kendisi de evde bulunuyor diye düşünür. "Ben de gideceğim!" diye tutturur. Babası ne kadar olmaz dediyse de ısrarı karşısında götürmeye mecbur kalır. Kâbe-i muazzama'ya gelirler. Çocuk "Allah!" der ve o anda ölür. Babası bu hâl karşısında hayretler içinde kalır. Ona mânen buyrulur ki:

"Sen evime geliyordun, o ise bana geliyordu, gördü, tahammül edemedi, gitti."

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

ASHÂB-I KİRÂM -Radiyahallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

"Ashâbım Yıldızlar Gibidir. Hangisine Uyarsanız Hidayeti Bulmuş Olursunuz."
(Beyhâkî)

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- (39)

KALP ÜZERİNDEKİ PERDELER

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"İçinizde... Görmüyor musunuz?" buyuruyor. (Zâriyat: 21)

Ehl-i Hakk bunun böyle olduğunu hem görür, hem bilir. Onlardan başka kimse bunu görmez.

Kalp üzerinde yedi perde var. Bu perdelerin hepsini kaldıracak ki, Allah-u Teâlâ'yı görmüş olsun.

Bir temsil verelim:

Yedi yorgan ile örtülü bir şey görülmez. Bunlar bir bir kalkacak ki, o örtülen cevher görünmüş, bilinmiş olsun.

Farz-ı muhal ki koca bir kayayı parçalayarak özündeki elması bulup alabilir. Ve fakat bu yedi perdeyi kaldırmak, yedi dağ kaldırmak kadar güçtür. Bu ise ancak Allah-u Teâlâ'nın dünyaya nadir gönderdiği kimselere mahsustur.

Vahdet-i vücudun hakikatini yalnız bunlar bilir. Bilerek ve göre göre Vahdet-i vücud'dan bahseder.

Hazret-i Ali -kerremallahu veche- Efendimiz:

"Görmediğim Allah'a ibadet etmem." buyurmuştur.

O Allah-u Teâlâ'nın bir veli kulu idi. Bu ancak, bu tecelliyata mazhar olan veli kullarına âittir, diğer veli kullarına değil. Ancak dilediğine dilediği kadar tecelli eder.

Lâfçılara gelince, bu onların işi değildir. Onlar hep yalan konuşurlar. Zan ile körü körüne cehâletlerini ortaya koyarlar. Henüz daha kendisinden haberi yok, içini daha temizleyememiş, kalbi bir çöplüğe dönmüş, Hakk'tan gayri her şey var. O ise Hakk'tan bahsediyor. Gerçek iman sahibi hiçbir müslüman bu cesareti gösteremez.

Ehl-i hakikat onları bilir ve bu cesur cahilleri ayıklar.

Allah-u Teâlâ bu hakikatı gören ve bilenleri, Vahdet-i vücud'a âit bütün Âyet-i kerime'lerin tecelliyatlarına ayrı ayrı olmak üzere mazhar etmiştir. Hadis-i kudsi ve Hadis-i şerif'lerin esrarına da vâkif etmiştir.

Zira onlar:

"Allah göklerin ve yerin nûrudur." (Nûr: 35)

Âyet-i kerime'sinin tecelliyatına mazhardırlar. O'ndan başka bir varlık olmadığını görürler.

Bunların hepsi "**O!**" demekle husule gelmiştir. "**Kün feyekün.**"

Zira Sıddık-ı Ekber -radiyallahu anh- Efendimiz:

"Ben Allah'ımı gördüm, başka bir şey görmedim." buyurmuştur.

Bu beyanı, bu Âyet-i kerime'nin tecelliyatına mazhar olmaktan başka bir şey değildir.

Onlar nur bahçesinin gülleridir. Onları Hazret-i Allah yetiştirir ve onlarda tecelli eder. Hakk'ı görürler, ne kendilerini ne de âlemleri görmezler. Gerçek Vahdet-i vücuda erdirdiği bunlardır. İlmi kaynaktan alırlar.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

-Paralel Yahudi Devleti'nin Güdümündeki-

ABD Şansını Zorluyor!

Uğur Kara – Kasım 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 42-45

Bugün geline noktada İsrail ve Amerika'nın "PKK Devleti" planını neticelendirmeye çalıştığını ve Türkiye'nin düşmanlığını göze aldıklarını görüyoruz. Bunların bu alçak planları bilindiği için Türkiye en üst perdeden aleni olarak "Musul'a gireriz!" diyor. "Ne yaptığını biliyorum!" demeye getiriyor.

Suriye'de, Irak'ta, Musul ve Kerkük'te yaşanan gelişmeler, PKK'nın hendek terörü, Türkiye'de yaşanan darbe teşebbüsleri, terör örgütlerinin senkronize saldırıları, PKK'nın Suriye uzantısı PYD'ye verilen Amerikan desteği ve Amerikan Merkez Ordusu'nun (CENTCOM) icraatları ve açıklamaları birlikte değerlendirildiğinde şu yalın gerçek önümüze çıkıyor:

Amerika Türkiye'yi enterne etmek, zayıflatmak, küçültmek, parçalamak ve bölgede büyük bir PKK devleti kurmak istiyor(du).

Bu planın en büyük manivelası ise Fetullah Gülen ve imanlarını İslâm'dan çıkartıp "Küfrü Hoşgörü" dinine, neseplerini Türklükten çıkartıp "Amerikalı"lığa soktuğu, küffara peşkeş çektiği avanesi idi.

Amerika'nın Türkiye'yi hedef alan askerî ve politik siyaseti artık mide bulandırıcı bir şekil almaya başladı.

Amerika'nın bu düşmanca siyasetini gizlemek için taktığı bütün maskeler 15 Temmuz'da sapır sapır döküldüğü, bize karşı planladığı bütün art niyetleri alenen ifşa olduğu halde; hâlâ sinsilikle yol almaya çalışıyorlar. Türkiye'nin milli çıkarlarını, toprak bütünlüğünü gözümüzün içine baka baka çiğnemekten çekinmiyorlar. Bu durum Türkiye'nin ve Türk halkının düşmanlığını üzerlerine çekiyor. Bundan çekinmeleri lâzım. Çünkü celbettikleri bu düşmanlık kendi ürettikleri-yönlendirdikleri, Amerika-İsrail düşmanlığını ideoloji haline getirmiş örgütlerin "Kahrolsun Amerika" diye slogan atmalarına benzemez.

Amerika ve Batı'nın Tespit Edemediği Sosyolojik Gerçek:

Artık ifşa olduğu için Amerika ve Batı'nın hesap edemediği Türk halkının sosyolojik bir özelliğini burada dile getirebiliriz:

Bu milletin ortalama bir ferdi sabırlıdır, fevrî hareket etmez, kolay kolay sokağa çıkmaz. Karışıklıklara pek karışmaz, ailesinin selametini düşünür, çamura bulaşmak istemez. Halbuki yüreğinde büyük bir cesaret ve mücadele duygusu vardır. Bu durağan durumu korktuğu için değildir, ilerisini düşündüğü içindir. Bunu bilmeyenler zanneder ki, bu milletin tepesine binsen de sesi çıkmaz. Ancak bu orta sınıf; büyük bir cesarete, gözü karalığa, fedakârlığa sahiptir. Tehlike kapısına dayandığında, düşman memleketin-vatanın sınırına tecavüze başladığında; tehdit kâr-zarar hesabını aştığında cevherinin derinliklerinde bulunan cengâverliği bütün ihtişamıyla meydana çıkar.

Küffar bu ihtişamı yok etmek için her yerden saldırdı. Dizilerle saldırdı, eğitimle saldırdı, ahlaksızlıkla saldırdı, "Haçlılar işgal etse de olur", "Bunca yıl cihad boşuna yapıldı." zihniyetini pompalayan FETÖ vb. ile saldırdı. (Yeni bir dizi çıkıyor, adı "Vatanım sensin". Bunlar "Vatan" bilincini bozmak içindir. FETÖ'nün "*Haçlıların ülkenizi işgal etmesi çok tehlikeli değildir*" dediği gibi; "*Keşke Yunan galip gelseydi.*" diyen Mısıroğlu diye bir adam çıkıyor, herkese saldırıyor ancak Süleymanlıların avukatlığını yapıyor.)

Aile yapımıza, imanımıza, dinimize, örfümüze, edebimize, vatanımıza, bütün değerlerimize saldırdılar. 300 yıldır saldırıyorlar. 15 Temmuz'da son darbeyi vurmak istediler. Ancak Hazret-i Allah bunlara fırsat vermedi. "*Her şeyi ele geçirdik, artık işi bitirdik.*" dedikleri bir anda karşılarında tarihin tozlu sayfalarından ortaya çıkıp kükreyen bir aslan buldular.

Bu cevheri bizden almayan ve tarih boyu cihad meydanında küffara meydan okumayı nasip eden Hazret-i Allah'a sonsuz şükürlerimizi arz ederiz.

Türkiye'nin Suriye'ye girmesini, "Musul'a gireceğim" demesini ve girmeye azimli olmasını da buradan okumak lâzımdır. Bugüne kadar bu harekâtların yapılamamasının arkasında FETÖ gibi bürokrasiyi işgal eden ihanet şebekelerinin etkisi olduğu kadar, bu milletin ve bu devletin kâr-zarar hesabını denk getirememesinin de etkisi bulunmaktaydı. Halbuki bugün küffar alenen sınırlarımıza kastetmeye çalışıyor; PKK'yı devlet haline getirmeye; Musul'u, Kerkük'ü, Diyarbakır'ı, Urfa'yı, Antep'i, Erzurum'u, Giresun'u, Ordu'yu, Mersin'i, Sivas'ı, Trabzon'u, Rize'yi, Artvin'i...; PKK-Asala-Pontus üçlüsüne peşkeş çekmeye çalışıyor.

Burada artık "Girelim-girmeyelim" in kârı-zararı, hesabı-kitabı kalmadı. İş; "*Nasıl girelim, nereden girelim, ne zaman girelim, kimlerin canına okuyalım?*" ın hesabını-kitabını yapmaya kaldı...

Binaenaleyh "*Türkiye Musul'a girecek mi? Amerika'ya rağmen, CENTCOM'a rağmen girer mi?*" gibi soruların Batı mahfillerinde ve siyonist merkezlerde de cevap bulmuş olması lâzım.

Küffar FETÖ-PKK-PYD-DAEŞ-IŞİD-DHKPC bilumum terör örgütlerini kullanarak Türkiye'nin etrafını çevirme ve Türkiye'yi bu örgütleri kullanarak parçalama planı yapmıştı. Büyük bir duvara tosladı. Ancak ajandasını yürütmeye çalışıyor. Türkiye de kılıcı ile bu ajandayı parçalayıp duruyor.

Peki bu ajandayı yazanlar kim? Amerikan çıkarlarına aykırı, Amerika'ya da bütün dünyaya da zarar veren bu yıkıcı Amerikan politikalarının planlayıcıları kim?

Şunu bilmek lâzım: Bu kararların arkasında Amerikan paralel devleti, küresel paralel çete var. Daha net bir ifade ile; yahudi ve hıristiyan siyonistler var, İsrail var.

Amerikan Paralel Yahudi Devleti:

Amerika'nın iç durumunu dünyada en iyi anlayabilecek bir millet ve devlet varsa o da Türkiye'dir. Zira biz paralel bir çetenin devleti nasıl ele geçirdiğinin ve ne kadar acımasız olabildiklerinin birebir tanıklarıyız. Bu çete Türkiye'de başarılı olamadı ancak neredeyse ülkeyi ele geçirecekti. Fakat Amerika'daki çete, "Amerikan Paralel Yahudi Devleti" FETÖ'nün Türkiye'de yapamadığını Amerika'da yapmış durumda. Orada hiçbir Amerikalı bu sisteme karşı koyamaz. Karşı koymak isteyen işini hukukla, entrika ile, skandalla, daha olmadı suikastle bitirirler. Başkan dahi olsa. Yavru Bush hukukla tehdit edildi yola geldi, Bill Clinton skandalla terbiye edildi. Kennedy suikastle götürüldü.

Bu Amerikalı paralelcilerin büyük bir planı var. Ortadoğu merkezli, küresel, ideolojik, dînî boyutları bulunan; "Küresel Kraliyet" planı. Bu büyük plana engel gördükleri her ülkeyi ve milleti düşman görüyorlar. Devletleri, milletleri, orduları bölüp parçalamak istiyorlar. Dünya harbi, nükleer harp dahil her türlü alçaklığı reva görüyorlar. Bu alçaklıklara "Kaos teorisi" gibi isimler adı altında akademik (!) kılıf da hazırlıyorlar. Zombileştirdikleri Amerikan halkını ve ele geçirdikleri Amerikan devletini bu büyük plana alet ediyorlar. Mümkünse diğer bütün milletleri de zombileştirmeye ve planları için kullanmaya çalışıyorlar.

Bu Amerikan paralelcilerinin en büyük projelerinden birisi FETÖ idi. FETÖ ile bütün dünyada kök saldıkları gibi, İslâm dünyasının merkezini, Türkiye'yi de ele geçirip işi bitireceklerdi. Hiç beklemedikleri bir şey oldu. En büyük projeleri bir gecede ellerinde patladı, bütün hayalleri suya düştü, çok büyük bir darbe aldılar. "*Türkiye'yi ele geçiririz, en kötü ihtimalle kaosa, iç harbe sürüklenir*" diyorlardı. Ancak Türkiye Allah-u Teâlâ'nın lütfu ve desteği ile içindeki ihanet virüslerinden bir anda kurtuldu. Eskisinden daha güçlü ve bağımsız bir şekilde meydana çıktı. Küresel ihanet şebekesinin büyük planının en önemli ayağı çöktü. Bu durum bizim gördüğümüzden çok daha büyük gelişmelere sebep oldu ve olacak. Bu ihanet şebekesi artık kontrolsüz bir şekilde sağa sola saldırabilir,

büyük harpler çıkabilir. Çok uyanık ve tetikte olmamız lazım. Amerikan-NATO silahlarına olan bağımlılığımızdan bir an önce kurtulmamız lâzım.

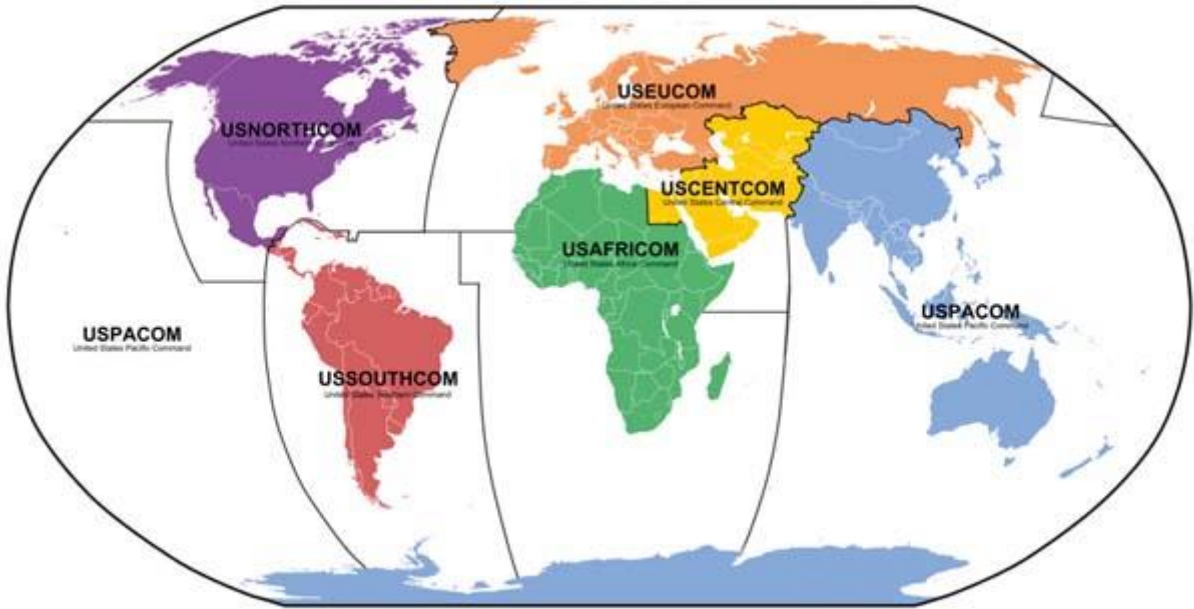
Binaenaleyh Amerikan Paralel Yahudi Devleti'nin "Küresel Kraliyet" planının dinsel bir altyapı ve idelojiye dayandığını bilirsek; ABD'nin fütursuz, Amerika'ya ve bütün dünyaya zarar veren icraatlarının son bulmayacağını söyleyebiliriz. Ve çok daha büyük olaylar yaşayacağımızı, bu uğurda Amerikan halkının oluk oluk kanının akıtılacağını, nihayetinde bu cinnetin Amerika'yı Deccalistan'a dönüştüreceğini tahmin edebiliriz.

CENTCOM (Amerikan Merkez Ordusu):

Bildiğiniz üzere Türk ordusu dört ordudan oluşur: 1 nci, 2 nci, 3 ncü Ordu ve Ege Ordusu. Türkiye'nin coğrafi sınırlarına ve muhtemel tehditlere göre yapılan bu görev ve coğrafya paylaşımında Suriye, Irak, İran sınırları 2. Ordu'nun görev alanına giriyor. Kafkas Cephesi 3. Ordu'nun, Trakya 1. Ordu'nun, Ege ve Akdeniz Ege Ordusu'nun.

Burada isimlendirmeye dikkat çekmek istiyoruz. Sadece Ege ordusu coğrafyadan gelen bir isimlendirmeye sahip. Peki Türkiye'nin "Merkez Ordusu" adı altında bir ordusu olsaydı hangi coğrafyadan sorumlu olurdu, merkezi neresi olurdu? Hemen hepimiz "Ankara" derdik değil mi?

Şimdi bir de Amerikan ordusuna bakalım:

Amerika Muharip Ordularının isimlerini ve sorumluluk alanlarını gösteren harita

NORTHCOM (Kuzey Komutanlığı), SOUTHCOM (Güney Komutanlığı), AFRICOM (Afrika Komutanlığı), EUCOM (Avrupa Komutanlığı), PACOM (Pasifik Komutanlığı) ve CENTCOM (Merkez Komutanlığı)

Şimdi şöyle düşünelim: Bir Amerikalı olsanız; bütün muharip ordularınızı sorumlu olduğu coğrafi alana göre isimlendirirken hangi muharip orduya "Merkez Komutanlığı" adını verirdiniz?

Haritada görüleceği üzere ABD'nin içinde bulunduğu Kuzey Amerika'daki muharip ordunun adı NORTHCOM (Kuzey Komutanlığı) iken ortasında İsrail'in bulunduğu Mısır'dan Pakistan'a kadar olan coğrafi alandan sorumlu muharip ordunun ismi CENTCOM (Merkez Komutanlığı)'dır.

Bunu şuna benzetebiliriz: Bizdeki paralel örgütün elebaşı Fetullah Gülen Rusya'nın uzakdoğusunda bulunan bir Türk yurdu olan Yakutistan'dan bahsederken "*Yakutistan biraz ötede, Alaska'nın ötesinde...*" diye konuşuyor. Bu vb. sözleri bunların gönül ve zihin dünyalarının Amerika merkezli çalıştığını gösterdiği gibi, yukarıdaki durum da Amerika'nın paralellerinin gönül ve zihin dünyalarının İsrail merkezli çalıştığını gösteriyor.

Amerika önderliğindeki Musul operasyonunun harekât merkezleri arasında İncirlik'in olmaması, ana harekât merkezinin Kuveyt olması, CENTCOM'un Amerikan siyasilerini dinlemeyen başına buyruk hareketleri, Amerikan yönetiminin bu hareketleri sineye çekmeleri, Amerika'daki "*Pentagon-CIA farklı düşünüyor, aralarında çekişme var.*" türlü yorum ve tartışmalar, Amerikalı yetkililerin verdikleri sözlere rağmen PKK-PYD'nin Menbiç'ten çekilmemesi hatta El-Bab'a ilerleyen ÖSO'ya ve Türk askerine saldırmaya cüret etmesi, "DAEŞ karşıtı uluslararası koalisyon" isimli oluşumun ABD'li komutanı Korgeneral Townsend'in "*YPG Rakka'da olacak*", "*Münbiç'te koalisyon güçleri var.*" şeklinde açıkça Türkiye'nin taleplerine ve ABD yöneticilerinin ürkekçe dile getirdikleri isteklerine aykırı açıklamaları, CENTCOM komutanı Votel'in Kobani'yi, PKK-PYD'yi su yolu yapmasını, bu komutanın ve CENTCOM sözcülerinin Türkiye aleyhine yaptıkları bütün açıklamaları bu pencereden tahlil edersek Amerika'nın nereye doğru gittiğini daha iyi anlarız ve tedbirimizi de ona göre alırız.

"ABD Merkez Kuvvetler (CENTCOM) Komutanı Joseph Votel, terör örgütü YPG'nin cirit attığı bölgelerden vazgeçmedi. Son 10 ay içinde 12 kez Rojava'ya gitti. YPG'lilerle bir araya geldi..." (Takvim, 21 Haziran 2016)

"... General Votel, FETÖ'cü darbecilerin müttefikleri olduğunu açıkladı. Türkiye ile ABD arasındaki ilişkilerin geleceğinden 'endişeli' olduklarını belirten Votel, "ABD'nin Türk ordusundaki yakın müttefikleri tutuklandı" ifadelerini kullandı." (Yeni Şafak, 28 Temmuz 2016)

FETÖ'nün Türk Silahlı Kuvvetleri içindeki örgütlenmesinde dikkat ederseniz 2. Ordu'ya ayrı bir önem verdiklerini görürsünüz. Votel'in CENTCOM'u ile komşu olan hemen bütün sınır birliklerimizin komutanlarının ve 2. Ordu Komutanı'nın FETÖ'den tutuklanmış olmaları bir tesadüf olabilir mi? Bazı FETÖ'cü general ve subayların PKK-PYD bölgesine kaçmaya çalışmaları, Afganistan'daki Türk Görev Gücü'nün komutanı iki generalin Dubai'de yakalanması da bu bağlamda değerlendirilmesi gereken ayrıntılardır.

Bunun gibi; Amerika'nın paralel yahudi devletinin de devlete tamamen sızmış oldukları halde CENTCOM'a ayrı bir önem atfettiklerini kolayca tahmin edebiliriz.

ABD Ne Yapmaya Çalışıyor?

CENTCOM'un Musul Operasyonu ve DAEŞ'le Mücadeledeki Samimiyeti:

Yukarıda izah etmeye çalıştığımız realiteyi göz önünde bulundurduğumuzda bu sorunun cevabını tahmin etmek için İsrail'in açıklamalarına bakmak gerekmektedir. Bu noktada İsrail'li yetkililerden gelen iki önemli açıklama var.

Birincisi; DAESH'in temizlenmesi İsrail'in işine gelmiyor ve İsrail; şii İran-Hizbullah'ı DAESH'ten daha büyük bir tehdit olarak görüyor:

"İsraili komutandan çok itiraf

İsrail askeri istihbarat şefi Halevi, ABD'nin başını çektiği uluslararası koalisyonun IŞİD'le mücadelesini desteklemediklerini açıkladı. ...

IŞİD'in son üç ayda hilafet ilan ettiği günden bu yana 'en zor günlerini yaşadığını' söyleyen Halevi, "İsrail, Suriye'deki durumun IŞİD'in yenilmesiyle sona ermesini istemiyor" ifadelerini kullandı.

Halevi sözlerini şöyle sürdürdü: "Süper güçlerin bölgeden çekilerek İsrail'i Hizbullah ve İran'ın karşısında yalnız bırakması İsrail'i güç bir duruma sokar. Bu nedenle de kendimizi böyle bir pozisyonun içinde bulmamak için elimizden geleni yapmak zorundayız."

Eski İsrail Savunma Bakanı Moşe Ya'alon da ocak ayında yaptığı bir konuşmada İran karşısında IŞİD'i tercih edeceklerini, çünkü İran ve onun desteklediği grupların İsrail için tehdit oluşturduğunu söylemişti." (Takvim, 23 Haziran 2016)

İkincisi; İsrail "Kürt Devleti" (PKK devleti) isteğini artık açıkça dile getiriyor:

"Netanyahu: Bağımsız Kürdistan kurulmalı

İsrail Başbakanı, 'Orta Doğu'daki ılımlı güçler arasında daha geniş bir ittifakın parçası olarak bağımsız bir Kürdistan devletinin kurulması' çağrısı yaptı. Başkent Tel Aviv'deki bir düşünce kuruluşunda konuşan Netanyahu, 'Kürtler'in kendi devletlerine sahip olmayı hak ettiklerini' belirtti." (BBC Türkçe, 30 Haziran 2014)

"İsrail Adalet Bakanı Ayaled Shaked, "Bağımsız Kürdistan"ın zamanı geldiğini ifade ederek, "Tüm gücümüzle Kürt devletinin arkasındayız" dedi. ... devletin nerede kurulması gerektiğine dair koordinat da verdi. Şaked'e göre Kürdistan Türkiye ve İran arasında kurulmalı." (internethaber.com, 20 Ocak 2016)

2006 yılında "Armed Forces Journal" dergisindeki bir makalede yayınlanan Albay Ralph Peters'e ait parçalanmış Ortadoğu ve bölünmüş Türkiye haritası; Amerika'nın Ortadoğu ve Türkiye planlarının resmi olarak konuşulduğu, NATO brifinglerinde gösterilmeye başlandığı bir sürecin başlangıcıydı.

Bugün gelinen noktada İsrail ve Amerika'nın bu süreci neticelendirmeye çalıştığını ve Türkiye'nin düşmanlığını göze aldıklarını görüyoruz.

Ortada dolaşan çok harita var. Ancak en son plan ve haritayı şöyle özetleyebiliriz:

İran'dan Hatay'a uzanan, Irak ve Suriye'nin kuzeyini tamamen kaplayan, mümkünse Türkiye'den de toprak kopartmış bir PKKistan, güneyinde İran'dan Şam'a kadar uzanan, Suudi Arabistan ve Ürdün'le komşu bir Sünnistan mümkünse IŞİDistan. Daha güneyinde İran'ın hayal ettiği gibi daha küçük bir Şiiistan. Yani Lübnan'daki şii Hizbullah ile İran'ın arasına tampon sünni bölge, Türkiye ile Arapların arasına PKK, Türkiye ile Kafkasların ve

Orta Asya'nın arasına bir Ermenistan. Ve orduları dağıtılmış, parçalanmış; Mısır, Arabistan, İran, Rusya ve Türkiye...

Dikkat ederseniz İran sık sık ABD ordusunun IŞİD'e havadan silah yardımı yaptığını iddia ediyor. Tanıdık bir iddia değil mi?

Amerika'nın Deyr ez-Zor'da yanlışlıkla (!) DAEŞ'le savaşan Suriye ve Rus askerlerini vurması, İsrail'in bazı DAEŞ militanlarını her türlü tehlikeyi göze alarak İsrail'e tedavi için götürmesi, diğer taraftan Amerika'nın DAEŞ'e etkili bir taarruz yapmadığı halde El Bab'a ilerlemesi için PYD'nin önünü açacak şekilde bombardıman yapması, Musul'da da yine PKK-PYD'ye zemin hazırlamak için DAEŞ'i bombalaması, Irak ordusu adı altında şiiilerle işbirliği yapması; bu arka planın sahaya yansımalarıdır. Rusya'nın Musul'da DAEŞ militanlarının Rakka tarafına kaçması için koridor bırakıldığını bunun Suriye için tehdit olduğunu, gerekirse kaçanları vurabileceğini açıklaması bu arka planın bölgedeki ülkeler tarafından bilindiğini gösteriyor. Bazı AB yetkililerinin DAEŞ'in yok edilmesi durumunda Avrupa'ya gelebilecek militanlardan endişeli olduklarını açıklaması da AB ülkelerini bu noktada İsrail ile aynı çizgide buluşturuyor. DAEŞ ayrıca İslâm'ı vahşi ve barbar gösterme zihniyetine hizmet ediyor. (Bu siyaset bir taraftan Batı'nın kendine de büyük zarar veriyor. Yabancı düşmanlığı adı altında faşizm hortluyor. Batı'da faşizm demek savaş demektir.)

Bütün bu planları Türkiye'nin az bir kuvvetle desteklediği ve sayıları iyice azalan ÖSO militanları ile yürüttüğü Fırat Kalkan'ı operasyonu bozuyor. Çünkü Batı kamuoyu nisbeten küçük ve etkili bu operasyonla DAEŞ'in yok edilebileceğini görmüş oldu. Balon patladı.

Bütün bunlar birlikte değerlendirildiğinde Amerika'nın Rakka'ya operasyon ve DAEŞ'i bitirme söylemleri ne kadar ciddiye alınabilir?

Amerikan yönetimi ve CENTCOM (Pentagon) DAEŞ'ten vazgeçebilir ancak yukarıda sınırlarını belirttiğimiz "Sünnistan"dan vazgeçmez. DAEŞ gider MAEŞ gelir.

Peki o halde Musul Operasyonu'nda Amerikalıların Irak ordusu adı altında şiiilerle, İran'la, terörist ilan ettikleri Haşdi Şabi militanları ile işbirliğini nasıl yorumlamak gerekir?

Burada Amerika'nın İran'ın ve şiiilerin ihtiraslarını bir manivela olarak kullandığını söyleyebiliriz. Musul'u karıştıracak, parçalayacak, şii teröristlere yem edecek, arkasından da bombardıman desteği ile PKK-PYD'yi "Hoop kurtarıcınız geldi" diyerek buraya sokacak. Kerkük'te yaptıkları gibi.

Bunların bu alçak planları bilindiği için Türkiye en üst perdeden aleni olarak "Musul'a gireriz!" diyor. "Ne yaptığını biliyorum!" demeye getiriyor.

FETÖ'cü bürokrasinin Türkiye'yi nasıl yönlendirdiğini, bizi İran ve Rusya ile savaşın eşiğine nasıl getirdiğini bugün görüyoruz. Aynı şekilde Amerikan Paralel Devleti de ABD'yi ve ABD yöneticilerini kendi siyasetlerine kanalize ediyorlar.

Serdar Turgut görevli gittiği ABD'de ismini vermek istemeyen bir yetkiliden duyduklarını "ABD'nin Kürt Stratejisi" başlıklı yazısında şöyle anlatıyor:

"Geçtiğimiz aralıkta Başkan Obama ana gündemin DEAŞ olacağı bir toplantının Pentagon'da yapılmasını istedi. 14 Aralık'ta tüm birimler bir araya geldiler ... özellikle CIA'dan Türkiye ile ortak çalışılmasının öneminin anlatılmasına rağmen ... DEAŞ ile mücadelede Suriye Kürtlerine PYD'ye ağırlık verilmesi devlet kararı olarak alındı. Bunun Türkiye'yi ne kadar rahatsız edeceği de konuşuldu. ... Pentagon'daki toplantıdan bir hafta sonra Savunma Bakanı Ashton Carter ... direkt İncirlik Üssü'ne uçtu. ... Bu ... bundan

sonra o kararın Amerika tarafından değiştirilmesinin imkânsız olduğu mesajıydı aslında." ... ama orada fikir bildirmek için değil fikirleri dinlemek ve aktarmak için bulunduğumdan görüşmemiz sona erdi." (Haber Türk, 24 Ekim 2016)

ABD'nin, Batılı Yamyamların Siyasetini Değiştirebilir miyiz?

Görüldüğü üzere ABD mahfillerinde karar verilmiş, Türkiye yerine PKK tercih edilmiş.

Bu zorlu süreçte ABD içinden yahut Batılı bazı ülkelerden kendimize müttefik bulabilir miyiz?

Amerika'daki başkanlık seçimleri ve sonrası yeni bir dönemin başlangıcı olacak. Bütün paraleller iştiyakla desteklediği Hillary'nin kazanması, Trump'un kaybetmesi için; hile yapmak dahil her şeyi yapacaklar. Fakat ABD'de sistem öyle işliyor ki, Trump kazansa dahi yola getireceklerdir, olmazsa kim vurduya götürürler.

Peki Avrupa'dan meselâ kendisini bölgenin sahibi gören İngiltere'den müttefik bulabilir miyiz?

Bu Batılılar yamyam gibidir. Sömürmek karakterlerinin en temel vasfıdır. Bu uğurda soykırım yapmaktan bile çekinmezler. Her türlü alçaklığı yaparlar, sonra da kitabına uydurmak için yalan, dolan, kibir, iki yüzlülük her türlü melaneti işlerler. Amerikan yerlilerinin, Afrika'nın, Ortadoğu'nun, bütün dünyanın yüzyıllardır bunlardan çektiği zulüm meydanda. Bu yamyamlar Ortadoğu'nun petrollerine konmuşlar, sömürüyorlar. Arapların kendilerine kalan paralarını da önce kendi bankalarında kullanıyorlar sonra da bir bahane ile mütemadiyen el koyuyorlar. En son Libya ve Arabistan örneğinde olduğu gibi.

Bunların önüne kemiklerini attığınız zaman peşinizi bırakma ihtimalleri vardır:

"Fransa ve İngiltere tıpkı bugün olduğu gibi, Suriye-Irak coğrafyasındaki aşiret unsurlarını kullanarak tarihin ilk "vekalet savaşını" sürdürüyordu. ABD ise, İngiltere'nin bu havzaya hakim olmasının kendi petrol liderliğini sarsacağını düşünüyordu.

Mustafa Kemal, bu küresel iklimin farkındalığıyla, "Musul meselesini" İngiltere ile hesaplaşma zeminine çekmeyi başardı, çünkü, Fransa ve ABD'nin desteğini arkasında bulmuştu!..

Bu nedenle Winston Churchill 1922 yılında, "Amerikalılar Irak petrolünde bir paya sahip olmadıkça Ortadoğu'daki sorunlarımızın sona erdiğini asla göremeyeceğiz" demişti. Savaş sonrası bir İngiliz şirketi olan Türk Petrol Şirketi'nin başkanı Sir John Cadman, 1922 sonlarında Washington'a gitti, ABD ile anlaşmanın yolunu açtı, Washington'un Ankara'ya verdiği destek bıçak gibi kesildi, konu, 1926 Ankara Anlaşması ile bağlandı, ..." (Arđan Zentürk, "MUSUL-KERKÜK: Bu kez, Türkiye de var...", Star, 24 Ekim 2016)

Bizden Korkuyorlar:

Türk milletinin tarihten ve atalarından gelen şöhretinden korkuyorlardı. 15 Temmuz bu korkularına tüy dikmiş oldu.

Bu sebeple önce etrafımızdaki ülkeleri bize musallat etmeye çalışacaklar. İran'ı senelerdir deniyorlar. Rusya'yı denediler. Başarsız oldular. Şimdi her türlü teknolojiyi ve silahı verdikleri, verecekleri Yunanistan üzerinden bir vekalet savaşı deneyecekler. İçeriden başaramadıklarını, yapamadıkları darbeleri dışarıdan yapmaya çalışacaklar. Diğer yandan etrafımızı boşaltacaklar. Bizimle arpıştıramadıkları ülkeleri yok edecekler. Rusya'yı, İran'ı... Zira kendilerinin doğrudan üzerimize gelmeye cesaretleri yok. Çünkü kendilerini Şeytanın desteklediğini, bizim arkamızda Hazret-i Allah'ın, O'nun görünmez ordularının olduğunu hissediyorlar, biliyorlar. Hazret-i Allah kalplerine korku veriyor.

En son kendileri gelecek.

Kaybedeceklerini, yüzbinlerce askerlerinin telef olacağını bildikleri halde gelecekler...

Kaybedecekler...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Kurban Bayramına, Noel Baba Nasıl Geldi?

Canan Büşra Kara – Kasım 2016
Hakikat Aylık İşl m Dergisi
s.46

"Aaa! Hayır arkadaşlar! Noel baba hıristiyan, biz müslümanız, o bu bayramı kutlamaz. Bu s prizci teyzenin kesesi"

"Bilinçli Eğitim" başlıklı bir seminerde konuşan eğitimci Şu soruyla başladı:

"Kurban Bayramına Noel Baba nasıl geldi?"

Bu sırada da ekrana bir kurbanlık koç ve Noel Baba resmini yansıttı.

Veliler Őařkınlık içerisinde birbirlerine bakarak kafa sallayıp fisildamaya başladılar.

Eğitimci: *"Lütfen cevaplarımızı sesli bir şekilde paylaşalım."* dedi.

Arka sıralardan bir bayan:

"Çok zıt şeyler hocam" dedi.

"İkisinin mevsimleri de çok farklı" dedi ortaldardan biri.

"Ayrı ayrı dinlerin sembolü, mümkün değil ikisi de bir araya gelemez hocam." dedi en önden bir veli.

Fakat eğitimci kendinden emin bir şekilde:

"Ama geldi." dedi. *"Ve bu olay bizzat bu kurban bayramında benim başımdan geçti."* diyerek kültürümüze yönelen saldırı ve tehditlere vurgu yapmak için, bizzat kendi başından geçen olayı anlatmaya başladı:

"Her bayram kendimce çocuklara değişik eğlendirici hediyeler vermeyi, onlara o güne has mutluluklar yaşatmayı seviyorum. Çünkü gün onların günü, onların mutluluğu. Toplum olarak bayramlarımızdaki sevinç, coşku ve mutluluğu kaybetmek istemiyorsak, bu güzel duygularla yeni nesli beslememiz gerektiğine inanırım. Bu duygu ve düşüncelerle bu bayramda da kendimce bir hazırlık yapmıştım. Zil çaldı, kapıyı açtım ve güzel kıyafetlerini giymiş, koro şeklinde *"Hayırlı bayramlar"* cümlesini telaffuz eden dört çocuk ile karşılaştım.

"Ooo arkadaşlar teşekkür ederim, Allah'ım razı olsun, size de hayırlı bayramlar olsun inşallah. Maşallah hepiniz de birbirinizden güzel olmuşsunuz ve bence hepiniz de bir sürpriz kazandınız. Ne dersiniz olur mu?" dedim.

Sevinç ile yine koro şeklinde: *"Olurrr!"* dediler.

Ben müsaade isteyip: *"Şimdi geliyorum."* dedim ve daha önce hazırladığım içi değişik oyuncaklar ile dolu olan "Sürpriz kesesi"ni alıp geldim.

"Arkadaşlar şimdi sıra ile her biriniz, gözünü kapatacak ve bu kesenin içine elini sokup kendine bir bayram sürprizi seçecek" cümlesi daha bitmeden içlerinden, biraz uzun olanı bir sevinç çığılığı atarak:

"Aaaa Noel Baba gibi!" dedi. Diğerleri de sevinç ve coşku ile *"Eveeet!"* dediler. Bu arada ben şoktayım tabii. Donup kalmıştım. Beynimde şimşekler çakıyordu, hemen kendimi topladım ve:

"Aaa! Hayır arkadaşlar! Noel baba hıristiyan, biz müslümanız, o bu bayramı kutlamaz. Bu sürprizci teyzenin kesesi" diyerek kendimce bir düzeltme yapmaya çalıştım. Onların, sevinç ve heyecanla seçtikleri hediyelerini alarak gitmeleri bana da bir sevinç katsa da, o gün bugün bir eğitimci olarak bu soru kafamı meşgul etmektedir:

"Kurban bayramına Noel Baba nasıl geldi?"

Ortalardan bir veli: *"Filim, dizi ve reklamlar ile Hocam"* dedi.

Eğitmen kafa sallayarak: *"Evet"* dedi ve devam etti:

Biz Müslüman ebeveynler ve eğitimciler "Bilinçli Eğitim"den yani "Hazret-i Muhammed Mustafa -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in yöntemlerinden" uzaklaştık. Sadece şu bir Hadis-i şerif'e tutunsaydık, eminim bu başlık hiç atılmayacaktı:

"Çocuğu olan kimse onunla çocuklaşsın" (Cami'üs-sağır)

Yani onunla eğlenin ve oynasın. Müslüman ebeveynler olarak, çocuklarımıza sunduğumuz eğlence yelpazemiz ne kadar bir düşünelim. Oysaki çocuk tabiatının en önemli gereksinimlerinden birisi de eğlenme ve oyun ihtiyacıdır. Çocuklar oyunla etraflarını tanırlar ve yeni şeyler öğrenirler.

Dolayısı ile biz ebeveynler olarak çocukların bu tabii fitratını doğru yöntemlerle, doğru istikamete kanalize edebilirsek çocuklarımızın eğitiminde çok daha kolay ve verimli bir yol alabiliriz.

Dikkat ederseniz İslâm dini biz büyüklerin de ahkâm dairesinde olmak şartı ile eğlenme ve rahatlatma ihtiyacına izin vermiştir. Ne var ki günümüzde dinimizin yeterince bilinmeyen hükümleri, "eğlence kültürü" konusunda koyduğu ölçüler hakkındaki bilgi eksikliği ve yabancı kültürlerle etkileşimin meydana getirdiği yeni durumlar toplumda manevi/moral değerlerin aşınmasına ve kültürel hayatın olumsuz yönde etkilenmesine sebep olmaktadır. Eğer bizler İslâm'ı tam anlamı ile bir bütün olarak yaşamaz isek, o zaman bıraktığımız boşluklar gayr-i müslimlerin kavram ve kelimeleri ile dolacaktır. Örneğin, son zamanlarda manevî eğitim verme gayretindeki bazı kurumların türettikleri; "Kur'an partisi", "Hicrî yeni yıl partisi", "Kandil partisi" gibi kavram ve kelimeler buna verilebilecek üzücü örneklerdir.

Oysa ki bir "Hicri Yeni Yıl Partisi"ne davetli olan küçük bir çocuğun parti sonrası annesine sorduğu soru ne kadar manidardır: *"Anne, Kâbe'li parti olur mu ya?"*

Elbette ki kesinlikle olmaz. Parti kelimesi yabancı kökenli bir kelimedir. Etrafınıza bir sorun: Parti denilince akıllarına neler gelecek? Hiç şüphesiz cahiliye dönemindeki, İslâm ile bağdaşmayan, günümüz batılı eğlence tarzı gelecektir herkesin aklına.

O halde güzel dinimizi iyi öğrenelim ve onu yabancı kavram ve kelimeler ile kirletmeyelim. Sonra da:

"Sizin dininiz size bizim dinimiz bize" deyip, kültürümüze gerçek anlamda sahip çıkalım. Sahip çıkalım ki; hiç bir kandilimize, sünnetimize, düğünümüze, bayramımıza ve yılbaşımıza küffarın hiç bir kavramı, girecek küçücük bir delik dahi bulamasın." Böylece seminerini bitiren eğitimci velilere:

"Biliyor musunuz ilk defa dört bayram günü boyunca kasabamızdaki kapımız hiç çocuksuz kalmadı. Her geçen gün bayramlaşmaya gelen çocukların sayısı artarak devam etti. Kısacası "Sürpriz kesesi" bizim mahallede meşhur oldu.

Bizim "kese" suya atılan bir taş misali sizlere de ihlam olsun inşaallah, dilek ve temennisiyle!"

Diyerek sözlerini bitirdi.

